

ЕЛЪН ШРАЙБЕР КЛУБ „КОВЧЕГ“

Част 5 от „Вампирски целувки“

Превод от английски: Любители, 2009

chitanka.info

ГЛАВА 1. ПРИЛЕП ОТ АДА

Излетях от час като прилеп от ада.

Звънецът на Гимназия Дулсвил би за последен път тази година, а аз бях първата, която се бе добрала до шкафчетата. Обикновено звънецът ми действаше на нервите като някакъв кълвач чукащ по чинар, но този път звукът му ми се стори също толкова мелодичен като този от клавесин. Сега съобщаваше за едно единствено нещо — лятна ваканция.

Двете думи оставиха следа по езика ми като сладък нектар от цвят на Лоницера^[1]. Не са ли всички ваканции така сладки? Определено. Въпреки че лятната направо закопава посестримите си — пролетната и зимната ваканции. Лятната ваканция ги превъзхожда с несравнимите си предимства от два месеца и половина пълна свобода — без учебници, без учители, без всякакви подобни мъчения. Никакви задържания след часовете, никакви часове и изненадващи контролни. Нямахше повече да пропилявам осем часа от деня си в „затвора“ на дулсвилската гимназия, нямаше да бъда единствената готичка в училище пълно със зубрачи, нито да се опитвам да вдигна полуспящата си, натъпкана с кофеин глава от дървения чин. И най-важното от всичко, щях да мога да си dospивам до късно. Точно като вампир.

Белезниците на червено-бялото ми училище, най-сетне бяха свалени от китките ми.

Бях толкова устремена, че дори се сблъсках с една ученичка с вид на модел и с най-добрата си приятелка, Беки, до шкафчето ѝ. Това бе последният път, в който трябваше да помня или да забравя, което се случваше по-често, комбинацията отключваща шкафчето ми. Невърнати учебници, тетрадки, опаковки от бонбони и CD-та запълваха пространството на малкото ми метално шкафче. Винаги отлагах, затова бях оставила почистването на шкафчето си за последния момент. За разлика от всички други шкафчета, които имаха снимки на влюбени, от моето ме зяпаха маслени картини на мен и

Александър, който той бе нарисувал, за да ме изненада като ги закачи на шкафчето ми. Загледах се в тях с благоговение и внимателно започнах да ги махам една по една, когато вниманието ми се отвлече от огромната разкрила се бъркотия пред очите ми. Осъзнах, че се нуждая от пазарска количка, за да закарам всичко до колата на Беки, но вместо това домъкнах една кофа за боклук и започнах да хвърлям всичко, за което не бях дала пари.

— Лятото дойде! Можеш ли да повярваш? — каза Беки като се приближи до мен. Хванахме се за ръце и се разпищяхме сякаш току-що бяхме спечелили билети за концерт, които са отдавна изчерпани от продажба.

— Най-сетне! — възкликнах. — Без повече бележки за отсъствия и обаждания до родителите по повод на облеклото ми.

Беки отвори шкафчето си, което вече бе почистено. Снимките й с Мат вероятно вече бяха сложени в албум, и надписани с различни цветове, украсен красиво по краищата и облепен със лепенки във формата на сърчица. Тя огледа шкафчето си за нещо, което евентуално е забравила.

— Изглежда така все едно си го измила — заядох се аз.

— Това ще е най-готиното лято въобще, Рейвън. Първото лято, в което и двете ще си имаме гаджета. Като се замисля ние ще лежим до басейна с най-готините момчета в цял Дулсвил.

Загледах се в рисунката, на мен и Александър пред ресторанта „При Хатси“, която все още висеше на вратичката на шкафчето ми. Звездите над нас блещукаха, а светлината струяща от луната ни осветяваше.

— Е, една от нас със сигурност — казах. И не отдавах това на особените отношения на гаджето ми със слънцето.

Имах по-голям проблем — това че той не бе дори в Дулсвил.

Беки сигурно бе разгадала мрачното ми изражение.

— Обзалагам се, че Александър ще се върне съвсем скоро, за да ходите пак на пикници край гробищата — предположи Беки с широка усмивка.

Александър и зловещият му, но и мил иконом, Джеймсън, бяха закарали болния близник вампир, Валентин Максвел, до Хипстървил с надеждата да го съберат отново с престъпните му брат и сестра по дракулска линия — Джагър и Луна. След като Валентин се опита да

впие малките си зъбки в малкото ми братче, Момчето Били, брат ми заедно с най-добрият си приятел, Хенри, започнаха да разпитват за възможната Валентин да е истински вампир (да живее само през нощта). Докато Александър беше горе в таванската си стаичка и спасяваше болното момче с румънските буламачи на Джеймсън, аз открих и потвърдих, че местоположението на Джагър и Луна е Клуб Ковчег. Точно от тази информация Александър бе подтикнат да ме остави на сигурно в Дулсвил, докато той събира Валентин с по-големите му брат и сестра. Александър ми бе обещал, че ще се върне в Дулсвил скоро. Обаче това, което мислехме, че ще бъде само пренощуване в Хипстървил, се проточи до два, а после до три дни. Докато накрая не станаха дори повече.

Страхотният румънски вампир на домашно обучение, Александър, бе изпълнил с живот иначе тъмното ми съществуване. Докато самотното старо Имение остана празно без тайнствените си обитатели, на мен започна да ми липсва характерния начин, по който се държеше Александър — начина, по който нежно отмяташе косата от лицето ми или проследяваше дантелата по полата ми с призрачно белите си пръсти. Липсваха ми замечтаните му шоколадово-кафяви очи, ведрата му секси усмивка, нежните му чувствени устни, опрени в моите.

В една връзка третият е излишен, затова успях някак си да се удържа да не се натрапвам на Мат и Беки. В лунните вечери вместо неохотно да насърчавам с викове училищния футболен отбор, предпочитях да посетя празното Имение, да поседя под оголените дървета, до портите от ковано желязо или на неравните пълни с избуяли плевели стълби на прага. Понякога се отбивах и при беседката, където с Александър си споделяхме романтични десерти и откраднати целувки.

Убеждавах сама себе си, че всеки момент ще видя фаровете от Мерцедеса на Джеймсън, проблясващи от криволичещата алея за паркиране на Имението, но всяка нощ се връщах вкъщи сама, а пътят бе лишен от всякакви подобни на катафалка превозни средства.

Задрасквах всеки изминаващ ден от календара си „Чудатата Емили“ с огромен черен хикс. Започваше да ми изглежда като морски шах. От време на време звънецът иззвъняваше и когато го направеше, аз изтичвах до входната врата в нетърпеливото очакване на

прегръдката от бледите ръце на Александър, който да ме повдигне и да ме дари с пламенна целувка. Но вместо гаджето ми ме посрещаше разносвачката на цветя от „Силата на Цветята“ с букет рози в ръце. Моята и без това мрачна стая бе започнала да наподобява „Погребално бюро Дулсвил“.

С всеки отминаващ ден се чудех какво ли му отнема толкова много време. Дали не се опитваше пак да ме предпази от нещо опасно идващо право от Подземния свят? Гаджето ми, винаги бе заобиколено от порядъчна доза тайнственост и това само ме караше да го обичам повече.

Първо прибрах на сигурно рисунката на нас двамата в раницата си, а после извадих от нея нещо специално — металната ми гривна с шипове от Клуб Ковчег.

Клуб Ковчег. Най-готическото и посещавано нощно заведение в цял Хипстървил. За първи път се натъкнах на това местенце преди няколко месеца при посещението ми в чудатото градче. Той бе различен от всички други клубове, в които съм била и пълна противоположност на Гимназия Дулсвил. Беше мястото, където наистина се вписвах, заобиколена от хора със същия вкус, стил и начин на мислене. Мечтаех си да се върна там с Александър под ръка. Само че сега бях на километри от любимия си нощен клуб и от любимото си момче.

Извадих рисунката на мен и Александър, танцуващи на дулсвилското голф игрище.

Бих дала всичко, за да танцувам отново с Александър. Представих си картина, за която можех само да мечтая да добавя в колекцията си — картина на мен и Александър, танцуващи под висящите над нас мъртвешки бели манекени на Клуб Ковчег.

И тогава Мат прекъсна фантазията ми като дойде и целуна леко Беки по шията — още нещо, което ми липсваше отчаяно, откакто Александър го нямаше.

Беки беше права. Знаех, че ще видя Александър отново — беше само въпрос на време. Но все пак в мен неспокойството нарастваше с всяка изминала минута.

— Мислех си, че шкафчетата ни трябва да са чисти отпреди дни — каза Мат. — Имаш ли нужда от помощ?

— Благодаря, но искам да запомня този паметен миг. Ще се видим отвън, приятели.

Докато любимата ми двойка се отпрати навън, групичка момичета с дизайнерски чанти и обувки минаха покрай мен с важна походка все едно вървяха по моден подиум, потънали в разговори за пътешествия из Европа и лагери, организирани от училището, които нямаше как да пропуснат.

Хвърлих още един последен поглед към мястото, където вече нямаше да се налага да ходя — Гимназия Дулсвил.

Топлият летен ветрец подухваше през откренатите врати и прозорци на класните стаи. Почувствах се все едно съм пораснала с няколко педи. Прехвърлих раницата си през рамо и пъргаво преминах покрай отворените класни стаи.

Бях само на няколко крачки от свободата. Протегнах се, за да бутна входната врата и тогава някой изскочи пред мен.

Нищо не можеше да развали настроението ми днес — не и на най-любимия ми ден от годината. Е, почти нищо. Тревър Мичъл — моят трън в очите и доживотен отмъстител, нагизден в сиво-кафява униформа бе забил поглед право в мен.

— Нали не си мислеше, че ще те пусна да си тръгнеш без да ти кажа „Чао“?

— Махни се преди ботушите ми да се срещнали със слабините ти — предупредих го.

— Не съм виждал Чудовищното Момче от седмици. Да не би да го държиш заровен на някое специално място?

— Махни се от пътя ми преди да звънна в моргата. Мисля, че имат свободни места.

— Наистина ще ми липсва да не те виждам всеки ден — когато го каза Тревър задържа погледа си за дълго, сякаш внезапно осъзна, че думите му са истина. Личеше си, че е сериозен и това го изненада толкова колкото и мен.

— Сигурна съм, че ще го преживееш. Ще си имаш да си избираш от цял куп красавици със шоколадов загар, сякаш току-що излезли от „Спасители на плажа“, които да те заминават.

— А ти какво ще правиш? Чух, че Чудовищното Момче е напуснало града. Завинаги. Че ще те остави сама в града за цялото лято.

Мразех слуховете, които плъзнаха по повод заминаването на Александър.

— Той не си е тръгнал... завинаги — защитих се аз. — Ще се върне. Но и без това няма значение, защото аз отивам да го видя. Ще прекараме лятото заедно извън града и далеч от теб.

Знаех, че послъгвам, но мисълта за това как Тревър размотава се с личната си охрана и ми се подиграва, докато чакам сама пред Имението накара смъртната ми кръв да кипне.

Тревър не беше разстроен от заявяването ми, то само го стимулира.

— Тогава какво ще кажеш за една целувка? — каза, със секси усмивка. — Нещо, с което да ме запомниш? — спомних си за подмятането на Валентин за това, че Тревър е тайно луд по мен, все още се съмнявах в това. Никога преди не съм знаела какво става в главата и още по-малко в сърцето на Тревър. Дори не бях сигурна, че има такава. Тревър беше възхитителен — нямаше съмнение в това. Зелените му очи, от които направо можеше да се разтопиш и изваяното му лице лесно можеха лесно да го направят следващият модел за корицата на Sports Illustrated^[2]. Но никога не съм била сигурна дали Тревър наистина ме харесва или просто обича да се заяжда. През времето, в което разсъждавах, той не само не се махна от пътя ми, но и пристъпи към мен. Имаше само едно момче, което щях да целуна и това беше Александър.

Опитах се да го избутам от пътя си.

А Тревър ми хвърли дяволит поглед и секси усмивка. Колкото повече се борех, толкова повече му харесваше. Сякаш бях най-големият му футболен опонент и той винаги отчаяно търсеше повод за още една игра.

Спрях се за миг и се загледах нагоре към момчето, което ме тормозеше още от детската градина. Тревър наистина беше единственият, който ми обръщаше внимание в училище, освен Беки. Не бях сигурна дали и на мен нямаше да ми липсва да го виждам всеки ден.

— Ще ти дам нещо, с което да ме запомниш — казах. — Можеш да ме гледаш как си тръгвам.

Избутах го и избягах през вратата на път към свободата.

Излязох извън дулсвилската гимназия на фона на ослепително яркото слънце.

Учебната година бе вече минало. Макар че в интерес на истината това бе най-добрата година от живота ми — годината, през която се срещнах, излизах, танцувах и се влюбих в Александър Стерлинг.

Останалите ученици поели пеша към къщи или се качващи се в прескъпите луксозни коли на бащите си, се отправяха към месеци на забавление под слънчевите лъчи с хора също като тях. Бях прекарала цяла учебна година, заобиколена от хора като Тревър.

Моята Немезида ме подтикна да видя нещата под друга светлината. Беше време да бъда с хора от моя вид. Нямах да прекарам нито лятото си, нито който и да било друг ден без Александър.

Имаше само едно нещо, което ме разделяше с Александър. Аз самата.

А това можеше много лесно да поправи, само с едно телефонно обаждане.

[1] Лоницера (honeysuckles) — орлови нокти — Б.пр. ↑

[2] Sports Illustrated — американско спортно списание — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2. НОВОНАЗНАЧЕН

Преди повече от няколко месеца аз магнах на мама за довиждане от спирката Грейхаунд^[1] в Дулсвил и се качих на междуградския автобус за Хипстървил, за да посетя крайно консервативната хипи сестра на тате — Леля Либи.

Днес все едно бях взела конска доза антидепресанти, толкова бях ентузиазирана заради завръщането ми в чудатото градче Хипстървил — дом на единствено по рода си кафе, поднесено в ръчно изработени чаши и прясна кифличка (не онези бледи подобия на кифли, които се сервират по анкетите за нови продукти на фона на стари шлагери от грамофонни плочи), бутици за готици и почитатели на алтернативна музика както и перфектния страховит Клуб Ковчег. Бях развълнувана, че ще видя Леля Либи отново, но по-важното бе, че само след няколко часа щях да се събера отново, или поне така се надявах, с моята безценна вампирска половинка.

Прекарах пътуването с автобуса в драскане в моя дневник Оливия Ауткаст и мечти за това как с Александър ще се съберем. Щяхме да се срещнем в Клуб Ковчег, където бледи манекени с прилепски криле висят от тавана, а призрачна мъгла се носи по въздуха. Александър щеше да ме чака в центъра на дансинга с черна роза в ръце. Аз ще се затичам към него, а той ще ме улови в прегръдките си все едно съм готическа Жулиета. Ще се наведе към мен и ще ми подари дълга, съблазнителна целувка за добре дошла, която да ме накара да потръпна от главата до петите. Щяхме да танцуваме цяла нощ на фона на тракащата музика на Скелетите, докато краката ми не откажат да ме държат повече. Тогава с Александър щяхме да се осмелим да се промъкнем в гробището на църквата, да пропълим до необитаваната крипта, където един празен ковчег щеше да ни очаква. Той щеше да затвори капака му, с идването на изгрева, за да останем сгушени заедно в мрака.

Бях преполовила един епизод от The Munsters^[2] по iPod-а, който ми бе заел Били Момчето, когато забелязах знак, на който пишеше, че

сме на 4 километра от Хипстървил.

Последният път, когато пристигнах в Хипстървил, небето бе ясно и пухкави сини облачета се носеха над града. Този път заварих злокобни облаци и бурен порой.

Наметнах се със суичъра си на черепи и кости, докато шофьора, видимо непритеснен от проливния дъжд, разтоварваше куфарите от багажното отделение на автобуса. Щом видях куфара си, го грабнах и го отнесох под навеса на спирката до образувалата се навалица от пътници. Едно нещо си бе останало непроменено — Леля Либи не се виждаше никъде.

Наблюдавах как всеки пътник се качва при близките си, докато не останах да чакам сама на спирката. Когато ми доскуча да потапям ботушите си в уголемяващите се локви, реших да поема към супермаркета, намиращ се на няколко километра от спирката. Вътре проверих всеки коридор за готино хипи маце с аромат на рози примесени с подправки или за жена носеща сандали Nairobi и пола в цветовете на дъгата. За нещастие единственото, на което се натъкнах бяха няколко тираджии и няколко гладни автобусни шофьори.

Нетърпението ми да зърна отново Леля Либи растеше. С нея бяхме единствените аутсайдери из целият род Мадисън. Леля ми имаше необикновен начин на живот, работеше като сервитьорка във вегетариански ресторант, за да издържа актьорската си кариера. Тя бе свободен дух, а чудатото градче Хипстървил бе мястото, където можеше да е самата себе си, да яде органична храна, да се облича ексцентрично и да няма предрасъдъци. Макар че имахме различни вкусове, винаги съм я чувствала някак близка, защото и двете изпитвахме страст към едно и също нещо — към това да бъдем различни.

След още десет минути Леля Либи все още не се виждаше от никъде. Може би бе изпратена на рецепцията или се занимаваше с пълненето на солниците в ресторанта. Можех да усетя втренчения поглед на татуирания касиер. Не исках да изглеждам като скитница, каквато всъщност си бях или като крадла, каквато определено не бях. Стомахът ми започна да къркори. Отидох да се колебая в отдела за бонбони и потънах в размисли кой захарни бонбони, причиняващи кариес да си взема, когато почувствах как някой ме потупа по рамото. Обърнах се. Пред мен стоеше една красива дама облечена в изгладени

панталони и скъпо сако на компанията „Harry Homes“, с усмивката на татко на лице.

— Лельо Лили? — попитах объркана.

— Рейвън! Прекрасно е, че те виждам! — притисна ме толкова здраво до себе си, че усетих как мокрото ѝ от дъжда лице се притиска в моето. — Надявам се да не съм закъсняла много.

— Току-що дойдох — послъгах.

— Обзалагам се, че умираш от глад. Може да спрем някъде и да вземем нещо за ядене. Взех си почивка за остатъка от деня. — Взех куфара ми и се устреми към античния си Фолксваген „Костенурка“.

Докато си слагахме коланите единственото, което ми се отдаваше бе да я зяпам и да се чудя защо бе заменила униформата си на сервитьорка със скъп костюм.

— Изненадана ли си, че ме виждаш с костюм? — попита, явно прочела мислите ми.

— Не съм предполагала, че някога ще те видя без сандали и цветове в косата — заядох се.

— Осъзнах, че ми е време да си намеря истинска работа — призна тя. — Не исках да притеснявам баща ти, за това не му казах. Работя от скоро, а вече си взех половин ден отпуска — засмя се. — Така, че кой знае може да не се задържа дълго.

Тя запали колата, двигателя запърпори, и я подкара надолу през старинния център на града.

Леля Либи беше независима личност, почувствах такова разочарование и тъга, че се отказва от мечтата си. Не исках тя да се променя, както не исках и аз самата да го правя. Замислих се щом Леля Либи се бе отказала от нещата към които бе така привързана, щях ли и аз да го направя?

— Отказа ли се от актьорството? — попитах.

— Не, то е в кръвта ми — каза тя. — Всъщност сега правя one-woman show^[3]. Можеш да извадиш момичето от актьорството, но не и актьорството от момичето.

Почувствах се облекчена.

— One-woman show... Това е чудесно. Сигурно съвсем скоро ще се сдобиеш със свой собствен Оскар.

Леля Либи се разкикоти, но после отново стана сериозна. Капките дъжд биеха по стъклата, а чистачките се бореха да ги

почистят, докато ние пътувахме към апартамента ѝ.

Почувствах нещо странно, когато погледнах през прозореца. Мрачна сянка бе покрила града като одеяло, докато карахме през него. Стори ми се, че докато преминавахме покрай църквата зърнах прилепи да кръжат около нея.

— Ау! Тези приличат на...

— Прилепи?

— Да.

— Свили са си гнездо в едно от помещенията на магазина. Ще се влюбиш в тях!

— Жестоко!

— Както ще харесаш къщата, която току-що дадохме под наем.

— Наистина ли? Обитавано ли е от призраци?

— Определено. Става въпрос за полуразрушено имение.

— Имение? — попитах. Може би бе същото, в което Александър и Джеймсън се бяха настанили последния път, когато бях тук.

— Да — отвърна леля.

— Е, сигурно тук има много такива — подметнах.

— Чак много не. Пък и като това друго няма.

— Какво имаш предвид?

— Необитаемо е от години. Задният двор е напълно обрасъл и мисля, че стъпалата имат нужда от основен ремонт, но май на новите наематели това не ги интересува.

— Тази на Ленокс Хил Роуд ли?

— Да. От къде знаеш?

— Ъъъ... Помня, че видях нейни снимки във вестника последният път, когато дойдох тук — излъгах.

— Прилича ми на къща, в която ще се влюбиш. Нямах да се изненадам, ако се бе оказала обладана от духове.

Ако някой бе наел къщата, тогава къде Александър и Джеймсън бяха отседнали? И как въобще щях да ги намеря?

— Имаш ли все още ключ? Може ми ще ми позволят да направя една обиколка.

— Не, мъжът, който я нае взе ключа.

— А как изглеждаше той?

Леля ми ми се стори объркана.

— Просто се чудех какъв човек би наел това имение. Може би принц или изпълнителен директор — намекнах и аз.

— Този човек не беше принц, а по-скоро джентълмен. И наистина изглеждаше зловещо — по един призрачен начин. Предполагам затова и му харесва къщата.

— Джеймсън! — изтърсих аз в момента, в който Леля Либи натисна клаксона и наби спирачка.

Една лястовичка излетя пред нас.

— Спирам на птичките — ми каза тя с усмивка.

Зачудих се защо Джеймсън ще наема имението. Планираха ли да останат за неопределен период от време? Сърцето ми замря. След това си спомних успокоителните думи на Александър: „Ще се върна скоро.“ Но какво задържаеше гаджето ми тук?

Завихме по три лентовата улица на Леля Либи и тя уверено или по скоро самонадеяно, набута своя Фолксваген „Костенурка“ в едно анорексично малко пространство между един камион и един оранжев скутер. Леля Либи заключи с верига предното колело. Отвори входната врата на обикновената къща от 40-те години, отключи пощенската си кутия, а после и вратата на апартамента си. Леля Либи имаше толкова ключове колкото и портиера на гимназия Дулсвил.

Още преди да влезем уханието на лавандула ни лъхна от пукнатините на вратата на апартамента. След като влязохме полъх на аромат от цветя ме удари сякаш току-що бях влязла в ботаническа градина.

Въпреки че начина на обличане на леля ми се бе променил, дизайна на апартамента ѝ бе останал същия. Освен няколко наръчника по недвижими имоти върху масичката за кафе, шестдесетте и седемдесетте все още властваха в апартамента с една спалня. Завеси на ресни висяха от рамката на вратата на спалнята ѝ, а полуизгорели свещи заемаха всеки свободен сантиметър от полицата на камината до пода.

Докато сменях пропитите ми с дъжд дрехи със сухи в спретнатата баня на Леля Либи, си представих какъв ли би бил живота ми, ако никога не бях срещнала Александър. Каква ли щях да стана? Дулсвил беше прекалено скучен за момиче като мен. Вероятно щях да се окажа в Хипстървил, в апартамент подобен на този на леля ми, само

че щеше да има покрити с восък свещници, черни дантелени завеси и Гаргойли по рамката на леглото ми.

Но какво значение щеше да има, ако нямаше да мога да го деля с Александър? Щях да живея самостоятелно и нощ след нощ да работя, вероятно, като барманка в Клуб Ковчег. Почувствах как пристъп на самота ме обзема заради леля ми, която се хранеше, спеше и живееше сама, откакто се помнех. Вместо да ѝ доскучее от независимия ѝ живот, леля Либи сякаш разцъфтяваше в него. Излизаше често на срещи и имаше широк кръг от приятели в театралните среди. Леля Либи беше страхотна. Някой толкова готин като нея може да има всеки мъж, който си пожелае.

Повторих сенките си с цвят на шоколад и очната си линия, и подсуших влажната си коса. Подуших сос терияки^[4] и намерих леля ми — тази, която винаги съм познавала, облечена в избродирани дънки, украсени с камъни сандали и вързана през врата ѝ блузка под лепеното сако — да разбърква нещо в тиган.

Въздъгнах, облекчена, че леля ми се бе върнала към своя вкус.

Леля Либи ни сервира здравословните предястия. Седяхме на масичката ѝ за кафе върху свръхголеми и несъответстващи си пухкави възглавници, заобиколени от свещи, тамян, и уханье на подправките от азиатската гозба.

— Мисля, че ще се омъжвам! — обяви тя внезапно. — Умирах си да ти кажа.

— Така ли? — изненадано я попитах аз. — Поздравления! Татко не спомена...

— Е, добре де, не е официално или нещо такова. Всъщност, ние все още не сме излизали на среща. Срецнах го миналата вечер.

Лицето на леля ми се обагри в червено. Тя грабна една кафява чантичка, което лежеше върху креслото ѝ в индийски десен и извади едно разноцветно портмоне. Отвори го и ми показа една хартиена салфетка. На нея имаше едно мъжко име и телефонен номер.

— Има красив почерк, нали?

— Дейвън. Готино име.

— Нямам търпение да ти разкажа всичко за него.

— Каж ми всичко!

— Той има светло сини очи и прошарена в черно и бяло коса.

— Звучи ми мистериозно.

— Забелязах го в публиката, докато бях на сцената. Почти не успях да го различа, защото бе точно зад светлината на прожекторите. Той има най-пронизващите сини очи, които някога съм виждала. Очите ни се срещнаха и аз забравих репликите си. Стоях там, замръзнала все едно с часове. Той имаше абсолютно хипнотизиращ поглед.

Засмях се. Леля Либи се държеше като шестнадесетгодишна влюбена девойка.

— Когато представлението свърши той ме чакаше. Между нас имаше такава интензивна връзка, каквато никога преди не съм изпитвала.

— Знам точно какво имаш предвид. Точно това чувствам към Александър. И затова трябваше да дойда тук...

— Да дойдеш тук ли? — попита ме тя.

— Тъъ... за да си поговоря с момиче за това.

— Знам какво имаш предвид. Пукам се по шевовете от желание да говоря за него, но не знам почти нищо за него — освен, че е красив!

— Сигурна съм, че е само въпрос на време да започна да го наричам чичо Дейвън. Мога ли да съм облечена в черно на сватбата ти?

— Не бих искала да си облечена по друг начин. Имаме среща в идните дни и ти трябва да дойдеш.

— Ще излизаш на първа среща с него и искаш да се появиш с мен? Твоята вманиачена във вампири племенница? Дори аз не мисля, че това е добра идея.

— Трябва да дойдеш. Нямам търпение да го видиш... и не мога да те оставя тук сама.

— Разбира се, че можеш, но можем да преговорим всичко утре.

Тъкмо бяхме оставили чиниите в мивката, когато леля Либи забеляза колко е часът.

— Имам урок по барабани. Надявах се да се присъединиш към мен.

— Ами... аз...

— Може и да не ходя.

— Не, не искам да го изпуснеш заради мен.

— Тази вечер е майсторския клас. Иначе не бих и помислила да отида.

— Моля те, отиди. Аз ще съм добре — нямаше да мога да претичам целия град и да се опитам да се свържа с Александър, ако стоя цяла вечер на урока по барабани.

— Помисли си, докато се приготвя.

Докато леля Либи се приготвяше, аз изтегнах крака в креслото ѝ и включих деветнадесет инчовия ѝ телевизор, на който се облягаше един кактус. Телевизорът хващаше само местни канали и цветовете му бяха избледнели от време на време.

— Как живееш без кабелна? — раздразнено я попитах аз.

Превключих на местните новини. Обикновено щях набързо да изключа телевизора и да се заема да изпращам SMS-и на Беки, с които да и разкажа за пътя, но нещо привлече вниманието ми.

— Здравейте, аз съм Ан Рамирез, с репортаж на живо. Стоя заедно с Фред Сиърс, собственик на ферма, който е открил очертан кръг в посевите си от пшеница. Това е втория подобен случай в страната за по-малко от месец, като този е малко по-необикновен от предишния.

Камерата обхвана пшеницата, където стеблата бяха наведени към земята във формата на една голяма окръжност с диаметър около 50 метра и няколко по-малки кръга в центъра.

Дребната, но хубава жена стоеше до чернокосият фермер, който беше три пъти по голям от нея.

— Кога забелязахте това? — го попита тя.

— Когато се събудих. Просто бе „изникнало“ — пошегува се.

Завъртях очи когато видях две още не достигнали тийнейджърска възраст деца да тичат около кръга.

— Видях прилепи да кръжат над околността миналата нощ — каза почти без дъх едното момче на репортерката.

— Глупак, това бяха гарвани — убеждаваше го другото. — Бягаха от космическия кораб, който кацна тук.

— Бяха прилепи! — настоя първото.

— Нещо интересно? — извика ми леля от стаята си.

— Само окръжности в посевите и кръжаци прилепи.

— Момичетата в агенцията говореха за това на обяд. Убедени са, че всичко е заради рекламата.

Репортажа премина към снимки от въздуха от хеликоптера на телевизията. Кръга беше впечатляващ.

След това камерата се върна на репортерката.

— Космически кораб или просто извънземни? Вие решете. Това е от мен, Джей.

— Това е такава измама... — извиках на леля. — Видях един репортаж по телевизията, където едни деца признаха, че те са ги направили. Демонстрираха на репортера как през нощта са използвали пръчка, въже и дървени дъски, за да наведат надолу стеблата и да оформят гигантски кръг.

Леля ми се върна в дневната облечена в блузка с паднали рамене и грахово зелени панталони тип йога.

— Аз вярвам, че не сме сами в слънчевата система. Може да са били извънземни. Никой не е опровергал съществуването им.

— Шегуваш се? Наистина ли вярваш в извънземни?

— И ти наистина ли вярваш във вампири?

Имаше право.

— Да, но те съществуват — изтърсих без да се замисля. — Тъъ... Искам да кажа, че никой не опровергал съществуването им.

— Само казвам, — заспори леля Либи, докато правеше последни корекции в прическата си, — че може да е направено от извънземен космически кораб — или пък е сигнал за други извънземни. И тези кръгове в посевите не са ли замислени да се гледат от въздуха?

— Момчето по телевизията се кълне, че миналата нощ е видял прилепи. Може да са вампири сигнализиращи на други вампири — предложих аз.

— Хмм. Твоята теория ми харесва повече. Извънземните са някакви странно изглеждащи, със зелени глави същества. Вампирите се по-секси. Бих предпочела да видя те да нахлуват в града ни.

Спрях разсъжденията си за момент тъй като започна прогнозата за времето.

— Прогнозата ни за следващите пет дни е дъжд и мъгла.

Любопитството в мен започна да надделява и не можах да изтрия твърденията на фермерското момче от главата си. Все пак кой по-добре от вампирите би се промъкнал незабелязано в нощта? Те лесно биха видели кръговете, докато летят като прилепи във въздуха. Нямах начин, по който да докажа теорията си, докато си седя в апартамента на леля ми, а изобщо не ми беше в природата да не се поровя наоколо за някакви отговори.

— Имаш ли нещо против да си проверя имейла? — я попитах аз.
— Не, разбира се. Компютърът е включен.

Сърфирах в Интернет за информация на iMac-а на леля ми за вампири и кръгове в посевите. Прегледах различни филми и страници за книги, докато не попаднах на малък сайт, който бе специализиран за паранормални явления в Северна Америка. Всички статии описваха свръхестествени светлини, отвличания от извънземни и измами. Точно когато исках да затворя една такава статия, забелязах нещо интересно. Вместо чудовища със зелени глави, един потребител твърдеше, че нощта преди да се появят кръговете е видял рояк прилепи.

Помислих, че съм попаднала на нещо голямо. Изказването трябваше да е пуснато от харвардски учен, някой изследовател или някой носител на нобелова награда. Вместо това беше подписано с Боб от Юта.

Боб можеше да е откачалник както всеки друг, да е някое отегчено хлапе в залата за учене, което пуска грешна информация в сайтовете или като мен — вманиачен на тема вампири смъртен с свръхразвито въображение. Но все пак възприех изказването му като знак.

Имаше само един начин да проверя по нататък теорията си. Аз имах едно предимство, което Боб от Юта нямаше — срещях се с вампир.

— Сигурна ли, че не искаш да дойдеш с мен? — попита ме леля като взе един африкански барабан, който лежеше до камината.

— Пребита съм — не в буквалния смисъл — пошегувах се изключвайки компютъра. — Имаш ли нещо против просто да си легна?

Дори да не бях обладана от мисли за срещата ми с Александър, мисълта как барабанисти аматьори се учат да удрят върху инструментите си цели два часа беше достатъчна да ме докара до лудост.

— Има много банички с тофу в хладилника и соев пудинг в шкафа. Ще ти звънна на мобилния през почивката, за да проверя как си.

— Благодаря, лельо Либи — казах ѝ като прегърнах сестрата на баща ми. — Наистина оценявам, че ми позволи да те посетя отново.

— Да не се шегуваш? Обожавам да имам съквартирант. Само заключи вратата след мен и не пускай никого вътре. И моля те, не

давай на извънземните да те отвлекат. Баща ти ще ме убие.

[1] Грейхаунд (Greyhound) — в буквален превод „хрътка“ — Б.пр. ↑

[2] The Munsters — сериал за семейство от чудовища, наподобяващ Семейство Адамс. Излъчван е от 1964 до 1966 и се състои от 70 епизода — Б.пр. ↑

[3] one-woman show — шоуто по клубове, където един човек (в случая жена) разказва вицове и разиграва забавни скечове — Б.пр. ↑

[4] терияки — японски готварски сос за риба и месо — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3. ИМЕНИЕТО

Още веднъж се оказах чакаща на автобусна спирка. Този път бях излязла от апартамента на Леля Либи на ръмящия дъжд и чаках да пристигне автобус номер седем. Стори ми се, че цяла вечност крача напред-назад в трепетното очакване автобуса да се появи по улицата на леля ми.

Трябваше да призная, че не бях особено развълнувана от възможността да се кача на автобус, при положение, че току-що бях прекарала няколко часова пътуване с друг, но пък беше за предпочитане пред това да взема назаем колелото на Леля Либи и да го карам в дъжда през целия град. Беше наложително да пристигна в имението преди залез иначе Александър можеше да е излязъл и моята среща-изненада щеше да се отложи.

Най-накрая видях да се задава зад ъгъла един безкрайно трмаво движещ се автобус и почти извиках „ура“ когато забелязах, че на електронната му табела в жълто светеше цифрата седем. Пуснах парите си в урната, за да платя пътуването си и бързо се вкопчих в студената алуминиева тръба. Въпреки че автобуса беше полупразен и много от местата бяха свободни, предпочетох да стоя права за остатъка от пътуването си. Предишният път бях изпуснала спирката на Ленокс Хил, така че сега нямаше да позволя, на който или каквото и да е да ми препречи гледката и така само допълнително да ме забави за Александър. Сърцето ми биеше все по-бързо с всяко спиране или ускоряване на автобуса. Мислех, че ще се придвижим бързо, тъй като нямаше много пътници в автобуса, но чакащите да се качат на следващата спирка на седмицата бяха два пъти повече. След като ми се стори, че пропилях почти цялата лятна ваканция в чакане, забелязах че вече сме наближили Ленокс Хил Роуд. Спомних си, че за да сигнализирам на шофьора за желанието ми да слеза, трябваше да дръпна бялата жица, която се виеше покрай прозорците. Дръпнах силно няколко пъти въженцето сякаш сигнализирах SOS.

— Чух ви! — изкрещя шофьора.

Дъждът беше спрял. Забързах нагоре по Ленокс Хил Роуд, като тичах през локви и прескачах лигави, но готини дъждовни червей.

Окъпани от дъжда имоти се редяха по улицата. Чистите зелени поляни бяха напоени и няколко клона и листа бяха разпилени по асфалтовите алеи.

И тогава на края на глухата уличка, ясно като пред буря, се виждаше чудовищната сграда на имението. Страховитото имение изглеждаше по-буренясало и занемарено от последния път, когато го бях посетила.

Пара просмукана във въздуха, създаваше призрачна мъгла около разкошната къща. Мъх и бръшлян обвиваха къщата като в гигантска паяжина. Каменните гаргойли надвиснали върху артистично изработените врати от ковано желязо сякаш ми се смееха докато се приближавах. Забита в изсъхналата и буренясала ливадата стоеше табела на „Нарру Номес“. Набързо отминах изпочупеното басейнче за птици и се заизкачвах по полусрутената каменна пътечка. Сърцето ми заби лудо, когато най-последно добрах до познатата куполовидната дървена входна врата.

Чукчето с формата на дракон, което беше останало в ръката ми при първата ми визита не беше сменено. Може би все още лежеше в дивите храсталаци, където го бях захвърлила.

Почуках на вратата.

Зачаках. И чаках.

Джеймсън не отвори. Заблъсках отново с ръка по вратата. Все още никакъв отговор. Нито една от скъсаните завеси не помръдна.

Завъртях ръждясалата дръжка и се опитах да бутна вратата към дървеното антре, но се оказа заключена.

Затичах се по влажната трева до входа на прислугата в задната част на къщата. Прелетях по няколкото напукани циментови стъпала и се взрях в сводестата дървена задна врата. Нямаше звънец, на който да позвъня или чукче, с което да почукам. Затова заблъсках с ръка по вратата. Когато никой не отвори, се огледах за друга врата.

Започвах да се тревожа, че все пак не Александър и Джеймсън са наели това място. Нямаше никакви знаци подсказващи присъствието на гаджето ми и иконома му. Надникнах в прозореца на мазето, което ми се стори в същото необитаемо състояние.

Забелязах дървото, на което преди се бях покатерила, за да надзърна в стаята на Александър. Може би щях пак да мога да се уверя, че той е вътре, ако изкачването на мокрото от дъжда дърво бе по силите ми.

Огледах задния двор, за да видя дали мерцедеса на Джеймсън не е някъде тук. На напукания асфалт на пътя нямаше никакви коли. Видях една бетонна пейка и една красиво изработена градинска арка от ковано желязо отрупана с пълзящи лозя. Ниска каменна стена във формата на кръг с едно херувимче в средата, някога представлявала езерце сега бе пълна само с дъждовна вода. Забелязах разпадащ се едноместен гараж, който за моя изненада си стоеше непокътнат, въпреки че изглеждаше, че ще се срути дори и от едно леко побутване с лакът. Поех право към него. Сърцето ми биеше все по-лудо, докато тичах натам. Видях, че на вратата има катинар, при това чисто нов.

Въпреки че бях добра в промъкването на разни места, в разбиването на ключалки никак не ме биваше. Нуждаех се от помощта на приятелчето идиот на момчето Били, факира с джунджурийките — Хенри, но той очевидно беше на много километри от тук. Порутеният гараж беше по-здрав, отколкото изглеждаше. Използвайки цялата си сила не успях да помръдна нито една от олющените от боя дървени дъски.

Огледах гаража от всички страни. Никъде нямаше прозорец. На едно място обаче на няколко педи от земята забелязах една малка цепнатина между две от дъските. Светлината на залязващото слънце осветяваше малкото пространство. Макар че присвих очи, за да виждам по-добре единственото, което различих бе един бял чаршаф, постлан върху нещо, което приличаше на старо колело или косачка. Но точно до него нещо блещукаше на светлината. При по-подробно вглеждане видях, емблемата на Мерцедес на капака на колата.

Втурнах се обратно имението. Поставих един захвърлен сандък под прозореца на кухнята и стъпих върху него. В опитите си да надникна вътре се надигнах на пръсти. Прозорецът беше мръсен, така че беше почти невъзможно да видя нещо вътре. Затропах настоятелно по стъклото на прозореца, докато се вирах през една дупка с големината на монета от 50 цента.

Внезапно едно изцъклено око се взря право в мен.

Стресната, изпищях и се строполих от сандъка право на задните си части в мократа трева.

Чух звука от отключване на ключалки и отваряне на врата.

Замръзнах на място. Ами ако бях сгрешила, че съм видяла емблемата на Мерцедес, която бях така сигурна, че е от колата на Джеймсън? Бях толкова развълнувана като я видях, че дори не обмислих добре откритието си. Паркираната кола можеше да е от друга марка или модел, можеше дори да е бяла. След момент можеше да бъде обвинена за в навлизане в чужда собственост, хвърлена в затвора за малолетни престъпници на Хипстървил или най-малкото принудително върната в Дулсвил.

Прехапах черната си устна и задържах дъха си.

И тогава на вратата се показва Джеймсън.

Икономът на Александър се напрягаше, за да ме види през мрежестата врата.

— Джеймсън, аз съм, Рейвън.

— Госпожице Рейвън? — възкликна той объркано и отвори вратата. — Не може да сте вие. Какво правите тук? В задният двор?

Скочих на крака, изтупах късата си пола и изтичах по неравните стъпала към Зловещия човек. Бледото чело на Джеймсън се набръчка.

— Госпожице Рейвън, изненадан съм да ви видя тук. Но мога да добавя, че изненадата е приятна — каза той с вяла усмивка.

— На гости съм, на леля ми Либи — казах, успокоена да видя отново мършавия иконом. — Исках да кажа на Александър, но нямаше никакъв начин, по който да го уведомя. Наистина сериозно мисля, че е крайно време ти и Александър да си вземете мобилни телефони.

— Моля, влезте. Скоро ще се стъмни.

Уханието на сладки картофи изпълваше цялата декорирана в селски стил кухня. Джеймсън приготвяше вечерята или, в с случая с Александър, закуската.

— Ще останете ли? — попита ме той с обичайния си отчетлив румънски акцент.

— С удоволствие, ако не ви затруднявам.

— За вас винаги има свободно място на масата.

Сърцето ми се разтопи от любезността на Джеймсън. Умирах да притисна мършавия човек за информация за това какво точно правеха в Хипстървил и защо бяха наели имението, но това трябваше да

почака, защото имаше нещо по-важно, което в момента си почиваше някъде из имението.

— Може ли да видя Александър? — попитах аз нетърпеливо.

Със свръх големите кафяви ръкавици за топло, Джеймсън отвори вратата на старинната фурна и извади една тавичка със сладки картофи покрити с алуминиево фолио. Зад него гледката през зацапаното от мърсотия стъкло на прозореца ми се стори като маслена хотелска картина — залязващо слънце едвам надничашо през перестите облаци.

— Знаеш, че Александър предпочита да спи през деня — напомни ми той.

— Естествено... аз само си помислих...

— Е, голяма изненада е, че пристигнахте — каза той като учтиво се опитваше да ме забавлява. — Сигурен съм, Александър много ще се зарадва, че сте тук.

— И аз така се надявам! Колко дълго планирате с Александър да останете тук? — попитах.

Джеймсън спря, след това сякаш се разсея.

— Дали сложих масата? — почуди се той.

— Съжалявам, че се натрапих по този начин — извиних се. — Мога ли да ти помогна с подреждането ѝ?

— Това няма да е необходимо, госпожице Рейвън. Защо не седнете да си починете в кабинета. Александър скоро ще слезе.

— Може ли да разгледам набързо наоколо?

— Разбира се, но останете на първия етаж. Днес нямах време да почистя другите стаи — каза той.

Ако първия етаж изглеждаше така след почистването на Джеймсън, можех да си представя как изглеждаше втория. Купчини прах се бяха насъбрали във всеки ъгъл и паяжини висяха от античния кристален полилей. Имотът бе твърде огромен, за да може един зловец човек да почисти всичко. Имението бе най-малко десет пъти по-студено от вилата им в Дулсвил и далеч по-празно. Дървената подова настилка беше неравна и издута от влагата. Поскитах се из коридора: портретите по стените липсваха, а тапетите бяха избеляли и изпъстрени с петна. Всички стени и стаи бяха голи, включително и тези, които очевидно преди са служели за гостна и библиотека. Единственото изключение беше трапезарията в нея бе разположена

продълговата каменна маса, с антични черни, кадифени столове по един за всеки край.

Джеймсън ме бе предупредил да се огранича само до първия етаж сякаш беше добрата вещица Глинда, която казва на Дороти да ходи само по пътя със жълтите павета. От подножието на грандиозното стълбище в края на първия ред стъпала можех да видя единствено един прозорец със завеси в кралско синьо. Почудих се какво имаше след следващите два реда стъпала, които се намираха извън полезрението ми над мен. Осъзнавайки, че ще имам само секунда преди Джеймсън да започне да подрежда масата, се промъкнах по някогашното величествено стълбище. Точно както Дороти и аз не последвах указания ми път.

Тръпки затанцуваха надолу по гръбнака ми, докато се промъквах през тесния и самотен коридор. Отварях врата след врата, за да открия празни спални и дрешници, а стъпките ми отекваха в пустите пространства. Докато стеите на вилата в Дулсвил бяха пълни с мебели, книги и антични спомени, стеите в тази къща бяха лишени от каквито и да било спомени. Единствената стая, която показваше някакви признаци на живот се намираше в дъното на коридора. Съдържанието ѝ беше: едно единично легло и един скрин изработен от кедрово дърво. Предположих, че това бе стаята на Джеймсън.

Когато лекичко затворих вратата на спалнята на Зловещия човек, забелязах нещо да се вее над мен на тавана в коридора. Късо, дебело парче от бяло въже висеше от една правоъгълна врата на тавана. Беше извън обсега на ръката ми, но с един добър отскок може би щях да успея да го стигна. Знаех, че трябва да се върна обратно долу, но това противоречеше на природата ми.

Първият път когато скочих не успях дори да докосна въжетото. При вторият ми опит пръстите ми го докоснаха. Най-накрая, на третия път, го сграбчих. С цяла сила бързо дръпнах въжетото и го хванах за по-сигурно с цялата длан на ръката си. Вратата, скърцайки, бавно се спусна към мен и едно стълбище се разгъна точно като пожарните стълби в задните улици на Ню Йорк. Изненадващо, дървените стъпала изглеждаха в относително добро състояние. Може би предишните обитатели не са се нуждаели от тъмен таван-скривалище.

Тихо се заизкачвах по стъпалата, любопитна да разбера какво има горе. Светлина от втория етаж грееше като малък прожектор и

осветяваше част от тавана. Миризма на мухъл изпълваше помещението с размерите на класна стая. Таванската, както и другите стаи на долния етаж, бе празна. Статива на Александър, принадлежностите му за рисуване и матрака не се виждаха никъде. Тънък лъч светлина проникваше през един кръгъл прозорец в другия край на скосяващите се стени на тавана. Отидох на пръсти до там и забелязах един небоядисан, обикновен, стар, дъбов гардероб под прозореца. Опитах да отворя вратичките му, само за да откроя, че са заключени. Може би шперцът за всичко се криеше някъде тук, до истински кости^[1]. Огледах се наоколо опитвайки се да нагодя зрението си към тъмнината. Тогава видях нещо скрито в сенките — черен параван. Промъкнах се в ъгъла на тавана и надзърнах зад високата към метър и осемдесет сантиметра дървена преграда.

Едва успях да различа една нощна масичка и калаен свещник с наполовина стопена бяла свещ. Зад масичката стоеше статив с покрита картина, а под нея пръснати принадлежности за рисуване. След това на нощното шкафче забелязах нещо познато. Беше картината, на която Александър ме бе нарисувал и която той държеше на нощното шкафче в къщата в Дулсвил. И там до малката масичка се намираше единичен черен ковчег.

Аз стоях до спящото си гадже вампир. Притиснах ухо до студения капак на ковчега. Едва успях да доловя нещо което наподобяваше дишане. Сърцето ми забързваше с всяко негово вдишване.

Знаех, че слънцето залязва, защото светлината, която нахлуваше през таванския прозорец бавно се отдръпваше. Отне й само няколко минути да се свие до размера на нощното шкафче. Най-накрая изтъня до размера на молив, а след това просто изчезна.

Малък сноб светлина се появи от отворената врата на пода на тавана. Мина секунда, докато очите ми свикнат с промяната.

Точно тогава чух някой да се движи в ковчега.

Отстъпих назад и токът на ботуша ми се закачи на един малък пирон стърчащ от долния край на преградата. За няколко мига паравана и аз се олюлявахме напред и назад. Бях на прага да предизвикам голяма суматоха. Възвърнах равновесието си, успях да изправа преградата и да се скрия зад нея. Надзърнах през една малка

пукнатина между дъските, които бяха широки колкото линейка, а сърцето ми заблъска по-силно и отпреди.

Капакът на ковчега започна съвсем бавно да се отваря към мен, което ми попречи да надзърна вътре, докато капака не се отвори на деветдесет градуса. Не видях пръсти или ръка, или каквото и да е да отваря капака нито пък можех да видя каквото и да е — или който и да е — зад него. Надникнах зад преградата.

И точно тогава един сънен Александър се взря право в мен.

Стресната нададох вик.

Той застина. Шоколадовите му очи станаха кърваво червени.

— Рейвън!

Опитах се да се успокоя и да възвърна самообладанието си.

— Не исках да изплаша нито теб, нито самата мен — извиних се аз.

— Какво правиш тук? — попита ме напълно шокиран.

— Дойдох да те видя...

Александър излезе от ковчега бос, облечен в черна тениска и черни боксерки и се спря до нощното шкафче. Не изтича до мен и не ме грабна в ръцете си. Това не беше реакцията, която очаквах.

— Мислех, че ще се радваш да ме видиш — казах. Костваше ми нечовешки усилия да се въздържа не го прегърна.

— Така е, просто... — Александър стоеше неловко. Той оправи косата си с едната ръка и изпъна дрехите си с другата.

— Не се ли радваш, че съм тук? — попитах. — Не можех да чакам дори ден повече.

— Аз току-що се събудих — каза той смутено, като търкаше едното си око с опакото на ръката си. — Бих предпочел да ми дадеш едно дори и съвсем кратко предупреждение преди това. — След това неприветливото му изражение се смекчи. Той изглеждаше секси, дългата му коса беше разрошена, а дрехите все още му стояха накриво. Дори на тъмно Александър грееше в стаята. Топла усмивка обхвана съненото му лице.

— Толкова ми липсваше, не можех да дишам без теб — казах и се затичах към него.

— И ти на мен — отвърна ми той с поглед отправен надолу към мен. Той отметна косата от лицето ми, придърпа ме към себе си и ме обви плътно с ръце. Аз го прегърнах през врата, а лакираните ми черни

пръсти се заровиха в копринено черната му коса. Той се наведе към мен и ме целуна така страстно, точно както го бях сънувала нощ след нощ откакто замина от Дулсвил. Александър ухапа шията ми с устни, както вълк би направил с шията на лебед. Острите ръбчета на зъбите му се плъзнаха по кожата ми след това той внезапно се дръпна назад.

— Госпожице Рейвън? Госпожице Рейвън? — ме викаше Джеймсън отдолу.

Александър ме пусна да стъпя на земята. Червения цвят на очите му се върна до естествения им кафяв цвят. Той изглеждаше разтърсен, но аз държах ръката му в знак на насърчение. Знаех, че съм в безопасност в прегръдката му.

— Тя е тук горе с мен, Джеймсън — отговори му Александър.

— Помислих, че се е загубила. Вечерята е сервирана.

— Тъкмо бях започнал с предястието — прошепна ми той с намигване.

— Десерта ще е още по-вкусен — отвърнах му аз и го целунах бързо по бузата.

Чувствах се толкова дребна колкото мъничка кукла Поли в къщата-мечта на Барби, докато седях сама на дългата колкото лимузина маса в грандиозната и застинала, с висок цели километри таван, трапезария. Черна дантелена покривка беше застлана върху масата, а един единствен свещник блещукаше в центъра ѝ. На чудовищната маса бяха подредени чинии от китайски порцелан на марката Уеджууд, истински сребърни прибори и кристални чаши — ежедневие за моето гадже вампир. Семейство Мадисън хапваха така изискано само веднъж годишно и то когато баба ми извадеше китайския порцеланов сервиз и приготвяше коледна вечеря; иначе хапвахме стриктно от сервизи на Pfaltzgraff.

Кубинките ми драскаха дървения под, докато неспокойно ги люлеех напред-назад под масата, нетърпелива да дочакам Александър да се появи. Надявах се поне някой призрак да прелети покрай мен, за да ми прави компания, но такъв не се появи. След миг усетих познато присъствие зад мен последвано от докосването на две ръце по раменете ми.

Почувствах устни да се притискат към шията ми. Стана ми толкова горещо, че помислих, че бих могла да разтопя ледените кубчета в кристалната ми чаша. Усетих краищата на косата на Александър с цвят на нощ все още влажни от бързия душ при допира им до голото ми рамо. Той ухаеше силно на сладката миризма на парфюм „Дракар“ на Guy Laroche и на шампоан Ирландска пролет.

— Не трябваше да ти се натрапвам по този начин — извиних се, докато той стоеше до мен. — Ти си много по добър спортсмен от мен — добавих. — Не съм сигурна каква щеше да е моята реакция, ако аз те заварех да ме гледаш докато спя.

— Аз знам точно как щеше да реагираш — Александър направи чудовищна физиономия подобна на Годзила и двамата се ухилихме знаейки, че е прав.

Александър придвижи стола и приборите си до мен. Джеймсън влезе в стаята бутайки скърцаща метална количка на колелца, върху която имаше един покрит поднос от истинско сребро. Вдигна капака и разкри две цвъртящи, окървавени пържоли.

— Позволих си да приготвя вашата средно опечена — каза ми Джеймсън докато ми сервираше. — Предположих, че няма да ви харесва да е толкова сурова, колкото тази на Александър.

Погледнах към чинията на Александър. Едва запечена на скарата пържола почти плуваща в басейн от кръв.

— Перфектна е — му казах аз с пресилена усмивка.

— Не е ли приятна изненада, че Рейвън дойде? — попита Джеймсън докато слагаше вдигащия пара и приготвен в масло, горещ грах.

— Най-перфектният начин да се събудиш — каза Александър с весели пламъчета в очите.

— Ще желаете ли нещо друго?

— Мисля, че това е всичко засега — обяви Александър.

Придърпах стола си още по-близо до този на Александър. Не можех да повярвам, че гаджето ми, което бе далеч за толкова много дни, сега седеше до мен. Болката, която чувствах през последния месец и нещо се бе изпарила.

Александър изглеждаше съвсем прегладнял, докато късаше кървавата си пържола. Всеки път, когато бях с Александър ми трябваше да си напомням, че излизам с истински вампир. Че той току-

що се бе събудил докато аз, от друга страна, бях будна от повече от дванадесет часа. След като се събудеше гаджето ми копнееше за кръв по начина, по който аз копнеех за карамелено лате.

Имаше толкова много неща, които исках да питам Александър, че не знаех откъде да започна. Докато продължавахме да режем от пържолите си аз полюбопитствах за нещата, които бях пропуснала по времето на раздялата ни.

— Тук ли е Валентин? Какво правеше през цялото време? Кога планираш да се върнеш вкъщи? — избълвах за секунда.

— По-бавно — ми каза той потупвайки ръката ми.

— Разкажи ми за Валентин. Той добре ли е?

— Да, Валентин е добре. Върна се при семейството си.

Зачаках да чуя още, но Александър само ми смигна и отхапа от един сладък картоф.

— И това е всичко? — запитах го аз.

Докато с Беки бихме започнали преразказа на някоя сочна случка с описание на „мястото на събитието“, последвано от описание на дрехите и диалога и щяхме да завършим с „дочутите слухове“ и пристрастни коментари, то Александър просто доставяше едносричен отговор. Как се предполагаше да чуя една подробна история поднесена по този начин?

— Тук ли е Валентин или в Румъния? — продължих да любопитствам.

— В Румъния предполагам.

— А видя ли Джагър?

— Да. — Александър се върна към рязането на пържолата си.

— Така ли? Какво ти каза той? Заплашваше ли те? Къде го срещна? На гробището в Хипстървил?

— Отидох до апартамента му в Клуб Ковчег. Трябва да призная, че и той беше изненадан — започна Александър. — Когато вдигна вратата, ме видя да стоя сам пред него — Валентин бе застанал до асансьора. Първоначално Джагър беше готов за схватка — сви юмруци, оголи зъби, но тогава видя Валентин и вълна на облекчение премина през него. Никога не го бях виждал такъв. Джагър беше толкова радостен да види, че Валентин е в безопасност, че забрави цялото ожесточение.

— Уау, ти наистина си герой — възторжено му казах аз.

— Беше очевидно, че Джагър изпитва смесени чувства, че точно аз бях този, който му върна Валентин. От толкова дълго време търсеше отмъщение от мен за несъстоялата се церемония с Луна, че не знаеше как да реагира. За първи път откакто се помня Джагър и аз не бяхме съперници.

— Искан ми се да бях там да го видя с очите си — му казах аз.

Той посегна да хване ръката ми.

— След като прегърна брат си, — продължи Александър. — Джагър ми протегна ръка. Точно тогава разбрах, че сключихме примирие — между него и мен и между семействата ни. Благополучното връщане на Валентин бе много по-важно от изпълнението на каквато и да е церемония.

— Мислиш ли, че сега вие двамата ще бъдете приятели?

Александър поклати главата си.

— За съжаление не. Ние сме абсолютни противоположности и нямаме много общо помежду си. Но сега нещата между нас се успокоиха и вероятно е по-добре за двама ни да не се виждаме за известно време, за да задържим нещата в това положение.

Александър отпи глътка от чашата си.

— Наистина се радвам, че си тук — ми каза тихо той.

— Аз също!

Впихме погледи един в друг. За момент ми се стори, че сме единствените хора на света. Милиарди хора пазаруваха, шофираха, живееха, но единственият човек, който усещах беше това великолепно момче, което се взираше в мен.

Александър се наведе към мен и нежно ме целуна. Бях толкова изгубена в целувката му, че не забелязах, че ръкава ми се беше натопил във вечерята ми.

— Чакай, позволи на мен — каза ми той, топвайки салфетката си в чашата си с вода и забърсвайки петното от масло.

— Да те е срам да ме заведеш някъде — пошегувах се аз. — И така, кога ще се върнеш в Дулсвил? — подметнах. — Утре? Идната седмица?

— Има само още едно нещо, за което трябва да се погрижа. Не мисля, че ще ми отнеме много време. Обещавам. Повярвай ми, доста е самотно да си далеч от хората, за които те е грижа най-много. — Александър нежно ми се усмихна. Почувствах внезапна тъга заради

него. В Румъния той имаше семейство. В Дулсвил имаше само мен и Джеймсън, но тук в Хипстървил той и Джеймсън бяха сами.

— Как е семейството ти? — попита ме той учтиво.

— Липсваш адски на момчето Били. Ти си неговия герой.

— Когато се върна в Дулсвил, ще трябва да го заведем на някое научно изложение или на прожекцията на оригинала на „Междузвездни Войни“.

Засмях се.

— Виждаш ли? Ето затова си толкова специален. Мислиш по-скоро какво на него му се прави, отколкото да правим нещо, което на мен ми се прави — като да го завлечем на някое рейв парти.

Александър се усмихна.

— А Беки? — продължи той. — Все още ли се среща с Мат?

— Мисля, че сега докато си говорим, тя си избира сватбена рокля. Сигурна съм, че отброява дните до завършването, за да може да избяга с него.

Александър се засмя.

— Ами ти? И ти ли си като Беки? — Изражението в погледа му беше толкова преднамерено, че почти проби дупка в душата ми.

Поне веднъж аз бях безмълвна. Бях по-замаяно, влюбено и превзето по момичешки момиче, отколкото Беки е била някога. Не можех да му призная, че съм толкова омекнала, че: „Бих татуирала името ти на сърцето си само мама и тате да ми позволят“. Трябваше да изглеждам поне малко опитна.

През това време Александър чакаше за отговора ми.

— Чу ли, че в града са се появили окръжности в посевите? — го попитах аз.

Александър остави вилицата си.

— Къде го чу това?

— Във всички новини е. Мислиш ли, че може да са извънземни?

Той се поколеба.

— Предполагам, че е възможно...

— Ами, с Леля Либи имахме голям спор по въпроса. Познай каква е моята теория.

— Неуместна шега?

— Мисля, че са вампири, които сигнализират за местоположението на други вампири.

Очите на Александър се разшириха и той се задави с водата, която пиеше.

— Добре ли си?

Кимна ми с глава и покри устата си със салфетката.

— В това, което казвам има смисъл — продължих аз разсъжденията си. — Кой друг е буден през нощта, когато повечето смъртни спят? И кой може да види окръжностите по-добре от прилепите, докато лети в небето? — попитах аз.

Александър ме погледна с празен поглед.

Но това не ме обезсърчи.

— Единственото, което не мога да разбера е какво означават окръжностите в посевите. — Облегнах се внимателно на Александър. — Дали предупреждават другите вампири да стоят настрана или ги канят?

Александър бързо отклони поглед.

Джеймсън влетя в стаята носейки поднос с десерти и сложи край на разследването ми.

— Точно навреме — каза му Александър. — Тъкмо приключихме.

Джеймсън ни поднесе две абсолютно възхитителни крем-брюлета.

— Сякаш вечерям в петзвезден ресторант! — направих му комплимент аз.

Бледата кожа на Джеймсън се обагри в розово, докато избутваше чиниите от вечерята ни.

— Има толкова много за правене докато сме тук — развълнувано казах аз загребвайки от десерта ми. — Трябва да се срещнеш с Леля Либи. А и „Готини Готици“. И разбира се Клуб Ковчег!

Александър строго ме погледна.

— Само не Клуб Ковчег.

— Не се тревожи, мога да вляза. Имам фалшива лична карта.

— Не това имах предвид. Този клуб не е място, което момиче като теб би трябвало да посещава.

— Момиче като мен ли? — засмях се невярващо. — Това е готически клуб. Създаден е за мен! Откакто го посетих за последно си мечтая да отидем там заедно. Какво би могло да се случи?

— На едно момиче в бар ли? — така ми зададе въпроса, като че имах две глави. — Не гледаш ли новини?

— Знам — казах му като завъртях очи тъй като ми прозвуча сякаш ме мъмреха родителите ми. — Не е най-безопасното място... но...

— Последния път там срещна Джагър. Спомняш ли си?

Александър имаше право. Не можех да се похваля с най-добрите резултати от решенията си. Любопитството ми бе завело най-големия враг на гаджето ми право при него, поставяйки него и семейството ми в голяма опасност.

— Да — признах най-накрая. Разочарована застъргах изгорялата захарна глазура, образувала коричка по вътрешната страна на купичката.

Александър постави призрачно бялата си ръка върху моята.

— Ще отидем, но заедно.

— Можем ли да отидем тази вечер? — го попитах аз вирвайки глава закачливо.

— Какво ще кажеш за утре. Аз не очаквах гости, забрави ли?

— О, да, разбира се. — Спомних си как нахлух при него. След това вдигнах вежда скептично и го предизвиках. — Нямах някоя гореща среща, нали?

— Да. Всъщност имам.

— Така ли?

— Да и тя почти приключва. — Александър хвърли поглед на античния мраморен часовник поставен върху полицата на неизползваната камина. Часовникът едва тиктакаше, а голямата му стрелка бе счупена. Не исках вечерта да свършва, но знаех, че е неизбежно. Той избърса устните си с ленената салфетка и след това хвана ръката ми.

— Толкова се радвам, че дойде — каза ми с обожание. — Винаги успяваш да ме изненадаш.

— Ти също ме изненадваш... — След като си поех дълбоко дъх го попитах. — Защо вие двамата все още стоите тук?

Точно тогава Джеймсън се върна да събере съдовете.

За момента Александър се откачи от въдицата.

— Позволете на мен, госпожице Рейвън — каза ми Джеймсън. Александър и икономът му подредиха съдовете на най-горното рафтче

на количката.

— Джеймсън ще те закара до апартамента на леля ти.

Погледнах към счупения часовник мъчейки се да разбере точния час.

— Джеймсън може да ме остави където е урока на леля ми по барабани. По-близо е. Мисля, че може да сте срещали леля ми Либи. Тя работи в Harry Homes.

— Онази красива дама е твоята леля? Трябваше да се досетя. Тя е толкова чаровна... точно като племенницата си — ми каза Джеймсън.

— Чакам с нетърпение да се срещна с нея — каза Александър. И добави шепнешком: — Въпреки, че ще трябва да измислиш някакво извинение да не се видим на дневна светлина.

— Извинение? Аз съм я писала тази книга! Имам готово извинение за всякакви случаи.

Точно като викториански джентълмен само, че без цилиндъра, белите ръкавици и английския акцент, Александър ме изпрати до вратата и надолу по каменната пътека, докато Джеймсън докара колата отпред.

— Ще те видя ли утре? — попитах аз гаджето си като се сгуших в прегръдката му.

— Разбира се.

— Вече ми липсваш.

— И ти на мен.

Александър се наведе към мен и ми даде една дълга и страстна целувка за лека нощ. После кавалерски ми отвори задната врата на мерцедеса и ми помогна да се кача. Докато ние се отдалечавахме, Александър стоеше на алеята, а огромното имение се извисяваше зад него като някакво средновековно чудовище.

Джеймсън беше достатъчно любезен да ме закара до Хипстървилския Фолклорен Музикален Център, но краткият петкилометров маршрут от къщата до хипарското училище по музика ми се стори, че отне повече време от пътуването ми от Дулсвил до Хипстървил. Ако бях бутала колата собственоръчно щяхме да стигнем по-бързо.

Сега когато Джеймсън и аз имахме време да поговорим, реших да се възползвам максимално. Опитах да изстискам информация от Зловещия човек относно Валентин и Джагър, но той също толкова уклончив колкото и Александър.

— Много мило от твоя страна и на Александър да съберете Валентин със семейството му — започнах разговора, когато подминахме бензиностанцията на Джералд.

— Така беше правилно да постъпим — каза той мило.

— Ти видя ли Джагър?

Чаках за отговора му цялата на тръни.

— Не, не го видях. Оставих тази част на Александър.

Е, до тук бяхме с тази тема.

— Обзалагам се, че липсваш на Руби — му казах аз имайки предвид бившата си шефка, която сега излизаше с Джеймсън.

Изпъкналите очи на Джеймсън засияха в огледалото за обратно виждане, а бледото му лице се зачерви при споменаването на името ѝ.

— Тя дали е идвала при вас на посещение? — полюбопитствах аз.

— О, не. Надяваме се да се върнем скоро в Дулсвил.

— Наистина ли, тогава защо наехте къщата тук? Можехте просто да отседнете в хотел.

— Не отсядам някъде, където вече има иконом — пошегува се Джеймсън.

Чувствах се така сякаш играех тенис с баща ми. С цяла сила запращах високо топката над мрежата само, за да ми бъде върната с такава скорост, че да нямам шанс дори да замахна. След разочарованието, винаги ми трябваше известно време, за да се съвзема. Сега бе време за следващия сервиз.

— Липсва ли ти Румъния? — го попитах аз.

— О, да, толкова е красиво там, но също така съм и доста щастлив тук в Америка. Тук срещнах някои хора, на които много държа, госпожице Рейвън.

Знаех, че той учтиво намекваше за Руби и мен.

Но аз исках да чуя още. Относно плановете му, както и тези на Александър?

— Мислиш ли, че ще се ожениш за Руби?

— Тъъ...

— И ако стане, ще живеете ли в къщата в Дулсвил? Или тук в имението?

— Не планирам да...

— Е, ако планираше.

— Предполагам... ще зависи от... Защо са всичките тези въпроси, госпожице Рейвън?

Сега си подавахме плавно топката и за мен бе време да сложа край на мача. Поколебах се за миг и след това попитах:

— Просто се чудех каква работа имате тук с Александър?

Джеймсън спря колата до тротоара пред Фолклорния Музикален Център. Бях замахнала твърде силно запращайки топката над оградата. Мачът свърши и Джеймсън беше очевидния победител.

Дъждът беше утихнал, а уличните лампи и стълбове бяха мокри. Джеймсън слезе от мерцедеса и учтиво ми отвори вратата сякаш бях някаква VIP старлетка пристигаща на филмова премиера. Единственото, което липсваше бяха папараците. Помахих му за довиждане и се отправих към музикалния център, когато забелязах нещо да проблясва в края на блока — светещия неонов червен надпис на Клуб Ковчег. Докато Джеймсън се отдалечаваше надолу по улицата, аз заковах на място. Звучите на думкащи барабани се носеха от музикалния център.

Сякаш мигащите неонов ковчези ме притегляха към себе си както лешояда мършата.

Никой нямаше да разбере, ако само надникнех вътре за едно безалкохолно шампанско „Екзекуция“... или може би две.

[1] skeleton key — е шперц, а после е използвано словосъчетанието real skeletons (игра на думи) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4. ЗАВРЪЩАНЕ В КЛУБ КОВЧЕГ

Задържах дъха си в трепетно очакване отново да зърна отвътре Клуб Ковчег, но когато наближих подземния клуб, бях шокирана. Повече от сто млади готици чакаха нетърпеливо да бъдат допуснати до клуба — два пъти по-дълга опашка, отколкото си спомнях последния път, когато бях тук. Процесията от желаещи да влязат в клуба, облечени подобно на мен (с изключение на облечените в различен цвят, с татуировки, пиърсинг и обувки), лъкатушеше около блока досущ като опашка за Дисни Уърлд. Щях да съм късметлика, ако успеех да вляза преди края на лятната ваканция.

Ядосана, закрачих към края на опашката. Бях преполовила блока, когато видях как един мъж с късо наметало и панталони от винил се навежда, за да оправи чудовищните си ботуши. Вмъкнах се пред него и се опитах да не изглеждам подозрително. Гледах да избегна неприятностите като стоя с гръб към него и се вирам в звездите и тогава няколко птички прелетяха над покрива на клуба. Когато птиците закръжиха вместо да отлетят, разбрах че наблюдавах скупчване на прилепи. Колко готино — прилепи в Клуб Ковчег!

Погледнах си часовника. Урокът на Леля Либи щеше да свърши след по-малко от час, а както изглеждаше аз щях да изкарам това време чакайки на безкрайната опашка.

Нетърпеливо пристъпвах напред-назад. Надзърнах към входа на клуба, за да видя дали има някаква причина за задържането, но там нямаше нищо освен един бодигард, който проверяваше личните карти. Точно тогава забелязах позната двойка, която стоеше в началото на опашката. Наведох се да надзърна, но задържах единия си крак на мястото ми на опашката, както играчите на дама задържат пръста на мястото си, преди да направят следващият ход. Бяха Примус и Пойзън, двойката пред която се бях вмъкнала последния път, когато посетих клуба.

Примус и Пойзън. Как бих могла да забравя имената им, когато единствените имена, които използвах бяха имена като Били, Мат и

Беки?

Използвах предоставилия ми се шанс, излязох от опашката и се затичах към злоещото дуо.

— Примус! Пойзън! Това съм аз, Рейвън!

Двойката ме изгледа внимателно. Беше очевидно, че искаха да си ме спомнят — все пак знаех имената им, но разбрах по израженията на лицата им, че не можеха да се сетят коя съм.

— Срегнах ви преди няколко месеца тук на опашката — казах им аз заставайки до тях като по този нечестен начин придобих новото си място.

— О, да. — Примус, двойник на Мерилин Менсън, най-накрая си ме спомни и каза. — Как си?

Пойзън ме гледаше с отровен поглед.

— Чудесно! — отговорих на Примус. — Страхотно е да ви срещна отново. — След това се обърнах към Пойзън. — Харесва ми корсета ти! Прелестен е!

Неприязънта на Пойзън се стопи.

— Просто облякох каквото имах.

— Няма начин! Ти трябва да си модел за Готическа красота.

Тогавя дочухме внезапния рев от двигател на мотор, като форсирането му заглуши всички други улични шумове, дори пулсиращата музика носеща се от Клуб Ковчег. Един Харли Дейвидсън модел Night Rod премина по улицата и с писък се закова на празното ВИП място точно пред клуба. Страхотният модел мотор имаше лъскав и секси дизайн, с черни гуми и джанти на тънки оранжеви райета. Мотористът свали каската си, украсена с череп и кости и под нея се показа остра, дълга до раменете лилава коса с черни нюанси. Облечен в кожени панталони и яке, надупчени с кабърчета и окачени вериги, с тъмни Рей Бан очила, той слезе уверено от мотора си, кимна на бодигарда и влезе в клуба сякаш го притежаваше.

— Кой е той? — зачудих се на глас. — Някоя звезда? Не го разпознах.

— Сега всички тук си мислят, че са звезди — каза ми Примус.

— Да, клуба стана три пъти по-голям през последните няколко месеца. А промени и изискванията си — добави Пойзън.

Опашката се придвижи няколко сантиметра и преди да се усетя, вече показвахме личните си карти на едрия бодигард.

Бодигардът веднага сложи печат с образа на прилеп на ръцете на Примус и Пойзън и пристегна гривна с шипове на китките им, но моята карта започна така внимателно да я гледа сякаш правеше проверка на задграничен паспорт на международно летище.

Пойзън направо се преви на две, за да застане на нивото на лицето на бодигарда.

— Тя идва тук постоянно — каза му тя. — Не мога да повярвам, че не си я спомняш.

Бодигардът вдигна презрителен поглед към мен, а след това погледна към опашката от чакащи, облечени в най-различни цветове от готическата дъга.

— Последния път косата ми беше синя — му казах аз.

— О, това ти ли беше? — сериозно ме попита той.

Той подпечата ръката ми с прилепа на Клуб Ковчег и завърза гривна на китката ми. Бях си осигурила достъп до клуба. Промъкнахме се покрай бодигарда, преминахме по кървавочервения килим покрай бесилка и два поздравяващи скелета и още преди да осъзная вече бяхме прекрачили през черните дървени врати с форма на ковчег.

— Благодаря ти — казах на Пойзън. — Всички ми казват, че изглеждам млада за възрастта си. Обзалагам се, че на теб ти се случва постоянно заради безупречната ти кожа.

Призрачно бледото лице на Пойзън засия. Тя обви ръката си около мен.

— Първото питие е от мен — каза ми.

Клуб Ковчег все още изглеждаше мрачно магичен. Неоновите надгробни камъни проблясваха на изрисуваните със спрей черни циментови стени. Бледи манекени облечени в дрехи от античността, викториански костюми и кожи висяха от гредите на тавана. Музиката пулсираше оглушително из целия клуб, като че ли DJ-я се опитваше да събуди мъртвите. Балконът, мястото където за първи път срещнах Джагър — врагът на Александър, се извисяваше над обсебената от вампири тълпа, а амулети пълни с кръв, висяха на шиите на всички все едно са олимпийски медали.

Примус имаше право. Клуб Ковчег се бе променил през последните няколко месеца. Сега бе пълен, от единия до другия край, с хора. Димът от сухия лед се просмукваше през въздуха като лондонска мъгла затрудняваща зора ми. Помнех как последния път, когато се

разхождах из клуба всички ме зяпаха, а сега посетителите се забавляваха вгълбено и изглеждаха абсолютно незаинтересовани от новодошлите.

Последвах Примус и Пойзън до бара, но други запътили се натам застанаха между нас избутвайки ме назад. Не откъсвах поглед от главите им сред тълпата, докато продължавах да си проправям път между хората. Тъкмо когато си помислих, че съм ги настигнала, осъзнах че през цялото време съм следвала друга двойка. Излязох на един малък битпазар, където за нищожна цена посетителите можеха да си купят почти всичко — от амулет до предсказание на нумеролог. Редицата с продавачи бе точно до претъпкания дансинг, но бара не се виждаше никъде.

Запроправях си отново път през танцуващите и пиещи посетители, покрай оформените като на гигантска гробница врати на тоалетната, на които бе написано ЧУДОВИЩА и ВЕЩИЦИ. Най-накрая видях стена запълнена от бутилки, обвити в паяжини. Разбрах, че съм открила свещения Граал. Но барът бе толкова претъпкан с жадни клиенти, че бе невъзможно да видиш, както кой го обслужва, така и къде са Примус и Пойзън. Промуших се през навалицата. Блъснах се в едно момиче, което точно слизаше от високото столче с формата на надгробна плоча.

Младежа в съседство се обърна към мен. Беше сложил повече очна линия от Алис Купър, но на него не му стоеше толкова добре колкото на по-възрастния рокаджия.

— Ще те черпя каквото си поискаш — каза ми навирайки се в лицето и личното ми пространство.

Забелязах бармана, Ромео, но нито аз, нито ухажорът ми на бара успяхме да привлечем вниманието му.

Ромео реагираше на всяка размахана десет доларова банкнота, но нас продължи да ни игнорира. Когато мина за стотен път покрай нас, аз се наведох над бара и хванах татуираната му ръка.

Откакто Александър и Джеймсън бяха гроб за всичко свързано със семейство Максвел, си помислих, че това е шанса ми да поровя за малко вътрешна информация.

— Джагър върна ли се в Румъния? — попитах аз.

Ромео, с две бири в ръце, ме погледна. Споменаването на името на Джагър го накара да спре. Точно както Примус и Пойзън, и той не

ме позна.

— Кой иска да знае? — подозрително ме попита.

— Рейвън. Той в града ли е? Или си замина за Румъния?

— Рейвън... Името ти ми звучи познато.

Осъзнах, че не трябва да давам на Ромео да разбере, че търся Джагър. Не бях постоянен посетител на клуба; бях приятелката на най-големия враг на Джагър. Александър вече бе върнал Валентин на семейството му. А сега изглеждаше сякаш аз исках да предизвикам проблеми. Как можеше да съм толкова глупава?

— Аз ще пия едно Средновековно клане, а дамата ще... — започна да поръчва ухажорът ми.

— Ще се върна след малко — му казах, като много добре знаех, че няма да се върна.

Беше време да си вървя. Бях изгубила Примус и Пойзън. Бях започнала да задавам въпроси за местонахождението на един нечестив вампир и бях едно непълнолетно момиче само в бар. По-добре да пристигна в музикалния център преди тази Пепеляшка с лакирани в черно нокти да се превърне в тиква.

Умора ме обхвана, когато се отправих към изхода. Беше започнала да ме обхваща още тази сутрин, когато се събудих в Дулвил. Започнах да чувствам замайване, докато се избутвах и си проправях път през изпълнения с мъгла клуб, а безопасните ми игли се закачаха във веригите на други посетители. Когато вдигнах поглед бях стигнала до една черна стена, която не ми беше позната, но имаше врата с формата на Ковчег. Опитах се да я отворя, но беше заключена. Завъртях топката и натиснах с тяло.

Вратата поддаде и се откряна, а аз попаднах в едно едва осветено пространство. Чак когато направих няколко стъпки, осъзнах че вместо да изляза на улицата, бях влязла в смътно осветен коридор.

Щях да се върна обратно, но дочух музика (различна от песента, която се чуваше в Клуб Ковчег) пулсираща от другия край. Може би идваше от апартамента на Джагър — апартамента, който самият той ми беше показал при последното ми посещение. Щеше да ми отнеме само секунда да проверя. Една единствена крушка на тавана осветяваше тайнствения коридор, а графити се редяха по циментовите стени точно както в градски подлез. Когато стигнах края на коридора, открих друг по-малък подобен на тунел, чиито каменни стени се

извиваха в арка и едно много тясно и стръмно стълбище се спускаше рязко в тъмното. Без да се подпирам на перилата, се спуснах бавно надолу по стълбите. Те ме отведоха до една дървена врата като от тъмница. На нея с кърваво червен спрей бе изписано: БЕЗ ИЗХОД.

Дали това беше нечий офис? Или може би друг вход към апартамента на Джагър?

Долепих ухо до подобната на капак на ковчег врата и долових смесица от музика и гласове.

Бавно завъртях дръжката и натиснах вратата, но тя не помръдна. Чух някакви гласове идващи зад мен и звуци от стъпки слизащи по стълбите. Коридора беше задънен — нямаше къде да се скрия. Знаех, че всеки момент можеше да ме изритат от клуба, а може би дори от Хипстървил — ако доживеех, за да разбера.

Двама младежи с тен като на трупове, единият рус, а другият червенокос се зададоха срещу мен.

— Не можеш да влезеш ли? — ме попита русият.

— Забравих си ключа — лекомислено отвърнах аз.

— Няма значение, аз нося моят.

Той откачи един шперц, увиснал от една верига, която бе прикачена към колана му на капси.

— Да влезеш е лесно — каза ми русият.

— И то ако успееш да минеш покрай Дракон — добави и приятеля му.

— Но да излезеш е трудно — предупреди ме русият.

Не знаех нито какво има от другата страна, нито защо е необходим ключ за подобна врата. А и никога не бях чувала за бодигард пазещ от вътрешната страна на врата.

Капака на ковчега се отвори със скърцане. Пристъпихме в тъмно и неприветливо фоайе, от където ни поздравени един чудовищно изглеждащ бодигард с размера на малък динозавър. Черна завеса като тези по автомивките се спускаше зад него, блокирайки гледката към това, което пазеше.

Главата на бодигарда бе обръсната, а върху темето му имаше татуировка на дракон, чийто крила продължаваха надолу по белия му скалп, стигайки чак до бицепсите му с размери на Терминатор. Не посмях да го помоля да видя задната половина на разярения дракон.

Двамата младежи с вид на трупове му показаха ключовете си, преминаха през една цепка в завесата и изчезнаха.

— А твоят ключ къде е? — промърмори той.

— В него — казах му, сочейки към младежите, с които дойдох — Моля ви, те ме чакат.

Той се поколеба оглеждайки ме, за да се увери, че заслужавах да премина нататък. Издемонстрирах му най-доброто си „Не ме принуждавай да викам мениджъра“ изражение, когато вратата отново се отвори и група посетители, облечени в черно и с вампирски зъби, влязоха.

— Следващия път го носете в себе си — каза той. — Иначе няма да ви пусна.

Минах през завесата преди Дракон да си е променил мнението. Това което открих от другата страна ме зашемети — беше огромна подземна гробница. Древно изглеждащо, тайно гробище с лъкатушеци катакомби и гробове изкопани в каменните стени и по мръсния под, точно като изровените неща показвани по историческия канал. Беше зловещо, тъмно и опасно. В средата на хлътналия дансинг върху осветена с флуоресцентни лампи сцена забиваше хард-рок група. На стената зад групата имаше червен графит гласящ — ЗАТВОРЪТ и чифт висящи окови и вериги. Там където трябваше да се намира диско топката бе провесен обърнат свещник-полилей. В стените около дансинга бяха издълбани и осветени гробници, като морга за скелети, а седем метрова каменна арка водеше до пещероподобни стаи. Там където трябваше да са погребани мумиите се намираха живи хора — пиещи, пушещи и флиртуващи. Всяка пещера бе драпирана с черно или червено кадифе, а в меките кожени канапета се бяха разположили целуващи се двойки. Много входове се разклоняваха в тъмните тунели към неизвестна посока. Някой имаха табелки като — САЛОНА НА ПАЛАЧА, СТАЯ ЗА ИЗТЕЗАНИЯ, ЛЕГОВИЩЕТО НА ДРАКУЛА — а други нямаха наподобявайки неизвестни гробове.

Колкото и да бе ужасяващ погребания тук долу клуб, посетителите му определено бяха стилни призраци. Танцуващите бяха еднакво бледи, със сини устни покрити с червен блясък. Облеклото им варираше от готика и пънк, чак до готически Лолити. Всеки следващ бе по-съблазнителен от предишния. Каменните стени на клуба бяха просмукани с опасности, а обитателите му излъчваха сладострастие.

Въпреки че местонахождението му бе тайно и изолирано, аз се бях натъкнала на една зловещо порочна парти сцена. Този клуб бе много по-интимен и злокобен от посестримата си на горния етаж.

И за разлика от клиентите горе тези призрачно бели посетители изглеждаха привлекателни. Младежи и девойки ме измерваха с поглед докато си пробивах път. Някой ме гледаха сякаш знаеха, че нямам ключ, докато други ме гледаха с влюбени погледи сякаш въобще не им пукаше.

Младежи целуваха момичетата по шиите, китките и всяко друго място с изпъкнали вени, а момичетата им се усмихваха с наслада.

Тази тъпна определено беше много по-приятелски настроена.

— Здравей. Искаш ли да танцуваме? — един младеж ме приближи точно, когато се опитвах да избегна да стъпя в един гроб, докато друго момиче с нос по-дълъг от този на вещица просто ме последва.

— Не съм те виждала тук преди. Сама ли си? Познавам перфектния мъж за теб.

И вместо да любезнича с тях, аз се промъкнах до бара и се покачих на едно високо столче.

Барманът с коса дълга до мръсния под постави една черна салфетка пред мен.

— Имаме вносни и домашно.

— Хм... а какво ще кажеш за тукашно?

Той се засмя.

— Вечер на дамите е. Момичетата пият безплатно.

Бях толкова жадна колкото обезкръвен вампир.

— В такъв случай... нещо безалкохолно.

— Разбира се... защо да го разводняваме.

Сграбчи една зелена бутилка, наля от съдържанието ѝ в керамична чаша и я бутна към мен.

Питието миришеше особено. Надявах се да има сладкия вкус на Kool-Aid^[1], но на консистенция го докарваше по-скоро до доматиен сок.

Потопих пръст в течността и я приближих да я разгледам от близо.

Тогава осъзнах, че не беше нито Kool-Aid, нито доматиен сок — беше кръв.

Дали това бе грешка или някаква лоша шега?

— Може ли да ми дадете и малко вода? — попитах го.

— Не ви ли харесва?

— Много е хубаво — казах аз като не исках да привличам излишно внимание към себе си. — Бих искала да си допия питието с чаша вода.

Той постави друг бокал до пълната с кръв чаша докато аз бършех ръката си под плота с антибактериална кърпичка.

Помирисах новата чаша. Кой знае — можеше да е пълна с уиски. Нямахе доловима миризма, така че опитах малка глътка. Имах късмет. Беше обикновена хипстървилска чешмяна вода. Изгълтах я на един дъх и оставих бакшиш на бара. Бях готова да сляза от столчето, когато някой си постави ръката на рамото ми.

Слаб мъж с набола брада седна до мен на бара.

— От къде сте?

Завъртях очи и се отдръпнах от ръката му.

— Това не е реплика за запознанство; наистина ви питам — откъде сте?

— Да не правиш проучване?

— В интерес на истината...

Не бях в настроение да кажа адреса си на един непознат. Беше ми достатъчно, че Джагър ме бе проследил от Клуб Ковчег до вкъщи последния път, когато бях в Хипстървил. Не исках господин Набола Брада да се появи вкъщи, независимо дали е обръснат или не.

— Ще трябва да попиташ някой друг за проучването си.

— Никога преди не съм те виждал тук. Как разбра за това място?

— Един малък прилеп ми каза.

Той се ухили.

— Ами ти? — попитах го само от учтивост.

— От кръговете в посевите. От тях разбрах, че тук има други от нашия вид.

— Извънземни? — попитах аз.

Непознатия пак се засмя. Бях заинтригувана от реакцията му, но знаех, че ако го продължа да го разпитвам той ще да изтълкува понататъшния ни разговор като насърчение.

— Позволи ми да те почерпя с питие — каза ми, приближавайки се.

— Аз си тръгвам, но ти благодаря все пак.

— Внимателна си. Разбирам... Ние всички сме. Затова Клуб Ковчег е най-готиният таен клуб. Тук можем да бъдем себе си. Между другото моето име е Леополд.

— А... Аз съм...

Усетих нещо да вибрира в чантата ми. Бръкнах вътре — беше мобилния ми телефон. Спасена от звънеца — или в този случай от вибрацията.

— Трябва да отговоря — извиних се аз оставяйки го на бара. Отворих капака на телефона и се вмъкнах под една каменна арка.

— Рейвън? — беше Леля Либи. Едва успях да я чуя. — Как си?

— Здравей, лельо Либи — изкрещях в отговор. Добре съм.

— Какво правиш? Едва те чувам.

Закрачих из катакомбите, отдалечавайки се от шумния дансинг.

— Надула съм до дупка стереото ти.

— Ще трябва да го намалиш. Не искам съседите да ми се оплакват.

— Разбира се. Ще го намаля веднага като приключим разговора.

— Забавляваш ли се?

— Може ли да говориш по-високо? — помолих я, като държах другото си ухо затиснато с показалеца ми.

— Забавляваш ли се? Сигурна съм, че си отегчена до смърт.

— Не е толкова лошо — изревах аз в отговор, продължавайки да крача.

— Искан ми се да беше дошла на урока с мен. Учителя ни е от Кения. Наистина е страхотен.

— Не се тревожи за мен. И самичка се забавлявам добре — честно й отговорих аз.

— Какво? Не те чувам.

— Много се забавлявам — извиках, докато няколко посетители на клуба облечени в костюми на герои минаха покрай мен.

— Урока ще свърши скоро. Ще се видим по-късно.

— Не бързай, лельо Либи.

— Моля?

— Не трябва да бързаш заради мен.

— Не мога да те чуя. Ще говорим като се прибера. До после. — Тя затвори преди да мога да спечеля още време преди да се прибере.

Беше задължително да се прибера преди Леля Либи.

Пуснах телефона в чантата си и осъзнах, че съм загубила ориентация. Дали дансинга беше на ляво или на дясно? Имах шанс петдесет на петдесет да уцеля вярната посока. Голи крушки осветяваха каменния тунел и още няколко разклонения на катакомбите. Бях толкова погълната от разговора с Леля Либи, че не си бях обърнала внимание на посоката, в която се движех. Имах нужда от пътечка с трошички.

Забелязах някакви черепи вкопани в стените на тунела както плочки на кухня. Не си спомнях да съм ги видяла докато говорех по телефона, но пък отново „аз не гледах за нищо“.

Тунелът бе смътно осветен и тесен. Каменните стени ме притискаха сякаш искаха да подадат, докато крачех нерешително.

Дочух гласове и смях идващи от дъното на тунела, така че се отправих натам. Внимателно запълзах през катакомбите, стараейки се да не се препъна по неравния терен. Виещия се тунел стигаше до малка стая. ПЕЩЕРАТА. Около дузина посетители, с гръб към мен, слушаха нещо което си помислих, че е изнасящ шоу комедиант. Бях любопитна защо бяха избрали да го слушат вместо да танцуват на дансинга.

Но той не бе някой обикновен носещ сини дънки комедиант. Той бе с черна качулка на главата, хвърляща сянка на смъртно бледото му лице, и не разсмиваше публиката.

— Затворът трябва да поеме в нова посока. Защо да се крием в сенките, когато можем да направим много повече? — предизвика ги той. Улавяйки светлината от единствения прожектор златният ключ, висящ на черен синджир на врата му наподобяваше пропуск за зад кулисите на рок концерт.

— Съгласна съм. Защо да отричаме кои сме? — попита едно момиче със змия увита около врата ѝ като наметка от норка.

— Ето защо този клуб е толкова важен и тук можем да бъдем себе си — започна друг.

— Затворът е тайно и безопасно място, което можем да наречем наше.

— Не е ли време да се разкрием? — заспори говорещата със змии, докато галеше влечугото. — Много от нас са вече доста изнервени от това криене.

— Но много други се чувстват в по-голяма безопасност само сред себеподобните си — призна един посетител.

— Ние не се разбираме с външни — каза друг.

— Може би е време да опитаме — каза едно момиче на първия ред.

— За да станем като тях и да загубим идентичността си? — попита друг.

Напрежението и от двете страни растеше. Говорителя вдигна ръцете си във въздуха.

— Успокойте се. Трябва да бъдем единни.

Един младеж до мен ме попита:

— Ти какво мислиш?

Изведнъж всички от групичката се взряха право в мен. Змията, все още навита около собственичката си, изсъска.

— Мисля, че ми е време да се върна на дансинга!

Измъкнах се отново в смъртоносния тунел. Очите ми дори не се бяха адаптирали към тъмнината, когато се блъснах в две момичета. Наежих се, но бях твърде изморена за кавга в бара.

— Извинете — казах. — Знаете ли пътя обратно до дансинга?

Момичетата, противно на пърхашците пчелички Прада в гимназията Дулсвил, не искаха конфронтация. Вместо това почувствах строящата от тях топлина и приятелство.

Двете момичета бяха на моите години. Едното носеше индигово синя рокля с корсет, а другото бе с кукленска рокля и високи, тесни и поръбени със сребърна дантела ботуши. Лилавите оттенъци на грима драматично подчертаваха вампирските им черти. Едното имаше дълга червена къдрава коса, а другото мастилено черна и права като опъната тетива коса.

— Последвай ме — насочи ме момичето с корсета и хвана ръката ми. — Аз съм Оникс, а това е Скарлет. Ти как се казваш? — заслепи ме с великолепна усмивка, която разкри мъничко черно бижу от оникс закрепено на единия от вампирските ѝ зъби.

— Уау — от къде се сдоби с това? — започнах аз. — Изглеждат толкова истински.

Тя отново ми показва зъбите си.

— Те са истински. Можем и за теб да направим.

Бях направо слисана. Оникс намекваше за бижутото си, докато аз говорех за вампирските ѝ зъби.

— Как се ориентирате в клуба? — попитах.

— Отне ни цяла вечност — отвърна Скарлет.

Преди да се усетя вече бях в безопасност в центъра на клуба заедно с двете си нови приятелки.

— Страшно ви благодаря — им казах аз. — Сега ще тръгвам...

Сияйните им изражения посърнаха.

— Не искаш ли да танцуваме?

Стоях с две от най-готините момичета, които бях срещала — а досега през целия ми живот винаги бях изключвана от всяка клика. Беше вълнуващо веднага да бъдеш приет заради това което си, а и не знаех кога ще имам възможността отново да дойда в Затвора.

— Добре, само една песен! — омекнах аз.

Мятахме се наоколо и се хилехме сякаш сме приятелки от детство. Представих си какъв щеше да е животът ми, ако Оникс и Скарлет бяха израснали в Дулсвил. Щяхме да преспиваме една при друга през деня, да лакираме ноктите си на лунна светлина и да си говорим на гробището.

Мятахме се толкова силно, че помислих, че фалшивите ми татуировки ще паднат от мен. Вампирската тема беше доведена до крайност в Затвора. Посетителите на клуба бяха така преплетени един в друг, че сякаш пиеха от душите си. Докато похотливи младежки устни целуваха шиите на замаяни момичета не беше ясно къде свършва тялото на един и започва тялото на друг.

Бях опиянена от музиката, от чувството за опасност витаещо в клуба и от одобрението на Скарлет и Оникс. След това видях колко е часа.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Вече? Защо не танцуваме заедно до изгрев? — предложи ми Скарлет и отметна гъстата буйна, къдрава, червена коса от рамото си.

— Не мога. Имам среща с един човек.

— Готин ли е? — попита ме Оникс.

— Той като нас ли е? — полюбопитства Скарлет.

Беше ме твърде срам да им кажа, че щях да се видя с леля си.

— Ще ти дам телефония си номер. — Скарлет отвори чантичката ми, извади мобилния телефон и набра десет цифрен номер. — Обади

се, когато ти е удобно, освен ако не е през деня. Родителите ми мразят да ги безпокоят през деня.

Прегърна ме силно, както и Оникс.

Беше ми гадно, че тръгвах. Като изключим времето, което прекарвах с Александър, това бе най-страхотното място, на което някога съм била. С нежелание си тръгвах от това, което бях открила зад публичното лице на клуба.

Когато слязох от дансинга, видях че връзката на ботуша ми се е развързала. Накуцвах с един крак и внимавах никой от посетителите да не се спъне във връзката. Вдигнах крака си на един стол и се облегнах на свода за опора, когато усетих нечий пронизващ поглед. Скрит в сенките в една пещероподобна лежа, едва успях да различа силуета на човек, който седеше сам. Любопитна се приближих по-близо. От безопасно разстояние се взрях в мрака. Един свещник, сложен на масата, нежно осветяваше фигурата. Първо забелязах мотористки ботуши, кръстосани в глезените и неподвижно стъпили на мръсния под, след това тесни черни кожени панталони като целофан. На скръстените му пред гърдите ръце видях ръкавите на мотористкото му яке с вериги и капси. Пристъпих още мъничко напред и се наведох към лъча светлина. Лилави коси падаха над черните очила. Той изглежда гледаше право в мен. Отне ми момент, но прекъснах хипнотизиращия му ме поглед и се скрих на безопасно място в сенките или поне така се надявах.

Защо моториста ме проучваше с поглед? И седеше сам сякаш щеше да съдийства в процес?

Почувствах се странно привлечена от него. Погледа му беше като магнит.

Няколко груби на вид посетители се приближиха до него — но вместо да го поздравят както другите младежи се поздравяваха с побутване по ръката или с „дай ми пет“, всичките само му кимнаха с глава, влязоха в малката лежа, настаниха се на масата около него и зачакаха да проговори.

Отчаяно исках да чуя тайния им разговор, за да вляза най-сетне в час кой или какво беше този мотоциклетист всъщност.

— Той си няма и на идея от какво наистина се нуждаят вампирите — каза единия от посетителите.

— Мисля, че е крайно време да направим нещо — каза друг.

— Преди да е съсипал плановете ни — добави трети.

Мотористът с лилавата коса се наведе напред и не долових думите му.

Необщителните на вид младежи го слушаха внимателно и ми стана ясно, че те са също толкова омаяни, колкото бях и аз. Ако този моторист беше лидера на тези варварски изглеждащи посетители то можех само да си представям колко по-опасен тип от Джагър и Валентин бях срещнала.

Усетих как сърцето ми ускори ритъм когато осъзнах, че телефона ми вибрира. Отново звънеше Леля Либи. Всички, освен моториста, се обърнаха и ме погледнаха. Приличащия на рок звезда младеж остана абсолютно спокоен. Сякаш знаеше, че бях стояла тук през цялото време.

Скоростно се отправих към арката водеща обратно към дансинга, когато някой, изскачайки като от нищото, застана пред мен и блокира пътя ми.

Поех си дъх и погледнах нагоре. Лилавата му коса съблазнително падаше над очилата му Рей Бан. Непреклонният му, хипнотичен поглед се впиваше в мен през затъмнените стъкла. Имаше нещо много мощно в този тайнствен непознат. Ухаеше на парфюм „Мания“ и се извисяваше над мен на мотористките си ботуши с дебели подметки.

— Как влезе тук? — попита ме той с отчетлив румънски акцент.

— Ти да не би да си собственика?

— Не, но бих могъл да стана. — Кожата на якето му изскърца, когато скръсти ръце. — Не съм те виждал преди. — Наведе глава и ми се стори, че проверяваше шията ми. — Подозирам, че не си член на клуба.

Завъртях с пръсти обичата ми, закривайки с длан гладката ми и без белези от ухапване шия. Почувствах се леко застрашена от него, но това не ме спря да му отговоря наперено.

— Откъде си сигурен? — предизвиках го.

Очилата и косата му хвърляха сянка върху лицето му, което ми попречи да разчета чувствата му. Не бях сигурна, но ми се стори, че се усмихна. От начина, по който беше застанал, знаех че е адски сериозен.

— Най-добре е да си тръгнеш. Членството в нашия клуб ще ти коства твърде висока цена. Но може би мога да ти обясня по подробно

на по едно питие.

— Не благодаря. Имам си гадже.

— Той е голям късметлия — направи ми комплимент. — Казвам се Финикс Слейтър — представи ми се той, протягайки ръка и улавяйки моята. — А ти си?

— Тръгвам си — отговорих му издърпвайки ръката си.

Бях преполовила пътя до вратата на Тъмницата, когато той ме обгърна с ръка. Ядосана аз се завъртях, но не бях подготвена за личността, която сега стоеше лице в лице с мен. В мен се визираха едно остро зелено и едно ледено синьо око. Джагър Максвел.

Ахнах. Бяха минали няколко месеца откакто за последно видях най-големия враг на Александър от близо.

Джагър не се беше променил — бяла коса с червени крайчета, сякаш ги беше потопил в кръв. Три сребърни халки висяха на лявото му ухо, а на татуировката на ръката му пишеше ПРИТЕЖАВАМ. Беше с черна качулка.

Така ме затисна както паяк правеше с муха.

— Какво правиш тук? — попитах аз отстъпвайки назад.

— Ти какво правиш тук? — настоя той плъзгайки се към мен.

— Мислех, че си в Румъния.

— Мислех, че си в прегръдките на Александър.

— Дойдох тук да видя...

— Да? — той настоятелно гледаше устните ми и чакаше отговора ми.

— Леля ми.

— Леля ти член ли е на този клуб? — попита ме подигравателно.

— На колко е тя, четиридесет? Петдесет? Не виждам никой да танцува с бастун на дансинга.

— Тя не е тук, глупако — казах аз. — Живее в града, но ти най-добре...

— Не се интересувам от леля ти. От теб обаче... — пое си дълбоко дъх, сякаш искаше да вдиша аромата ми, а след това облиза смъртно бледите си устни. — Любопитен съм да разбера защо си тук. Този клуб е само за членове. Но след като веднъж си се присъединил, членството ти е за вечността. Освен ако...

— Освен, ако какво?

— Освен, ако вече не си се присъединила.

Преди да мога да го спра, той сложи студената си ръка под брадичката ми и завъртя главата ми на ляво и дясно като изучаваше шията ми.

— Пусни ме!

— Не мисля да го правя. Наистина не би трябвало да си тук. Това не е място за твоят вид.

— Аз нямам вид.

— Много жалко. Не е ли това, за което винаги си мечтала? — той се взря в очите ми и проследи, с лакирания си в черно нокът, деколтето на роклята ми. Облиза устни и ми показва вампирските си зъби.

Финикс застана между нас. Той и Джагър впиха погледи преди Джагър да отстъпи.

Дузина посетители се събраха около тях, половината застанаха на страната на Джагър, другата на тази на Финикс и сякаш очакваха смъртоносна схватка.

Не знаех чия страна да избира. Въпреки, че съзнавах, че Джагър е подъл, поне ми беше ясно с кого си имам работа. И докато напрежението между двамата растеше, разбрах че е най-добре да изчезвам.

Побягнах и се скрих зад висящата няколко метра по-нататък черна завеса. Когато се успокоих, надникнах в клуба през процепа в завесата.

Не бях сигурна на какъв точно клуб се бях натъкнала, но имах подозрение. Кървави напитки, проблясващи вампирски зъби клуб, в който членството беше за цяла вечност. Имаше само един начин да проверя.

Бръкнах в чантата си и извадих пудриерата на Руби. Наклоних я, за да видя назад. Поех си дълбоко въздух и надзърнах в огледалото. Направо замръзнах. Претъпкания клуб и дансинг бяха празни.

Току-що бях излязла от истинския Клуб Ковчег.

[1] Kool-Aid — американски степчета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5. КАТАКОМБИТЕ

След като профучах покрай Дракон, който продължаваше да пресява посетителите, спринтирах нагоре през стръмното стълбище и главния вход на Клуб Ковчег. Долавях ръмженето от двигател на мотоциклет зад гърба си, докато тичах с все сила надолу по улицата, намирайки Леля Либи на излизане от Хипстървилския Фолклорен Музикален Център, с голям африкански барабан под ръка, адски изненадана, че ме вижда.

Излегнах се на дивана на колелца на Леля Либи, но съня не ме споходи бързо. Бе по сред нощ, когато чух звука от форсиращ мотоциклет откъм улицата. Вдигнах се от дивана и надзърнах през бледо сините завеси на прозореца. Нямаше никаква следа нито от Финикс, нито от друг моторист на Харлей. Сгуших се отново в леглото, но пресния спомен от тазвечерните събития все още върлуваше из мислите ми.

Точно когато си мислех, че съм видяла всичко или поне, че знам всичко, което може един смъртен да узнае за Подземния свят, бях въввлечена в поредно тайнствено приключение. Мислех си, че животът ми е станал достатъчно пълноценен, когато открих истинската вампирска същност на Александър. И тогава се срещнах с кръвожадността на Джагър, Луна и Валентин. Кой живял и израснал в Дулсвил (град, в който най-интересното събитие е ежегодният пролетен панаир) би си помислил, че един ден, ще ми се случи нещо по-различно, че ще се натъкна случайно на клуб, където всички вампири ще ме приемат за една от тях.

В Дулсвил бях излизала с Луна и налетявала на Джагър, но тази вечер не можеше да се сравни с нищо, което бях преживявала до този момент. Вместо да се разкарвам до мола с Беки, аз бях танцувала с вампири. Когато се потопих в техния свят, а те се срещнаха с частица от моя, най-сетне разбрах какво представлява Подземният свят

всъщност. Без заплахата от смъртните, вампирите бяха свободни да бъдат себе си. Флиртуваха, пиеха и купонясваха точно като всеки друг посетител в алтернативния клуб, ако не броим малката разлика, че клиентите на този клуб бяха безсмъртни, жадни за кръв вампири.

Повторих тазвечерните събития в главата си. Почудих се защо ли Джагър бе останал в Хипстървил. Нямаше ли да е по-добре за него, ако се бе върнал заедно с Луна и Валентин в Румъния? И кой беше този Финикс всъщност? Защо аз и бандата грубовати вампири бяхме така привлечени от него? Беше ли по-опасен от Джагър? И какво ли бандата му го помоли да направи?

Най-лошото на новите ми открития бе, че нямаше да мога да ги споделя с Александър. Нямаше да мога да му кажа нито за Примус, нито за Пойзън, нито за посещението ми в Клуб Ковчег. Нямаше да мога да обеля и дума за промъкването ми покрай Дракон, за срещата ми с Оникс и Скарлет и за случайният ми сблъсък с Джагър и Финикс.

Точно заради този ужасен и мрачен Подземен свят Александър бе напуснал Румъния. Той бе аутсайдер в кръвожадния свят, в който се бе родил. Ако знаеше, че точно под носа му се спотайва таен клуб за вампири, може би щеше да се почувства още по-изолиран.

Ами ако Александър вече знаеше за подземния клуб и кръговете по посеви. Тогава може би това бе причината с Джеймсън да останат тук в Хипстървил — да видят дали нещо ще се обърка. Но тогава защо бяха така потайни и не обелиха и дума?

Може би аз бях тази, която трябваше да изясни нещата. Трябваше да му кажа всичко — от Джагър до Финикс. Но тогава рискувах не само да замеся Александър с Тъмницата, но и допълнително отлагах завръщането му в Дулсвил. За сега бе най-добре да оставя нещата такива, каквито са си.

С пластмасовата гривна на китката ми на Александър щеше да му е лесно да се досети къде се бях промъкнала. Мразех да пазя тайни от него, но трябваше да помисля добре, за да взема правилното решение.

Ако отрежех гривната, пропилявах шанса си пак да ме допуснат в клуба. Затова станах, грабнах куфара си и извадих малка чантичка с принадлежности на Black Catz. Вътре бе накитника ми от „Здравей, Прилепче“. Нахлузих го на китката си, а гривната остана на безопасно и скрито място под него.

Представих си как се връщам в имението, как Александър ме притиска в ръцете си, докато лежим скрити в ковчега му, намиращ се в чудовищно голямата му таванска стая. Нищо от външния или от подземния свят не можеше да ни разсее от споделената любов, която изпитвахме.

ГЛАВА 6. СЪН ЗА ТЪМНИЦАТА

Не бях сигурна дори кое време е; единственото, което знаех е, че отново съм в Тъмницата. Катакомбите бяха пълни с вампири — спотайващи се, изпитващи жажда и глад, дебнещи — скрити зад сводовете на проходите или напълно видими. Изведнъж се оказах обградена от банда вампири посетители на клуба. Дансинга бе запълнен от някакви средновековни прибори за кръщение. Покрит ковчег лежеше в центъра на мръсния дансинг обграден от три метрови свещници. Вдъхващи страхопочитание, два силуета с качулки и кралски маниери, седяха в богато украсени тронове с ръчни фрески направени сякаш само за вампирски крале. Посетителите на клуба започнаха да скандират:

— Нова кръв, нова кръв.

— Какво става? — попитах, най-сетне открила Оникс и Скарлет в тълпата от скандиращи вампири.

— Приветстваме новият ни член — отвърна Оникс развълнувано.

Стомахът ми се сви. Не бях готова да стана свидетел как някой се превръща във вампир.

— Кой? — попитах.

Скарлет се засмя.

— Ти!

Тълпата се обърна към мен и внезапно ме вдигнаха и ме понесоха от едни ръце на други все едно съм Кралицата на Мош Пита^[1].

И продължаваха да скандират:

— Нова кръв, нова кръв.

Дадох най-доброто от себе си, за да се отскубна от морето от лакираните в черно и кърваво червено ръце, но два юмурука и два крака обути в кубинки нямаха шанс да победят в схватка с тълпа гладни вампири.

— Не съм готова! — проплаках. — Ще чакам Александър!

Преди да се осъзная те ме положиха на ковчега и притиснаха ръцете ми, докато червенооките вампири наоколо продължаваха да скандират:

— Нова кръв, нова кръв.

— Махнете се! — извиках, докато те продължаваха да държат здраво ръцете и краката ми. В тълпата забелязах две познати лица — Примус и Пойзън.

— Примус! Пойзън! — извиках им. — Кажете им, че не съм готова да се присъединя!

— Казахме ти, че Клуб Ковчег се е променил — каза Примус.

— Трябваше да останеш с нас, а вместо това стана любопитна и отвори вратата към Тъмницата — каза Пойзън. — Сега и ние сме членове! — каза, а кучешките ѝ зъби проблеснаха.

Двойката в плащове стана от троновете си и се приближи до мен. По-дребния от двамата загреба от бокала, който носеше. После, наръси от топлата подобна на разтопен восък течност по врата ми, с леко помилване, правейки кървав хикс.

— Не — извиках. — Разкарай се от мен!

Вампирът свали качулката си. Видях белите му коси и двете му червени очи. Беше Джагър.

Извърнах поглед. Там в тълпата с очи забити в мен стоеше Александър. Усещах разочарованието му заради това, че ме е намерил тук в Клуб Ковчег. Протегнах се, за да го докосна, но той ми обърна гръб и изчезна в тълпата.

И другият вампир с качулка се приближи към мен. Жена с позлатени зъби свали качулката му и извади на показ щръкналата му виолетова коса.

Финикс ми се усмихна заплашително, показвайки белите си остри като бръснач зъби. После се наведе към мен и впи зъби в шията ми.

— Не! — опитах да извикам, но останех безмълвна.

Събудих се задъхана и плувнала в пот, с ръце около шията ми.

Многоцветните отблясъци фигурките на мечета танцуваха по рамката над камината. Африканският барабан лежеше до старинния люлеещ се стол. Светлина се процеждаше през прозореца, а слънцето бе започнало да се прокрадва над дърветата. Бях останала без дъх и въпреки това въздъхнах с облекчение. Бях заключена на сигурно в

апартамента на леля, лежах на дивана на колелца в гостната ѝ и имах сигурната защита на слънцето. Завих се със затопленото одеяло през глава и се опитах отчаяно да заспя и да сънувам единствения вампир, за когото аз бях жадна — Александър Стърлинг.

Същият следобед пременена в клин отидох до кухненската маса на Леля Либи, за да си наля чаша кафе, когато чух превъртащи се ключове в ключалката на външната врата.

Леля Либи влезе със сакото си „Нарру Номес“ и няколко торби със стоки от бакалията.

— Искам да те питам какво искаш да правим днес, — каза, докато ѝ помагах да внесем покупките в кухнята, — но денят почти свърши. Така, че какво ще правим довечера?

— Ами...

— Убедена съм, че все още си изморена от пътуването, така че ако искаш да останеш...

На вечерята с Александър вчера, той ми бе обещал, че тази нощ ще ме заведе в Клуб Ковчег. Но не исках да изоставям Леля Либи, а и все още бях откачила заради кошмара с пълната с вампири Тъмница, но пък от друга страна си умирах да видя Александър и да изпълня мечтата си като танцувам заедно с него в Клуб Ковчег.

Както и да е, леля ми все още чакаше за отговор и „Вече имам планове“, нямаше да е това, което очаква да чуе. Такава съм си аз, бях отседнала в къщата ѝ и ядях от храната ѝ, но бях и достатъчно егоистична, за да си позволя да си правя планове без нея.

— Всичко, което поискаш — казах най-накрая. — Нощта е наша.

Но вместо да ми отговори Леля Либи продължи да разтоварва стоките, които бе взела от бакалията.

— Може да гледаме филм — предложих аз. — Да отидем в някой джаз клуб. Да обиколим магазините.

Леля Либи все още не бе така развълнувана от идеите ми, както си мислех, че ще е.

— Или ако имаш нещо друго в пре...

— Имам — каза нетърпеливо.

— Тогава може да правим това, което ти искаш.

— Имам среща.

— Среща? С Дейвън?

Тя кимна.

— Аз съм ужасна леля — каза тя. — Дейвън ме покани на обяд днес. Помоли ме да излезем довечера и преди да се усетя вече бях приела.

— Това е хубаво.

— Не, това беше грешка. Ще му се обадя и ще отменя срещата ни — каза и се протегна до безжичния телефон в кухненския ъгъл.

— Дори не си го помисляй — казах, сграбчвайки телефона.

— Тогава ще дойдеш и ти.

— Да не се шегуваш? На първата ти среща? Дори ти знаеш, че това ще се окаже катастрофално.

— Моля те, не мога да те оставя сама отново. Шестнадесетгодишните не обичат да се мотаят из апартаментите на лелите си сами. Точно за това се измъкна и дойде на урока ми снощи — защото ти беше скучно.

„Шестнадесетгодишните не искат и да ходят на срещи с лелите си и новите им ухажори“, но това не можех да ѝ го кажа.

— Тази вечер няма да ми е скучно. Обещавам. Имам списък с книги, които трябва да прочета през лятната ваканция и мисля, че ще е хубаво да започна.

Тя вдигна вежда.

— Май приличаш повече на баща си, отколкото бях предполагала.

— Или ако не на тате, то поне на Момчето Били.

[1] Mosh Pit — умишлено удряне да другите на сцената на рок концерт — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7. ТАНЦ СЪС СМЪРТТА

Когато с Александър пристигнахме пред Клуб Ковчег мотоциклета на Финикс вече бе паркиран на ВИП мястото.

— Уоу, готин мотор — отбеляза Александър, докато минавахме покрай него. — Ти какво мислиш?

— Мисля, че е готин, но не е и наполовина толкова готин, колкото си ти — отвърнах, стиснала ръката му, докато продължавахме да крачим заедно с процесията от посетители.

Представих си как Финикс се носи по дансинга като кралска особа, докато ние с гаджето ми седим на опашка.

Но къде другаде бих предпочела да бъда? Нали Александър бе до мен, а скоро и мечтата ми щеше да се осъществи. Тази нощ щеше да е запомняща се.

И все пак, не можех да възпра ума си от блуждаещите мисли. Александър, в край на краищата, си бе вампир. Можеше да вземе ключ или доживотна членска карта за Тъмницата в мига, в който покажеше зъбите си. Но ако споменах на Александър, че вече съм била там, той щеше да се разгневи. Щеше да разбере, че съм била в подземния клуб и ако му кажех, че съм видяла Джагър. Доколкото Александър знаеше, Джагър се бе върнал в Румъния, така както той вероятно бе казал на Джагър, че ще се върне в Дулсвил. Не беше редно аз да издавам истинското им местоположение. Причиних достатъчно проблеми на Александър в миналото — бях отвела Джагър от Хипстървил право при Александър. Но пък щеше да е трудно да държа черните си устни затворени.

С Александър гордо преминахме през входа на Клуб Ковчег, ръка за ръка, като истински звезди. Бяхме така свикнали да сме аутсайдери, че ни бе приятно най-накрая да влезем на място, където всички останали изглеждат като нас.

Докато стоях под безжизнените манекени с гаджето ми вампир, усетих как оптимизма ме залива. Музиката бе дори по-завладяваща от тази предната вечер. Но този път купонджиите не бяха фокусирани

само върху себе си. Всъщност, момичетата гледаха доста влюбено гаджето ми! От начало го помислих за забавно, все едно бях пристигнала под ръка с някоя рок звезда. Но след няколко минути на разголване на деколтета и показване на мини поли отправени специално за него, започнах да ревнувам. Не забелязваха ли, че аз съм с него? Няколко момчета огледаха и мен, но всяко момиче, покрай което минехме зяпваше Александър сякаш е Крис Ейнджъл^[1] практикуващ магия.

Най-сетне довлчих Александър до бара:

— Забеляза ли това?

— Да забележа кое? — попита наивно.

— Момичетата?

— Какви момичета?

— Ехо-о-о! Ти се притесняваше да ме доведеш тук, но след всичко, което видях току-що май аз трябваше да съм тази, която да се притеснява.

— Не знам за какво говориш — каза напълно сериозен.

— На всички момичета тук им потекоха лигите като те видяха!

Александър се изчерви, а после се засмя леко.

— Е, но има само едно момиче, с което да съм тук и то седи точно тук — каза той.

Барманката, груба на вид жена, която се бе появила с поръчана от някой бира, ни попита за нашата поръчка.

С Александър си избрахме Гилотината.

Александър изглеждаше като ангел на фона на неоновите надгробни плочи, докато нежните му чувствени очи гледаха право в моите. Изглеждаше по-щастлив от всякога, сякаш това бе мястото, където най-много искаше да бъде — тук в този клуб с мен. Уви покровителствено ръце около мен, заключвайки пръсти. Все още чувствах силната болка от самотата, която изпитваше Александър. Той бе прекарал толкова много време в таванската си стаичка, сам, където и да бе Дулвил или Хипстървил, единствената му неотлъчна компания бе зловещият му и все пак грижовен иконом. Бях развълнувана, че ще сега стана част от нощният живот на Александър.

Разбира се, пак не можех да се възпра от мисли за това какво ли става сега долу в Тъмницата. Дали присъединяваха нов член? От къде ли бяха всички? Дали Финикс и Джагър сега се биеха? Умирах да кажа

на Александър за подземния клуб, но място пълно с кръвожадни вампири бе точно това, което бе оставил зад себе си в Румъния. Той бе далеч по-щастлив в среда, където смъртни се обличат като вампири, отколкото в такава, където вампири се обличат като смъртни. Пък и дори да исках не бях сигурна, че мога отново да намеря вратата в форма на ковчег.

— Изглеждаш ми разсеяна — забеляза Александър.

— Всъщност, просто си мислех за теб.

— Е, не е нужно да си мислиш за мен, аз съм точно тук до теб — наведе се към мен и ми подари една целувка, която изпрати тръпка чак до върховете на ботушите ми.

После остави питиетата ни на бара, пое ръката ми и ме поведе към дансинга.

През следващият един час танцувахме, мятахме се и се целувахме, забравяйки за малко всички различия между смъртни и безсмъртни.

Докато DJ-я преплиташе края на една песен с началото на друга, аз поспрях за момент да си поема дъх. Изтягайки шия, забелязах един познат горе на балкона, седящ на канапе във формата на ковчег, докато един свещник пред него осветяваше призрачно бялата му коса и кървавочервените ѝ връхчета.

Грабнах ръката на Александър и го поведох към другия край на дансинга, извън зрителното поле на балкона. Не исках Джагър да се раздрънка пред Александър, че ме е видял в Тъмницата. Исках да му кажа сама.

— Защо ме доведе тук?

— Помислих си, че ще е по-весело, ако сме на по-прикрито място.

— Но тук е претъпкано, едва мога да дишам. Защо не отидем ей там и да си починем — предложи, сочейки ми канапетата, намиращи се точно от другата страна на дансинга.

— Няма нужда...

— Изглеждаш ми уморена. Няма проблем да седнем да малко и да починем — издърпвайки ме изпод надвисналият балкон над нас.

Александър пое към центъра на дансинга, който бе с прекрасна гледка към балкона.

— Не — казах, теглейки на другата страна.

— Какво има?

— Искам да поседна.

— Но креслата са ей там.

Александър вдигна объркан поглед към мен. Ако му кажех, че Джагър е в града, той щеше да остане за по-дълго в Хипстървил. Щях да го принудя да остане за по-дълго, може би дори от мистериозното нещо, което го задържаше тук сега.

— Хайде — каза. — Да вървим.

Но това, са което ме бе грижа повече, бе безопасността на Александър. Въпреки че с Джагър се бяха помирили, не бях сигурна как Джагър може да реагира щом ни види в клуба.

— Току-що видях... — започнах. — Мисля си, че видях...

— Видяла си какво?

— Току-що видях Джагър!

Александър застина.

— Тук, в клуба?

Кимнах.

— Когато посетих Хипстървил преди няколко месеца се натъкнах на него на балкона, тъкмо когато си мислех, че Ромео ме води при теб. Точно там е и сега Джагър.

— И какво ли прави там горе? — попита той.

— Страхувах се, че ако ти кажа, че Джагър е там ти никога повече няма да се върнеш в Дулсвил. Но ако те види да танцуваш тук, докато си мисли, че си напуснал града, не се знае какво може да стане.

Александър ме отведе пак към мястото под балкона и се облегна на един от стълбовете му.

— Няма такъв проблем — каза, отмятайки влажната коса от лицето ми. — Ще се върна в Дулсвил независимо дали Джагър е тук или в Румъния.

Лицето ми светна:

— Наистина ли?

— Имаш думата ми.

Обгърнах го с ръце, пръстите ми се заключиха около тениската му, и го целунах с всичка сила. После се вгледах в тъмните му очи. Може би беше време да кажа на Александър за истинския Клуб Ковчег.

— Трябва да ти кажа нещо.

— И аз. Бих се радвал Джагър да не разбира, че съм тук.

— Но след всичко, което направи за семейството му. Поне може да те почерпи с питие. А и наистина трябва да ти...

— Нека не предизвикваме съдбата. Най-добре е да си мисли, че съм се върнал пак в Дулсвил.

— Тъъ... добре.

— А сега, какво щеше да ми казваш?

— Време е за още един танц.

[1] Крис Ейнджъл — илюзионист, изпълнител на забележителни фокуси и каскади. Mindfreak е шоуто му по американския ефир. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8. ГОТИЧКА ПО СЪРЦЕ

След като ми подари целувка за лека нощ пред апартамента на Леля Либи, Александър ми сподели, че има вече планирана работа с Джеймсън, затова довечера няма да може да се видим. Бях разочарована, но тъй като не бях дала никакво предупреждение на Александър, че ще идвам в Хипстървил, се опитах да се държа като зряла. Макар че ми бе безкрайно неприятно, че с приятеля ми щяхме да прекараме една нощ разделени, честно да си призная до сега не бях прекарала много време с Леля Либи. Затова тази вечер щяхме да се отдадем на заслужено време за сплотяване на семейството.

На следващия ден както обикновено станах късно. За мое щастие и Леля Либи не беше от ранобудните. Докато се опитвах да стана, претъркулвайки се извън уютните предели на юргана, намерих леля, натъкмена в дълга до коленете роба наподобяваща кимоно, да пие билков чай и да слуша НОР^[1].

— Минава два следобед — отбелязах след кратка справка с часовника на печката. Бях направо шокирана от времето, което бях проспала и още по-изненадана, че намирам леля непригответна за работа.

— Е, вчерашният ден беше особено дълъг. Затова реших днес и аз да се отдам на мързел.

Леля Либи ми наля чашка кафе и ми приготви вегетариански сандвич.

— Тази вечер ще те заведе на перфектното място — каза, докато поставяше чиния пред мен.

— Няма ли и днес да отидеш на гореща среща с Дейвън? — заядох се.

— Не, тя ще е утре вечер. И ти идваш с мен.

— Не и в този живот!

— Съжалявам, но той иска да заведе и двете ни на Летния Фестивал на Изкуствата.

— Е, имаш двадесет и четири часа да ме убедиш, че това е добра идея — казах в интервала между две хапки. — Та, какво ще правим тази вечер?

— В града има клуб, който има тийн вечер от девет до единайсет. Завъртях очи. Представих си някакво диско парти в стил Chuck E. Cheese^[2].

— Казва се Клуб Ковчег — възкликна леля.

— Моля?

— Това е името, което е написано над входа. Разбира се, няма да има нищо общо с ковчези, но мисля, че обстановката е доста готическа и че ти доста ще се забавляваш.

— Ще се радвам да отида!

— Аз съм малко възрастна, за да се появявам там, но пък, защо не?

Ето за това Леля Либи бе толкова специална — не й пукаше какво ще си кажат хората. Още откакто бях малка, се разхождаше навсякъде със свой собствен барабан, понякога африкански, друг път не.

— Имаме няколко часа, за да намерим нещо подходящо, което да облека — заяви леля. — Нямам нищо по-тъмно от жълто.

Каквото и да правеше Леля Либи — било то да удря толкова силно по барабана, че да й излязат мазоли или да репетира толкова много, че да загуби гласа си — тя винаги влагаше 110 процента от себе си. Дори размотаването с шестнадесетгодишната си племенница не бе изключение от това правило.

— Къде отиваме? — попитах, докато се качвахме в колата й. — „Готини Готици“?

Леля Либи се засмя шумно.

— Трябва да намерим нещо, в което да мога да се побера, нали?

След няколко минути спряхме на един паркинг постлан с чакъл и се изкачихме нагоре по стъпалата към празното бивше начално училище, което днес бе убежището на Любителската Формация.

Заедно с ключа за колата, пощенската кутия, този от стълбището на блока и този от входната врата, леля ми имаше и такъв за сградата на Любителската Формация. Отне й минута, за да разбере кой точно ключ отваря входната врата, но в крайна сметка го намери.

Закрачихме бавно по главния коридор като минахме покрай плакати на Любителската Формация, за постановки на „Уестсайдска история“, „Звукът на музиката“ и „Саут Пасифик“^[3], празен директорски кабинет на и стол.

После минахме покрай една двойна обществена чешма, пред която все още си седеше малко преносимо дървено стъпало, и спряхме пред стая с отбелязана на вратата цифрата 3. Това, което преди е било класната стая на десетгодишни деца, сега бе маркирано с надпис: „Гардеробна“.

Черната дъска и чекмеджетата за папки все още си бяха по местата, но катедрата на учителя и чиновете на учениците липсваха, вероятно или продадени на търг, или изпратени в новото начално училище. Дюзини кутии с надписи „Брожки“, „Шапки“ и „Шалчета“ бяха разпръснати по пода на класната стая, а редове със закачалки от наредени прашни костюми запълваха местата, където преди време е имало чиновове.

Стаята бе изпълнена със смесения аромат от дрехи втора ръка и стари учебници.

С Леля Либи застъпвахме през кутиите по пода, проправяйки си път през старите дрехи с единствената цел да намерим нещо на леля, което да е поне малко готическо.

— Направо е страхотно — казах, докато се ровех из закачалките с дрехи. — Не познавам друг, който би направил това за мен.

— Да не се шегуваш? Обожавам подобни неща — леля направо сияеше, когато се пренесе на закачалките с ролки. — Това е една от причините да обичам актьорството. Винаги нося нещо различно от обичайния ми стил на обличане. Иначе съм зациклила в един стил на обличане от десетилетия.

— Не мога да си те представя по друг начин. Начинът, по който се обличаш показва, коя си всъщност. Има нещо повече от обикновени огърлици и гривни. А и ти не го правиш, за да приличаш на някого или да се впишеш в някаква компания.

— Отказах се от опитите да се впиша някъде още преди години — каза тя през смях.

— Това е причината мама да не разбира защо нося черно червило и дрехи. Не си слагам и татуировките само за да я видя откачила. Слагам ги, защото така ми харесва, защото това съм аз.

Леля Либи се спря за миг.

— И моята майка никога не е разбирала вътрешния ми стил — призна тя. — Права си за причината — каза замислено. — Тук не става въпрос за дизайнери и марки, а за себеизразяване и начин на мислене.

Усмихнах се както вътрешно, така и външно. С Леля Либи се обличахме различно като деня и нощта, но споделяхме едни и същи причини поради, които го правехме.

— Отне ми години, за да разбера напълно коя съм — каза тя. — Но мисля, че винаги вътрешно съм го знаела, още когато бях на твоите години. Просто имаше твърде много хора около мен, които искаха да съм като тях и ме тормозеха само, защото не бях. Баща ти порасна и с течение на времето се сля със средата около него. Но аз запазих завинаги хипи огърлиците си, албумите на Пинк Флойд и левите си убеждения. И в край на краищата намерих и хора, които ме харесват такава, каквата съм.

— Точно за това е толкова готино и важно, че ще промениш имиджа си само, за да прекараш една вечер в града заедно с мен.

— Е, предполагам, че днес ще си приличаме повече от когато и да било — каза леля ми с усмивка.

— Намерих черен корсет — казах, изваждайки един костюм от окачалката с дрехи.

— Бях с него на постановката на „Сън в лятна нощ“, когато играех Елена — оплака се леля. — Не можех да дишам седмица след нея.

— А какво ще кажеш за това? — попита тя, демонстрирайки една вещерска шапка вероятно използвана за хитовата постановка на „Магьосникът от Оз“.

— Мисля, че е малко прекалено — казах.

Леля Либи една пуританска черна рокля с висока яка.

— Носихме такива на постановката „Лов на вещици“. Ако я поскъся с няколко сантиметра... ще стане направо прекрасна.

— Мисля, че ще е страхотна — похвалих я.

Картонени кутии с надписи: „За Мъже“, „За жени“ и „За деца“ бяха складирани до стената под прозореца.

Махнах най-горната кутия от купчината с надпис „За жени“, отворих я и се разрових в нея. Имаше всичко от каубойски ботуши до обувки за степ, от гумени ботуши до елегантни обувки на токчета.

— Тук има няколко Mary Janes^[4]. Заедно с чифт стегнати панталони и тази рокля от „Лов на вещици“, ще изглеждаш като...

— Пораснала Уензди Адамс — каза леля вяло.

— Не, перфектно! — обявих изпълнена с ентузиазъм.

Сега бе време за Напълно Мечтания Грим на Рейвън Мадисън. Най-голямото ми доближаване до моден и козметичен консултант се изразяваше в нанасяне на розова пудра по лицето на Беки, когато тя се приготвяше за среща с Мат.

Ако можеше да имам свое собствено шоу по телевизията, то щеше да се състои в това да променям стила и гардероба на участниците в него като изхвърля всичко с пастелни цветове, флорални мотиви и блестящи камъчета и го заменя с кървавочервени тонове, ярки краски и мрачно черно.

Днес всичко беше доста по-различно от това, което правех, докато консултирах Беки. От върха на кестенявата ѝ коса до върха на лимонено зелените ѝ обувки с токчета, аз трябваше да преобразя изцяло леля от дете на природата в господарка на нощта.

Докато едната ѝ ръка бе потопена в лавандулова вода, аз лакирах другата с прилепово черно.

— Е, разкажи ми всичко за срещата! — предразположих я като професионален козметик.

Леля Либи се кикотеше сякаш сме най-добри приятелки, докато ми описваше с подробности за вечерята си с Дейвън.

— Той е различен от всеки друг мъж, когото съм срещала. Много е търпелив и едновременно с това емоционален. Слуша всяка моя дума.

— Имаш ли негова снимка?

— Имали сме само една среща. Освен това той не обича да му се правят снимки.

„Любопитно“ — помислих си. Докато маникюра на Леля Либи съхнеше, аз преобразявах свежото ѝ, сияещо и видно от слънце лице с лека бледо бяла пудра. Сложих ѝ обилно количество очна линия, за да подчертая и уголемя ефекта от смъртно черните сенки, които нанесох на клепачите ѝ. Повторих два пъти спиралата ѝ и завърших грима с два тона от вампирски червен молив и червило за устни.

Издокарах я с дантелено колие около врата украсено с бучиниш^[5], обици с формата на розички и масивни черни гривни. После и помогнах да закопчае наскоро подкъсената си рокля от „Лов на вещици“.

Бързо извадих клубните си дрехи от куфара и започнах да се приготвям като ми се стори, че това ми отне повече време дори от пътуването с автобуса до Хипстървил.

— Мисля, че ще се стоя тук отвън — извика тя, докато чукаше на вратата на стаята си. — Побързай малко де, искам да видиш и аз как изглеждам.

Фиксирах прическата си със спрей и отворих вратата.

— Уоу! Я виж ти! — възкликна тя.

Завъртях се пред нея като модел, нагиздена в черна мини рокля от прилепнал корсет в лилаво и черно и нащърбена пола, тъмни като нощ мрежести чорапи и черни кожени чудовищни ботуши с катарамии на Demonia. Чувствах се уверено в кожата и дрехите си. Веднъж щом бях минала за вампир в Тъмницата и за възрастна в Клуб Ковчег на това място бях просто себе си. Беше ободряващо да знам, че ще мога пак да се върна там и да бъда себе си — още повече, че сега щях да съм с леля Либи.

Само, че тя явно не бе на същото мнение:

— До теб аз ще изглеждам по-скоро като твоя баба!

— Я стига! Изглеждаме като сестри.

— Докато ми правиш такива комплименти, ще се мотая с теб навсякъде, където поискаш. Къде ще ходим после — на гробището?

— Вече готова ли си да се видиш как изглеждаш? — попитах.

— Може би след час...

— Барабани моля... — започнах и я поведох към голямото огледало в спалнята.

Когато леля видя отражението си в него не се позна. След това ахна сякаш току-що бе видяла призрак.

— Красива си, не мислиш ли? — засиях.

— Е... определено от различно от това, с което съм свикнала.

— Направих те да изглеждаш точно като мен — казах с възхита.

Последва гробна тишина. После сякаш си помисли, че наранява чувствата ми и каза:

— Никой не може да изглежда като теб Рейвън. Ти си уникална и красива.

— Мога да смекча малко тоновете, ако искаш.

— Да не си посмяла — тя грабна малко ръчно огледалце и се опита да придаде обем на косата си. — Този цвят е достатъчно блед. — Сви червените си вампирски устни като болнава версия на Мерилин Монро. — Пък и черното е най-добрият приятел на момичетата.

[1] Национално Обществено Радио, от английски NPR — National Public Radio — Б.пр. ↑

[2] Chuck E. Cheese — верига пицарии в САЩ, пригодени за семейни забавления — Б.пр. ↑

[3] West Side Story, The Sound of Music и South Pacific са мюзикъли от 1961, 1965 и 1958 година. — Б.пр. ↑

[4] Mary Janes — стил обувки, характерни с нисък ток, заоблена форма около пръстите и каишка около глезена. — Б.пр. ↑

[5] бучиниш — отровно тревисто растение, растящо покрай буницата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9. ВЕЧЕРНО ИЗЛИЗАНЕ ПО ВАМПИРСКИ

— Погледни само каква опашка! — изписка леля Либи, когато пристигнахме пред Клуб Ковчег. — Толкова дълга колкото и пред готините клубове в Ню Йорк! Така няма да влезем никога — последвай ме.

Леля се отправи към входа направо към непознатия бодигард отпред.

— Извинете ме, името ми е Либи Мадисън. Аз съм от Любителската Формация и...

— Либи? — попита я подозрително бодигарда.

Леля ми се вгледа внимателно в него.

— Джейк? — попита тя, внезапно разпознавайки го. — Какво правиш тук?

— Работя тук на половин работен ден докато ходя на училище — каза той като взе входната такса от пет долара за тийнейджърската вечер от едно момиче на опашката. — За малко да не се позная.

— Ами, понагласила съм се за вечер навън. Вписвам ли се?

Джейк се засмя и постави печат на едно четиринадесетгодишно момиче с повече пиърсинги даже от мен. Печатът едва се помести на тъничката ѝ ръка.

— Рейвън, това е Джейк — представи ме гордо леля ми. — Джейк, това е племенницата ми, Рейвън. В Любителската Формация Джейк играеше Лени от „За Мишките и хората.“

— Радвам се да се запознаем — той сложи печат с прилеп на ръката на всяка от нас.

— Не се ли нуждаем от гривни? — го попитах аз.

— Не и тази вечер. В барът е забранен алкохола до единадесет и една.

— Откъде знаеш за гривните? — прошепна ми леля.

— Тъъ... видях го в един филм.

Джейк скочи от стола си и точно като камериер в пет звезден хотел учтиво ни отвори вратите с форма на Ковчег.

Леля ми и аз се понесохме през вратите като истински кралски особи.

— Когато порасна, лельо Либи, искам да стана точно като теб! — възкликнах аз.

На леля ми и трябваха няколко секунди, за да разгледа обстановката в Клуб Ковчег, започвайки с неоновите надгробни плочи.

— Обожавам го! — изстреля тя.

Аз обаче бях слисана. Настроението в клуба напълно се бе променило от посещението ми предишната нощ. Беше като тайното парти на сладките шестнадесет годишни. Никаква бяла пудра или сиво червило не можеха да прикрият акнето, скобите и дъвките, които вървяха неотменно с разбеснялата се тълпа в клуба. Естествено, че някои от тийнейджърите, танцуваха на страховитата музика и експериментираха с по-тъмната модна палитра, но като цяло за повечето това си бе шанс да са без мама и татко и да се издокарат за вечерта.

Дори и леля за знаеше за промяната, надали щеше да ѝ пука особено. Тя поглъщаше обстановката както пристрастен към тена се радва на слънцето.

— Този клуб е страхотен! — каза ми тя. — Не знаех, че има място, което да прилича толкова много на теб.

— Нито пък аз — отвърнах.

— Кой пее? — попита ме тя като се люлееше в такт с музиката.

— Скелетите.

— Трябва да си взема албума им — каза тя. — Имам предвид да си го сваля. Все тая.

Когато започнахме да навлизаме в клуба, забелязах група по-възрастни танцуващи и забавляващи се готици. И те като мен оглеждаха по-младите посетители с презрение. Може би трябваше да се отърся от предразсъдъците си.

— Искам да утоля с нещо жаждата си — каза ми леля, когато забеляза заредения с бутилки, обвити в паяжини, бар.

— Хайде. Аз черпя — предложих ѝ.

— Категорично не.

Обслужи ни сервитьорка от вчера.

— Хей, не съм ли те виждала някъде преди?
— Тъъ... не.
— Мога да се закълна, че снощи те видях тук.
— Страхувам се, че ме бъркаш с някого.
— Беше тук с гаджето си. Той е висок и много секси.
— Не сме били ние.
— За жалост, вчера си беше вкъщи — призна леля ми. — Бях я завързала цяла нощ.
— Е, сигурно съм се припознала.
— С моята племенница? Тя е единствена по рода си.
Леля ми прочете безалкохолните специалитети, които бяха гравирани на една надгробна плоча до касата.
— Ще вземем две питиета „Лудница“, моля. Без алкохол.
— И без това тази вечер сервираме само безалкохолни. Не печелим много от бакшиши през тийнейджърската вечер.
— Ами, ще си спомним за това, когато оставяме бакшиш — каза леля ми. — Искам да ви споделя, че и аз дълги години съм била сервитьорка, така че напълно ви разбирам.
Леля Либи имаше навика да говори с всеки като с приятел.
Тогава улових Ромео с периферното ми зрение.
Той се приближи към нас, за да вземе няколко черешки от пластмасовата кутия сложена пред мен.
Аз се свих и скрих лице в чантичката си, правейки се че търся нещо.
— Той е сладък — каза ми леля като ме побутна с лакът.
— Лельо Либи! — възмутих се аз.
— Не бъди срамежлива. Но за какво ти го казвам това? Ти си имаш гадже. Между другото кога ще се запозная с този Александър Стърлинг?
— Шттттт!
— Какво? Да не би да казах нещо не на място?
Ромео спря пред нас и ме посочи ме с пръст сякаш се опитваше да си спомни името ми.
— Не съм ли те виждал...?
— Бъркате я с някого — каза му леля. — Хайде да танцуваме.
След тези думи пресушихме на екс питиетата си и завладяхме дансинга.

Бях изненадана, че Леля Либи танцува така добре. Но пък тя беше актриса и прекарваше повечето време на сцена. Сигурна съм, че ѝ се е налагало да танцува степ, рок и джаз през някакъв етап от кариерата ѝ. За леля ми дансинга на Клуб Ковчег бе просто вид сцена и на нея тя танцуваше сякаш е пред хилядна публика.

Леля Либи се измори преди мен и попита дали не можем да си починем. Седнахме за няколко минути на канапетата с формата на ковчег успокоявайки дишането си, а след това атакувахме малкия битпазар от другата страна на клуба. Леля Либи беше в рая на художествените произведения. Не знаеше при кой продавач или гадател да отиде първо.

— Хайде да ти купя някакво бижу — Леля Либи огледа редовете от пръстени, медальони и гривни изработени от калай, кристал и мъниста.

— Нищо не е нужно да ми купуваш.

— Но аз искам... аз съм ти леля. Всичко тук е ръчна изработка. Избери си нещо, което ти харесва.

Една гривна наистина ми хвана окото. Беше тънка гривна от мъниста със закачен талисман — мъничка бутилка с любовен еликсир.

Сложих си я на ръката до скритата ми пластмасова гривна за клуба и прегърнах признателно леля.

Изведнъж нещо улови погледа ѝ.

— Карти таро! — възкликна тя. — Хайде да ни прочетат бъдещето по тях.

— Страхотна идея. Ти си първа.

Когато леля седна аз осъзнах, че това е шансът ми отново да посетя подземния клуб. Беше гадно така да я изоставя, особено след като току-що ми купи тази специална гривна, но щеше да е само за няколко минути — не повече от това да отидеш до претъпкана тоалетна и да се върнеш. И знаех, че ако изобщо исках да видя клуба отново, това беше единственият ми шанс. Тайната врата беше скрита някъде наблизо, а аз наистина трябваше да разгледам по-подробно клуба. Щеше да отнеме няколко минути и докато предскажеха бъдещето и предишните животи на леля ми, щях вече да съм се върнала.

— Трябва да отида до тоалетната. Не се притеснявай ако се забавя. Тези питиета сякаш минаха направо през мен.

Леля Либи не изглеждаше притеснена. Тя вече така си говореше с гадателката сякаш ѝ беше терапевт от години.

Опитах се да следвам пътя, по който минах в нощта, когато попаднах на тайния вход. Бях се отправила към тоалетните и тогава димът ме обърка. Застанах близо до бара, затворих си очите и се завъртях в кръг, като така се опитвах да се дезориентирам. След това се промуших през тийнейджърите и се отправих към тоалетната. Когато видях, че отивам в противоположната посока разбрах, че съм на прав път. Забелязах една стена скрита в сенките. Плъзнах ръката си по нея търсейки тайна врата, когато открих нещо изглеждащо по-скоро на килер. Точно в десетката.

Завъртях дръжката на малката, с форма на ковчег, врата и натиснах с цяла сила. Когато се отвори към малък коридор знаех, че съм открила пътя. Бързо минах през тесния коридор и се спуснах по стръмните стъпала. Стигнах до капака на ковчеза с надпис БЕЗ ИЗХОД и се опитах да го отворя.

Естествено беше заключен.

Не ми оставаше друг избор. Почуках.

Удрях и удрях, но никой не ми отвори. Закрачих нервно, като се надявах, че някой скоро ще слезе по стълбите. Но когато изтекоха няколко минути и аз все още бях сама, станах ужасно нетърпелива.

Представих си как Оникс и Скарлет танцуват на дансинга, пият кървави питиета и си приказват за нощните си похождения. Новите ми вампирски приятелки, Оникс и Скарлет. Защо не се сетих за тях по-рано?

Извадих мобилния си телефон от чантичката. Прегледах списъка с номера, докато не стигнах до Скарлет, след което натиснах копчето „набиране“.

Чаках телефона да се свърже. Имаше толкова бетон и камъни около мен, че беше невъзможно да хвана сигнал. Изтичах обратно по стълбите и натиснах отново бутона за набиране. Звънеше... И звънеше... И звънеше...

„Хайде, Скарлет“ — казах си. — „Вдигни“. Бях сигурна, че няма да чуе звъна на телефона заради шумната музика. А само един капак на ковчез ме делеше от вампирския клуб на мечтите ми.

— Ало? — каза един момичешки глас.

— Скарлет? — попитах развълнувано.

— Да?

— Аз съм Рейвън.

— Рейвън. Как си?

— На входа на Тъмницата съм. Забравила съм си ключа.

— Там съм след секунда.

Няколко мига по-късно вратата се отвори със скърцане и Оникс, и Скарлет застанаха зад изглеждащия като от средните векове Дракон.

Двете от момичетата ме хванаха за ръка и ме поведоха през цепнатината на завесата, покрай претъпкания бар и право към дансинга.

Странно, но опасният и изглеждащ като от друг свят таен клуб сега направо вреше от напрежение. Посетителите, които преди изглеждаха съблазнително и приятелски настроени сега се оглеждаха едни други подозрително и си шепнеха един на друг.

Но Оникс и Скарлет изглеждаха непроменени. Скарлет постави в ръката ми един шперц и обви пръстите ми около него.

— По този начин никога няма да стоиш заключена отвън — каза ми тя.

— Но...

— Недей да спориш — ние сме тук през цялото време.

— А когато не сме тук, сме си заедно — добави Оникс.

Прибрах новата ценна придобивка в чантичката си преди да са си променили мнението.

— Надявахме се да дойдеш — каза ми Оникс, докато ме водеше към бара. — Искаш ли нещо за пиене? Тази вечер офертата е — купи едно питие и получи второто безплатно.

— Не, благодаря — отвърнах аз.

Мечтаех да стана вампир — да бъда безсмъртна, да бъда привлечена от нощта, да обичам Александър завинаги. Това което не си представях беше да гаврътна бокал пълен с кръв сякаш пия топъл шоколад.

— Не мога да остана дълго тази вечер, но исках да отскоча, да ви кажа здрасти.

— Радваме се, че дойде — каза Скарлет. — Толкова неща се случиха.

Хванати за ръце се залутахме из катакомбите. Опитах се наум да запомня отличителните неща по пътя ни през тунелите. Минахме

покрай момиче приклещено от страстта, с гръб облегат върху една гробница, на кавалерът ѝ, който я целуваше по шията. Няколко дузини черепи бяха подредени на стената. Групички посетители лежах на някои от празните гробове. След това се разсеях заради въпросите на Оникс.

— Как мина срещата ти снощи? — любопитства.

— Ами... страхотно.

Минахме покрай тайнствена фигура, която се криеше в сенките. Няколко малки свещи лежах на пода в близката ниша точно до тайнствената личност и се отразяваха в малки светли петънца по мотористките му ботуши.

Хвърлих поглед назад, докато продължихме да се движим напред. Фигурата остана скрита в сенките.

Наведохме се, за да минем под един хлътнал свод и влязохме в Стаята за Мъчения. Електрически стол, диба^[1] и Желязна Девица^[2] — това бяха само най-забележителните неща изложени в стаята. Една огромна, кръгла, дървена платформа с шест маси се въртеше много, много бавно. Бара за правостоящи, на размери подобен на тези по сватбените тържества, бе в отдалечения край на стаята. Заехме единствената свободна маса.

— Защо не доведеш гаджето си тук? — попита ме Скарлет.

— Не съм сигурна, че този клуб ще му хареса.

— Той смъртен ли е? — поинтересува се Оникс.

Двете момичета чакаха като на тръни отговора ми. А аз чаках дори по-развълнувано думите да се отронят от устните ми.

— Не, гаджето ми не е смъртен. Вампир е — казах. Това бе първият път, когато признавах, че гаджето ми е безсмъртен (освен веднъж, когато казах на Беки, но тя си помисли, че се опитвам да я разсмея). Усетих как огромен товар се смъкна от плещите ми, чувството беше ободрително. — Гаджето ми е вампир — повторих гордо.

— Тогава трябва да го доведеш тук — предложи Оникс. — Целият смисъл на този клуб е да имаме място, което да можем да наречем наше.

— Но това скоро може да се промени — потайно ми каза Скарлет.

— Защо? — попитах я.

— Чухме слухове, че някой планира да превземе клуба.

Един човек — който бях видяла по тайни събирания — изскочи в ума ми. Спомних си как Финикс говореше на привържениците си. Той беше магнетично привлекателен и тайнствено опасен. Спомних си как последователите му реагираха на всяка негова заповед.

— Финикс... — казах шепнешком.

— Моля? — попита Скарлет. — Не мога да те чуя заради музиката.

Почувствах как косата на тила ми настръхва. Хвърлих поглед назад и видях Финикс да седи на електрическия стол и да се взира право в мен.

Сърцето ми запърха в стомаха. Въпреки, че бях с две приятелски настроени вампирки ме бе страх до смърт от вампира зад мен.

— Няма значение — казах аз. Въпреки, че беше невъзможно да ме чуе заради разстоянието, на което беше и музиката, която пулсираше по-бързо от сърцето ми, усещах че разбираше всяка моя дума.

— Клубът винаги е бил страхотно местенце за разпускане — започна Скарлет.

— Основната причина за съществуването му е, че тук можем да бъдем себе си без притеснения — заяви Оникс.

— Много от нас не искат промяна. И сега клубът е разцепен на две — призна Скарлет клатейки глава.

Трябваше да науча повече. Наведох се към момичетата толкова близо колкото беше възможно.

— Каква е неговата история? — прошепнах на Оникс.

— Чия история? — Тя се приближи още по-близо.

— Моля? — попита Скарлет отмятайки лъскавите къдрици от рамото си. — Не те чувам.

— Интересува се от някакъв младеж — каза ѝ Оникс.

— Мислех, че си имаш гадже — добави Скарлет.

Оникс сръчка с лакът най-добрата си приятелка и след това нетърпеливо ме попита:

— Кой?

Поставих показалеца си на устните. С най-тихия ми шепот започнах:

— Не съм заинтересована... Имам предвид, че съм... но не по този начин. Не поглеждайте... но младежът зад мен, който седи на електрическия стол...

Оникс се постара да го огледа без това да бъде твърде очевидно, но Скарлет директно погледна към коловете.

— Кой, той ли? Това е бармана.

Аз поклатих глава в отрицание.

— Не, не него.

— Не, тя има предвид ето там — поправи я Оникс. — Но на електрическия стол или пък близо до него няма никого.

Завъртях се. Електрическия стол беше празен.

— Кой те интересуваше? — попита Скарлет.

— Тъъ... никой наистина.

— Кажни ни — замоли се Оникс.

— Мотористът с лилавата коса — признах аз.

— Той е твой тип, така ли? — продължи Оникс. — Секси, загадъчен и опасен?

— Не... аз си имам гадже. Просто той винаги се крие в сенките и ме наблюдава.

— Нямам много наблюдения, но ако бях на твое място щях да стоя далеч от него — предупреди ме Скарлет.

— Да, той винаги се среща с някакви бандити — потвърди и Оникс. — Може би той е този, който...

Барманът се приближи към масата ни с поднос с три червени мартинита.

— Не сме ги поръчали — каза му Скарлет.

— Те са от двамата джентълмени в ъгъла — обяви сервитьора.

Двамата младежи, които ме бяха пуснали в Тъмницата преди няколко вечери, вдигнаха за наздравница с бокалите си.

— Двама джентълмени за три момичета? Колко неприятно — отбеляза Скарлет.

— Всичко е наред. Аз си имам гадже — казах аз.

— Но точно в това е проблемът — обвини ги тя. — Те не го знаят.

— Чувала съм, че ако приемеш питие от непознат, това е покана да дойде на твоята маса — прошепнах на момичетата. — Благодаря все пак — обърнах се към бармана отказвайки мартинитата.

— Аз никога не отказвам безплатно питие — каза Оникс. Двете момичета се засмяха и с радост приеха кървавите напитки.

Но аз не бях така заинтригувана от почерпките. Исках да получа вътрешна информация за дейността на клуба.

— Е, ще затворят ли клуба? — попитах аз.

— Надяваме се, че не! — започна Оникс приближавайки се към мен. — Тук се запознахме с толкова страхотни хора.

— И къде другаде бихме могли да разпуснем и да бъдем себе си? В някое кафе?

— Там безспорно не продават лате АБ-отрицателна — и двете се засмяха.

Скарлет се приближи още.

— Познаваш ли Джагър Максвел?

Кимнах й.

— Той е известен. Какво за него?

— Откакто преди няколко месеца отвори клуба ни създаде безопасен рай, където да можем да бъдем себе си и да се забавляваме — шепнешком ми каза Скарлет.

— Той дори предостави на всички извънградски представители от вида ни място за „пренощуване“ — каза Оникс.

— Но сега за някои вече това не е достатъчно — добави Скарлет. — И така слуха е, че Джагър има друг план.

— Той не иска повече да се крием — каза Оникс.

— Но така целият смисъл на Тъмницата се губи — продължи Скарлет.

— Да се разкрием — но само един на друг.

— Джагър и поддръжниците му мислят, че истинската природа на вампира е да се движи сред смъртните.

— А много от нас вярват точно в обратното. Че е най-добре е да запазим кръвта си чиста и да се делим от смъртните.

— Ако разкрием истинската си същност, — предупредително каза Скарлет, — тогава ще представляваме толкова голяма опасност за хората, колкото и те за нас.

— Джагър води война за власт. Не се задоволи да бъде само лидер на Тъмницата. Не се интересува от това кое добре за нас. Интересува се само от това кое е най-добро за него.

— Ти какво мислиш? От кои вампири си? — ме попита Оникс.

Бях тотално изненадана. Две вампирски момичета, едното от които с проблясващ оникс на зъба си, ме питаха аз от кои вампири бях? Естествено, че не можех да кажа, че не бях от никой — и че в действителност дори не съм вампир.

— Трябва да си запазим идентичността и чистотата на кръвта — отговорих категорично. — В крайна сметка дали смъртните ще ни приемат такива каквито сме? Мисля, че трябва да останем верни на себе си, така че да не изгубим идентичността си. Има причина да сме такива каквито сме. Ние не се вписваме в техния свят, така че защо да опитваме?

Говорех колкото от името на вампир, толкова и от свое собствено.

Момичетата се засмяха в съгласие.

Усетихме, че някой да ни подслушва. Вдигнахме погледи и видяхме двамата младежи да стоят зад нас.

— Нали ви казах — измърморих през една фалшива усмивка.

— Имате ли нещо против да седнем при вас? — попита русият.

— Разбира се, че не — каза Скарлет.

Точно тогава забелязах една разрошена, тъмно лилава коса в една лежа точно срещу нас.

— Ъм... малко ми се замая — признах им аз извинявайки се с въртящия се под. — Ще се върна след малко.

Това беше шанса ми да шпионирам Финикс. Измъкнах се от залата и се скрих в сенките до тяхната лежа.

Финикс, заедно с банда заплашително изглеждащи младежи седеше на една каменна маса. Явно Финикс бе доста известен. Когато не дебнеше в сенките беше заобиколен от членове на клуба.

— Джагър не познава истинското значение на това да си вампир — каза един.

— Време е да се откаже — добави друг.

— И точно ти си човекът, който трябва да поеме поста му — каза, отново първия младеж, на Финикс.

— Да — потвърдиха всички в унисон.

— Тогава утре вечер... — обяви един глас.

— ... ще се видя с него на кръговете в посежите и всичко ще свърши — довърши Финикс.

Облегнах се колкото можах по-назад в сенките, докато Финикс напускаше ложата последван от застрашителната му компания.

Финикс планираше свой бунт. Какво щеше да се случи ако той ръководи клуба? Беше ли привърженик на вампирите, които смятаха, че трябва да се движат сред смъртните? Ако планираше да се срещне с Джагър на открито със сигурност рискуваше да бъде разкрит.

Усетих вибриране в чантичката ми. Извадих мобилния телефон. Търсеше ме Леля Либи.

— Рейвън? Къде си? — попита ме тя със загрижен тон. — Току-що бях до тоалетната и не те видях там.

— Обърках се. На няколко метра от дансинга съм — честно и отговорих аз, само дето не беше същия дансинг, за който тя си мислеше.

— Приключих с гадателката. Каза ми, че в картите вижда сватба.

— Ще се срещнем пред сергията на гадателката на таро.

Затворих. Ако гадателката на таро наистина имаше паранормални способности щеше да информира леля ми за действителното ми местонахождение. За щастие способностите ѝ стигаха само да прибере парите на хората.

Когато се върнах обратно при момичетата ги заварих погълнати от приятен разговор с „мартини младежите“.

— Къде беше? — ме попита Оникс.

— Сбърках завоя. Дори призрак може да се изгуби в тези гробници. — Русият засия. Малка капка кръв се спусна от ъгълчето на устните му. Оникс я избърса с салфетката от мартинито си.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Толкова скоро? — попита ме Скарлет.

— Да, трябва да се връщам.

— Трябва да се присъединиш към нас утре — каза ми Оникс държейки ръката на червенокосия младеж.

— Да, трябва да дойдеш утре — потвърди и той.

Отправих се за мисията си „Среща с Леля Либи“. Но още веднъж се оказах изгубена сред гробниците. Не си спомнях по кой път влязохме с Оникс и Скарлет или колко дълго вървахме. Не можах да намеря вкопаните черепи, нито посетителите, които лежаха в празните гробовете. И имаше дузина момичета в лабиринта от тунели с младежи вкопчени в шиите им.

Влязох в ниша пълна с играещи на „Средновековен Собственик на погребално бюро“, в друга играеха на „надпреварване с черната вдовица“^[3], а в още една с играеха на „Завърти бутилката с кръв“. И всички те бяха задънени.

Дотолкова загубих ориентация, че бях готова да се разкрещя от отчаяние. Трябваше да се върна при Леля Либи преди тя да се разтревожи и да се обади на полицията или по-лошо — на родителите ми. В края на една гробница открих врата. Надявах се, че води извън клуба нищо, че трябваше пак да влизам през главния вход. Нямах дръжка. Плъзнах леко ръка в тъмнината по гладката повърхност на дървото, докато не открих едно резе. Стиснах го и го вдигнах. Вратата не водеше към задна алея, а по-скоро в нечий апартамент — таванско помещение с дузина средновековни свещника. За момент се поколебах. Изглеждаше ми някак познато и след това осъзнах, че съм била тук и преди. Това беше апартамента на Джагър.

Вмъкнах се вътре като се чудех каква информация мога да събера този път от заплашителния вампир.

Сивата главна врата в противоположния край бе открената. Аквариумът, без вода, напълнен с камъни и мъртва тарантула, си стоеше до радиатора, точно както го помнех от последния път.

В най-далечния ъгъл на тавана лежеше ковчег, декориран с лепенки на готически групи, заобиколен от пръст.

Забелязах дървен кол покрит с кал и трева, навито въже и няколко дълги дъски — същите инструменти за правене на кръгове в посевите, които бях видяла в телевизионното шоу.

Усетих как някой се вмъкна през вратата зад мен. Бавно се обърнах.

Беше Финикс. Слънчевите му очила хвърляха сянка на бледото му лице, затова ми бе трудно да разчета изражението му.

— Какво търсиш? — попита ме той с отчетливия си румънски акцент.

Бях разтревожена. Знаех, че не трябва да си вра носа, нито в апартамента на Джагър, нито дори в Тъмницата, ако трябваше да съм честна. Финикс явно постоянно ме наблюдаваше от разстояние и се появяваше неочаквано от сенките. Неведението ми относно мотивите му го правеше особено интригуващ и подозрителен.

— Не би трябвало да дебнеш наоколо. Мога да те изпратя до изхода.

— Това няма да е необходимо — чух някой да казва от другия край на стаята. Джагър стоеше на главния вход на апартамента. — Рейвън е стара приятелка. А и познавам гаджето ѝ от цяла вечност.

Двата вампира блокираха изходите — единия, който водеше обратно към клуба и другия, който излизаше в един коридор. (Спомних си, че слязох по един едва осветен коридор, когато за първи път посетих апартамента на Джагър.) Стаята беше без прозорци и нямаше други изходи. Нямах възможност за бягство.

Не знаех на чия страна да застана. Не бях достатъчно бърза, за да профуча покрай тях, нито пък достатъчно силна, за да ги избутам. Който и да е от тях можеше лесно да ме ухапе.

Направих нещо, което не съм и сънувала, че ще направя. Отскубнах се и се скрих зад Джагър Максвел.

Избрах компанията на нечестивия, но познат вампир пред облечения в кожа непознат.

— Тя има такъв изискан вкус — каза Джагър на Финикс и след това затвори вратата на апартамента си пред носа му.

Не бях сигурна защо Джагър се държеше мило с мен. Може би се чувстваше задължен на Александър, задето върна братчето му невредимо. Но като цяло Джагър не заслужаваше доверие. Беше само въпрос на време да си покаже зъбите или словесно да ме заплаши, докато го следвам по слабо осветения коридор към товарния асансьор. Но вместо да ме предизвика, Джагър спокойно ме преведе по пустия коридор, без да прави проблеми, досуц като рицар пазещ своята кралица. Бях шокирана. Той зачиташе примирието с Александър. Очевидно сдобряването им за него означаваше също толкова много, както и за гаджето ми. Почти бях разочарована, когато влязох в асансьора сама, без спорове. Предполагам, че все пак направих правилния избор. Все още стоейки в коридора Джагър започна да затваря разнебитената врата. Докато тя със скърцане се затваряше нещо влетя изпод нея и запърха толкова близо над главата ми, че трябваше да се сниша.

Когато се успокоих видях един прилеп да виси надолу с главата от тавана. Черните му като мъниста очи ме гледаха заплашително.

Самотна крушка осветяваше асансьора точно като във второкласен филм на ужасите. Бързо натиснах бутона с надпис „К. К“ (Клуб Ковчег).

Джагър се вгледа в мен с разноцветните си, хипнотизиращи очи.

— Надявам се, че престоя ти беше приятен. Никога не можа да си сигурна. Може в крайна сметка да поискаш да се присъединиш завинаги — ми каза той с палава усмивка.

Асансьорът със скърцане бавно се издигна от дълбините на Тъмницата към официалния клуб и след това спря на приземния етаж.

Бързо отворих тежката врата на асансьора и забелязах вътрешния вход на „Клуб Ковчег“. Точно когато влизах вътре, прилепа отлетя нагоре.

Отново в безопасност в апартамента на Леля Либи седях на дивана ѝ на колелца и драсках в дневника си, докато уличното осветление хвърляше сенки на одеялото ми. Леля заспа бързо, но аз се чувствах така сякаш бях погълнала едно дълго лате с шоколад и карамел.

Много въпроси жужаха в главата ми. Не бях сигурна защо съм привлечена от Финикс, така както в миналото бях привлечена от Тревър и Джагър. Не бе по начина, по който ме привличаше Александър, но все пак Финикс някак си бе запалил любопитството ми и бях заинтригувана да разбера защо и той е привлечен от мен. Бях разтревожена и за ситуацията в клуба. Ако Финикс завземеше клуба какво щеше да означава това за новите ми приятели? Момичетата можеха да имат едно спокойно място за вечността — сигурно, без да се притесняват за възможно преследване от смъртни. А с Джагър начело щеше ли това да означава, че вампирите в Хипстървил щяха да се разкрият? Безпокоеше ме това, че Джагър бе толкова жаден за власт, че би рискувал съществуването на целия си вид. Действията му бяха насочени срещу всичко, в което Александър вярваше. Александър искаше да се смеси със света на смъртните като смъртен, докато Джагър искаше да се страхуват от него — да спечели популярност и известност. Разбрах желанието на Джагър за известност. Не беше в природата ми да стоя в сенките — но имаше една голяма разлика — аз не бях вампир. Аз не застрашавах никого. И откакто бях започнала да

се потапям в общността на вампирите — живот, за който винаги бях мечтала — се чудех дали този нов свят е по-различен от света, на който аз принадлежах. Тъмницата бе разкъсвана на две, точно както, която и да е общност на смъртните. Смъртните и безсмъртните май не бяха чак толкова различни.

Но все пак трябваше да призная, че света на безсмъртните ме опияняваше. Притежаваше всичко от света на смъртните, заедно с остротата и мрака, които така желяех. При все, че не можех напълно да се отърся от съня, който сънувах преди няколко нощи, в този момент имах най-доброто и от двата свята. Не трябваше да решавам дали да стана нещо различно от това, което съм в момента. Макар и с измама все пак бях приета в Тъмницата заради самата себе си. И ако в крайна сметка тя се променеше не бях сигурна, че Подземния свят щеше да ми бъде отново толкова привлекателен.

Цял Хипстървил спеше с изключение на посетителите на Тъмницата, които танцуваха и пиеха, и на един самотен вампир — Александър Стърлинг. Той ми липсваше и ненавиждах това, че не мога да съм до него през дългите нощи. Копнеех Александър да ме прегърне в топлата нощ, под лунната светлина до надгробните плочи в някое забутано гробище, в неведение за всички проблеми на подземните вампири. Мечтаех си за времето, когато не знаех за Тъмницата, Джагър и Финикс.

Не ми ли бяха достатъчно изпитанията и премеждията от самия факт, че се срещам с вампир?

Когато започна лятната ваканция, имах една мисия за изпълнение — да се видя с Александър. Но любопитството ми пак ме бе отклонило от пътя ми, за да ме вкара в лабиринт от опасности.

Научавах все повече за сложния свят на Александър и то без него.

[1] дйба — приспособление за изтезаване чрез разпъване — Б.пр.

↑

[2] Желязна Девица — железен уред, предназначен да измъчва или убива човек като пробива тялото му с остри предмети (като ножове, остриета или пирони), докато той е принуден да остане прав — Б.пр. ↑

[3] черната вдовица — вид отровен американски паяк — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10. ПЕРФЕКТНАТА СНИМКА

Хипстървилския фестивал на изкуствата бе събитие датиращо още от основаването на града и поне според Леля Либи, имаше за цел да представи творбите на местни таланти. Вдигаше се голяма шумотевица. Пет пресечки от Мейн Стрийт, със старомодни си бутици и кафенета, бяха заграждани с кордон, за да позволят на посетителите и продавачите да се разхождат свободно на пътя без да се страхуват, че ще бъдат прегазени от някоя стара Хонда Акорд покрита със стикери на Дейв Матюс^[1] или организации от сорта на СПАСЕТЕ ДЪЖДОВНИТЕ ГОРИ^[2] или РЕТА^[3]. Майстори от близките щати пътуваха, за да дойдат и да покажат ръчно изработената си продукция. Светлосини и червени будки наредени по улицата показваха и продаваха всичко — от керамика до чанти. Свежият въздух на настъпващата вечер ухаеше апетитно на цвъртящи пържоли, барбекю и царевича на грил. Децата се забавляваха, докато си изрисуваха лицата, а възрастните участваха в предметни лотарии, за да спечелят награди от микровълнова до чисто нова кола.

В северния край на фестивала една джаз група свиреше до фонтана със статуята на основателя на града. Възрастни и млади по един и същ начин релаксираха — седнали в шезлонги и тактувайки с крака в тон с живите звуци.

Леля Либи бе известна с това, че закъснява за всяко събитие, било то вечеря или среща. Тази вечер обаче бе толкова нетърпелива да се види с новия си обожател, че си взе душ и се нагизди в един тоалет, после го смени с друг и пак стана готова за излизане час преди уговорената среща — до фонтана точно след залез. А аз не само, че се вълнувах, че ще се видя с Александър, но отивах и на двойна среща с по-възрастни. Леля Либи и аз нетърпеливо чакахме, до свирещата джаз група, кавалерите ни да пристигнат.

— Нямам търпение да се запознаеш с Александър — извиках аз на леля.

— И аз също — каза тя и ме прегърна. — Нямам търпение да разбера какво ще е мнението ти за Дейвън. Искам да ми кажеш честно. Досега не съм се изявявала като най-добрия познавач на характери. Въпреки това си мисля, че това е мъжа.

Леля Либи ритмично движеше ханша си, а декорираната ѝ с флорални мотиви рокля без ръкави се носеше около нея, докато висящите ѝ обеци се люлееха. Ако вместо нея майка ми стоеше до мен, щях да съм ужасена. Но сега бях просто развълнувана да видя леля толкова освободена и щастлива и изведнъж осъзнах, че и аз се поклащах.

Слънцето като че ли не бе мръднало от позицията си над камбанарията.

— Чудя се дали ако заподскачам нагоре-надолу ще залезе по-бързо — казах на леля.

Огледах тълпата на фестивала изпъстрена с хипита, дрогирани хипита и готици. Двойки от всички възрасти, физическа форма и ръст се носеха наоколо. Някой от децата тичаха, други държаха балони, трети ги разхождаха в колички, но всички се забавляваха на фестивала.

Наблюдавах разнородната тълпа и си представях Александър движещ се на дневна вместо на лунна светлина. Загледах се в няколко приятни двойки, хванали се за ръце и си мечтаех това да сме ние с Александър.

Преди да усетя здрач обви Мейн Стрийт. Газовите лампи придадоха на улицата вид като от Лондон през деветнадесети век. Изтъкнах пред Леля Либи факта какви сме късметлии, че дъждовните дни свършиха и облаците изчезнаха на време за фестивала.

Един красив мъж с два захарни памука (единият пастелно розов, другият бебешко син) се появи от блъсканицата и ни приближи. Леля ми помагаше на малко дете да оформи балона си на някакво животно и не разбра, че мъжа застана до нас.

— Ти трябва да си Рейвън — каза ми той. Леля ми наостри уши и се обърна.

— Дейвън! — извика леля и върна балона — животно на детето.

Дейвън бе елегантен по-възрастен джентълмен с посивяваща около слепоочията коса и квадратна челюст. Очите му бяха пронизващи и бе облечен с дизайнерски дънки, сандали Vjorn, ленено

спортно яке и златна обеца. Изглеждаше слаб и във форма, сякаш през повечето време отскача до Wild Oats^[4].

Леля ми, силна и независима жена, изглежда се превръщаше в мека каша в негово присъствие. Бе омаяна от него, точно както нищо неподозираща публика е хипнотизирана от хипнотизатор.

И тогава започнах да се питам... не, той не би могъл да е... Магията, с която бе омаял леля ми — дали бе любов или нещо по-свръхестествено? Все пак Хипстървил се радваше на увеличена на популацията от вампири. А той изглеждаше прекалено блед и се появи точно след залез.

Някой ме потупа по рамото.

Обърнах се и видях любимия си вампир.

— Александър! — обвих го с ръце и силно го притиснах.

Исках Александър да отвърне на прегръдката ми и да притисне вампирските си зъби към шията ми, но вместо това той само набързо ме целуна по бузата — показвайки благовъзпитана проява на привързаност пред леля ми и кавалер й.

— Бих искала да ви запозная с Александър. Това са Леля Либи и Дейвън. — Бях толкова горда, че можех да се похваля с него пред леля ми. Тя досега никога не ме бе виждала с гадже, тъй както никога не бях имала такава. Изведнъж се почувствах пораснала.

— Той е прелестен! — възкликна Леля Либи сякаш Александър не стоеше точно пред нея.

— Вие сте дори по-красива на живо — любезно й върна комплимента Александър.

Двамата мъже се здрависаха, а аз ги наблюдавах отблизо. Имам някои подозрения относно Дейвън и се чудех дали нямаше да усетя нещо при запознанството им. Но нямаше нищо странно около представянето им един на друг.

Четиримата тръгнахме да се разхождаме из фестивала. Леля ми и аз поделихме захарния памук с кавалерите ни. Александър и аз вървахме ръка за ръка, а леля Либи попиваше всяка дума на Дейвън. Мотаехме се из будките, демонстрирайки и сочейки всяко нещо, което ни хващаше окото.

Две момичета, едното от които бе облечено в дълга рокля с корсет, а другото в тениска с надпис My Chemical Romance T-shirt^[5],

панталони и пъстри гуменки, влязоха в будката пред нас. Това бяха Скарлет и Оникс.

Оставих Александър при сергията с керамика, приближих се до момичетата и ги потупах по рамото.

Те се обърнаха към мен едновременно. Осъзнах, че нямах никакво готово обяснение за Александър и Леля Либи от къде познавах тези готически момичета. Във всеки момент Оникс и Скарлет щяха силно да ме прегръщат и аз ще трябва да обяснявам от къде се познаваме. Те очевидно не посещаваха гимназия Дулсвил. Не бяха и далечни роднини. И обяснението, че съм ги срещнала в един вампирски клуб най-вероятно нямаше да свърши работа.

Но когато очите ни се срещнаха техните бяха празни.

— Срещали ли сме се? — попита Скарлет.

Сърцето ми замря. Почувствах се както, когато на пет в училище се опитах да играя на кикбол с излезлите като от каталог съседски деца, а те взеха топката и се скриха вътре. Последните две нощи се бях забавлявала с тези две момичета и между нас мигновено се бе породила силна връзка като при стари приятелки. Но очевидно май бях сбъркала. И тогава изведнъж разбрах. Те се страхуваха, че аз ще разкрия истинската им самоличност.

— Помислих, че те познавам — казах ѝ разбиращо и все пак тъжно.

— Случва ни се през цялото време — отвърна Скарлет.

Момичетата огледаха Александър, който вече ме настигаше.

Оникс бързо ми намигна преди да се обърнат и да се отдалечат.

— Кой бяха тези? — попита ми Александър и сграбчи ръката ми.

— Мисля, че ги видях в „Клуб Ковчег“ — признах му честно.

— Като заговорихме за него — какво прави вчера? — попита той.

— Ами, никога няма да ми повярваш.

— Отиде в „Клуб Ковчег“! — възкликна той.

— Откъде знаеш? — объркано го попитах аз.

Той посочи към избелелия прилеп на ръката ми.

— О, това... — казах аз.

— Рейвън, помолих те да не ходиш там. Не искам да ти изглеждам твърде покровителствено, но... Обещай ми, че няма да ходиш отново.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда — защитих се аз. — Отидох с Леля Либи. В действителност идеята беше нейна.

Александър изглеждаше изненадан, но и облекчен.

— Чух ли някой да споменава Клуб Ковчег? — леля ми застанала на няколко метра от нас се завъртя и гордо ни показа лакираните си в черно нокти. — Изкарахме най-върховната вечер! Пихме коктейл „Лудница“. Чувствах се поне десет години по-млада.

Александър се засмя. Можех да позная, че си представяше как леля ми се опитва да призове призраци на бара.

— Може би трябва да го посетим заедно — предложи леля ми на Дейвън. — Ходил ли си там?

Чаках отчаяно да чуя отговора му. Въпреки че беше по-възрастен от двама навършили пълнолетие посетители на клуба взети заедно нямаше да се изненадам, ако беше ходил там.

Бях заинтригувана да чуя отговора му.

— Говори се, че има таен клуб в подземиято. Истинско местенце за вампири — Той се засмя.

С Александър се спогледахме.

— Не видяхме нищо такова, когато бяхме там — призна леля ми. — Но звучи забавно.

— Това е само слух, който чух — каза ми той.

Как можеше Дейвън да знае за свърталището на вампирите? Можех само да предположа, че той самият го е посетил.

Продължихме да вървим и минахме покрай будка за стъклени орнаменти и фигурки.

— Ще ви настигнем после — извиках аз на леля и дръпнах Александър вътре.

Александър наблюдаваше как занаятчията оформи стъклото в мъничък слон.

— Имам едно подозрение спрямо Дейвън — прошепнах му аз.

— В какво го подозираш? — попита ме той хипнотизиран от горящата факла.

— Че той е... — след това хванах лицето му, обърнах го към мен и оформих с устни думата вампир.

Александър се засмя и се обърна отново да наблюдава как занаятчията оформи малкия хобот на слона.

— Възможно е — настоятелно казах аз.

— Да, така е.

— Виждаш ли? Значи ми вярваш! Дейвън не обича да го снимат и Леля Либи сподели, че погледа му бил хипнотизиращ. Той не се появи преди залез слънце и сега говори за вампирски клубове.

— И какво ако е?

— Тогава трябва да я предупредим.

Изведнъж Александър вече не бе така заинтересован от скулптурата.

— Не искаш леля ти да излиза с вампир? — тъмните му очи не можаха да скрият тъгата му. Карах Александър да се чувства по същия ужасен начин, по който аз се почувствах, когато Скарлет не ме позна или когато съучениците ми ме игнорираха. Все пак Александър беше вампир, а аз току-що му казах, че не искам собствената ми леля да се среща с някой от неговия вид.

— Нямах предвид... — казах аз протягайки ръка към него.

— Точно това имаше предвид — опроверга ме той равнодушно.

— Не... не това имах предвид. — Тогава осъзнах, че това исках да кажа. Очите ми се изпълниха със сълзи.

Александър ме отведе настрани от навалищата между две сергии. Той отстъпи настрани от една локва от разлята кола, докато аз унило директно нагазих в нея.

Избърса една сълза, търкулнала се по бузата ми.

— Не исках да те обидя — започнах аз. — Аз никога не...

— Знам — ми каза той и продължи да ми говори с нежен глас. — Рейвън, ти имаш пълното основание да си загрижена. Не е като да се среща с някой от друг клас, религия, или интереси. Вампирите по природа са заплаха за смъртните. Това е, което се опитвам да ти кажа още от както се срещнахме.

— Затова казах и това преди малко. Но ти си различен. Затова може би и Дейвън е различен.

— Първо ние не знаем какво е или не е Дейвън.

— Ако той е и прилича на теб това ще бъде страхотно!

— Или може да е като Джагър. Точно затова съм покровителствено настроен към теб. Не разбираш ли?

— Но Александър има вампири, които са точно като теб.

— Какво имаш предвид?

Тъкмо бях готова да кажа на Александър всичко за тайния клуб, когато леля ни прекъсна.

— Трябва да видите една картина — каза ни тя и сграбчи ръката ми. — Няма да повярвате на очите си!

Тя непоколебимо ме повлече през навалищата, като махаше на познати, докато най-накрая не спряхме на една сергия пред къщата на огъня.

На един триножник, точно до една картина на ваза пълна с цветя, бе картина на мен. Облечена в алено-черната рокля с корсет от нощта на бала, с дантелените ръкавици и хванала черния слънчобран, стоях изправена пред имението. Три прилепа кръжаха над мен — единият със зелени очи, един по-малък със сини и един с едно синьо и едно зелено око. Високо зад мен на таванския прозорец завесата беше леко открената и се виждаше силуета на някой, който ме наблюдаваше.

В ъгъла на картината имаше голяма синя панделка.

— Тя изглежда точно като теб! — отбеляза Леля Либи.

Дейвън изучаващо се вгледа в картината, след това в мен.

— Така е.

— Това съм аз! — ахнах аз.

— Кой я е нарисувал? — попита Леля Либи помощника доброволец на фестивала. — Трябва да открием художника.

— Нямахме информация за художника. Обикновено прикачат снимка, уебсайт и автобиография. Но той явно е искал да остане анонимен.

— Изглежда безупречна, като фотография — наблюдателно каза леля ми.

— Получавахме запитвания и молби за закупуването ѝ цял ден.

— Не можете да я продадете, — започна леля ми, — докато не разберем повече за картината.

— Наистина има необичайна прилика с вас — беше коментара на доброволца. — Познавате ли художника?

Дейвън, леля и доброволца изучиха картината в търсене на подпис. Аз стоях изпълнена със страхопочитание, докато Александър се отдръпна назад.

— Ето го! — възкликна леля ми сякаш бе на великденски лов за яйца и тъкмо бе забелязала яйце. В ъгъла поставен в паяжина стоеше изписано името — Стърлинг.

— Стърлинг... Това си ти... — обяви леля на Александър.

Дейвън и помощника се обърнаха към Александър.

— Значи за това остана в града? — попитах аз Александър.

— Джеймсън настоя да участвам — каза той смутено.

— Това е моята племенница — обяви гордо леля ми. — А гаджето ѝ е художника.

— Много се радвам да се запознаем — му каза помощника така сякаш виждаше някаква знаменитост. — Ето визитката ми. Знаем, че един изкуствовед от галерия се интересуваше от тази картина. Ако имате и други съм сигурен, че ще се радва да види и тях.

— И затова остана толкова дълго в Хипстървил. Подготвяше се да покажеш творбите си на този художествен фестивал.

Александър не ми отговори.

— Защо не ми каза? — попитах го, стискайки ръката му.

— Сигурен съм, че има доста неща, които и ти не ми казваш — каза той, сочейки към отпечатания прилеп на ръката ми.

Няколко часа по-късно годишният художествен фестивал беше към края си. Продавачите опаковаха нещата си, а сергиите се разглобяваха. Ние четиримата седяхме на ръба на фонтана с пълни стомаси и с крака уморени от ходене.

Леля Либи и Дейвън се отдалечиха бавно към изхода на фестивала намиращ се на няколко метра от нас, за да си кажат лека нощ, докато аз и Александър се сгушихме до водопада.

— Ще дойда да те взема утре вечер — каза Александър с ръка на рамото ми. — И ще ти нося изненада.

— Нямам търпение. Ще броя секундите!

Лицето му така светна като луната, която грееше над него.

После се наведе към мен и продължително ме целуна. Устните му имаха вкус на сода и карамелени ябълки.

Наблюдаваше ме през фонтана, докато аз се приближавах към леля и приятеля ѝ, които се държаха за ръце и не откъсваха очи един от друг. Всеки момент Дейвън можеше да се наведе към леля и да забие вампирските си зъби в шията ѝ — ако изобщо имаше такива. Но дори да имаше наистина ли щеше да го направи пред целия град?

Познавайки леля си безгрижната ѝ, непрактична душа, тя може би щеше да пожелае да стане вампир. И с моя луд късмет, щях да продължа да посещавам леля вече в Подземния свят и да си остана един смъртен аутсайдер в Дулсвил.

— Беше чудесно, че се запознахме, Рейвън — каза ми Дейвън, когато най-накрая ги настигнах.

— Благодаря за захарния памук — отговорих му аз. — Надявам се скоро да се видим пак.

Обърнах се с гръб, за да може новата двойка влюбени да има момент уединение преди да се разделят. И по-важното, за да докажа истинската самоличност на Дейвън.

Извадих пудриерата от чантичката си, отворих я и я наклоних, за да погледна назад. Поех си сепнато дъх, когато леля ме потупа по рамото. Когато погледнах в отражението, Дейвън вече бе изчезнал.

С Леля Либи изкарахме късните часове на нощта в пижами и сгушени на канапето ѝ, сякаш бяхме на парти с преспиване, заобиколени от пръчици с аромат на рози и лавандула и в безспирни разговори за великолепните ни кавалери.

Леля ми изглеждаше абсолютно зашеметена, докато повтаряше всяка момичешка мисъл и чувство, което бе изпитала.

— Е, къде ще бъде сватбата ви? — попитах я, докато отпивахме от чая от лайка.

— Мисля, че е твърде рано да избираме място, — през смях ми каза тя, — но винаги съм искала да се омъжа на открито.

Тогавя изстрелях перфектния шаблонен въпрос за всяко пижамено парти.

— Колко далеч би отишла, за да му докажеш любовта си?

— Като дали бих се преместила заради него ли? — попита ме тя.

Не точно това имах предвид.

— Да — казах, включвайки се в играта.

Тя сви рамене.

— Ще трябва ли да работя?

— Ъм... не — отговорих. Леля се отдалечаваше от същността на шеговития ми разпит.

— Ще мога ли да играя в представления? — сериозно ме попита.

— Ако искаш.

— Тогава отговорът ми ще е да!

— Ами, не ми изглежда да правиш голяма жертва — казах. Замислих се за момент и тогава очите ми попаднаха на екрана на телевизора. Това ми напомни за репортажа за кръговете в посевите по местните новини, който бях гледала миналия ден. — Ами ако той живееше на друга планета?

— Като извънземно? — попита тя и след това се ухили.

— Да — казах аз. — Би ли тръгнала с него?

Леля Либи се поколеба, наистина размишлявайки над въпроса ми. Започнах да се изморявам, докато чаках отговора ѝ.

— Планетата безопасна ли е? — попита тя.

— Това е игра, лельо Либи!

— Искам да ти дам честен отговор.

— Планетата е безопасна и е незаконно да ядеш месо.

— Тогава отговорът ми ще трябва да е „Ще дойда“.

— Сега, — казах аз, увеличавайки напрежението, — а ако той е вампир? Би ли му позволила да те преобрази и теб?

Тя спря.

— Да, защо не?

— Просто така? Без да се замислиш? Без да питаш нищо за подземния свят? Ще пиеш кръв и ще спиш в ковчег.

— Каза ми да не размишлявам. Освен това, това е просто игра, нали? Сега е твой ред — каза тя, обръщайки разпита към мен. — Колко далеч би стигнала, за да докажеш на Александър любовта си? Би ли се преместила заради него?

— Извън Дулсвил ли? На секундата. Освен това така майка ми няма да може да ми натяква да си почиствам стаята.

— Би ли се преместила на друга планета заради него?

— Да — започнах аз. — Тогава наистина няма да ми се налага да си чистя стаята. А дрехите ми просто ще се носят в пространството и никога няма да трябва да ги сгъвам.

И двете се заляхме от смях.

След това леля ми стана сериозно.

— А ако беше вампир — би ли му позволила да те преобрази?

Истината е, че Александър беше вампир. И това беше най-трудния въпрос за отговор, защото аз го обмислях всеки ден. Нямах

съмнение, че искам да съм свързана с Александър за вечността. Но исках ли и всичко, което вървеше заедно с това обвързване? Ако Александър вече отхвърляше света, в който бях на път да вляза, то как щяхме да живеем заедно?

— Е, би ли? — настоя леля.

Оставих чашата ми с чай на масичката до горящата пръчица.

— Това трябваше да са въпроси само за теб и Дейвън! — казах аз. Облегнах се назад с кръстосани крака. — Ходила ли си в къщата му?

— Не още. Казва, че не е много подреден.

„Хмм“ — помислих си. — Може да прикрива факта, че спи в ковчег.

— Той яде ли месо?

— Точно се сетих... — тя се изправи, след което се завърна с торбестата си чантичка и заровичка в нея. — Ти ме питаше дали имам снимка на Дейвън, — каза тя и извади един дигитален фотоапарат.

Поигра с няколко копчета по него.

— Тази я направих днес — каза тя и ми показа екрана на фотоапарата. Беше снимка на Дейвън, красиво усмихнат, пред сергията за стъклени фигурки. — Щях да направя още, но той не обича да го снимат.

Бях изненадана. Бях толкова погълната да докажа, че Дейвън е вампир, че не допусках никакво съмнение да ме обземе за обратното.

— Ето ви и вас отзад — каза тя, сочейки ни. Изглеждах сякаш си говорех сама. — Странно, отрязала съм Александър. А той стоеше точно до теб.

Леля Либи изгаси всички свещи, прегърна ме за лека нощ и се отправи към леглото си.

Сега когато бе доказано, че Дейвън е обикновен смъртен, можех да заспя спокойно, защото знаех, че най-лошата съдба, която можеше да сполети леля ми бе разбито сърце.

[1] Дейв Матюс — солист, композитор и китарист — Б.пр. ↑

[2] СПАСЕТЕ ДЪЖДОВНИТЕ ГОРИ — SAVE THE RAIN FOREST — Б.пр. ↑

[3] PETA — People for the Ethical Treatment of Animals — организация за защита правата на животните — Б.пр. ↑

[4] Wild Oats — верига магазини от Северна Америка за органична храна — Б.пр. ↑

[5] My Chemical Romance T-shirt — американска рок група от Ню Джърси — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11. КРЪГОВЕ ПО ПОСЕВИТЕ

На следващия ден Леля Либи настоя да отида на вечерната си среща с Александър не само, защото както тя каза „той е толкова красив“, но и защото в последно време била занемарила тренировките си по йога. Докато леля отиде да разтяга тялото и ума си, аз щях да прекарам една вечер неотлъчно до Александър. Но тъй като все още имаше направо години до залез можех или да се мотая из апартамента на Леля Либи, или да отида до библиотеката на Хипстървил. Не избрах нито едно от двете, вместо това се отправих на поредното малко приключение.

На няколко километра извън пределите на града се спотайваше мистериозен кръг по посевите, който направо си плачеше да бъде разследван. Там по залез Финикс щеше да се изправи лице в лице с Джагър и аз може би хем щях да получа някаква представа за темата на разговора им, хем щях да се върна точно навреме за срещата си с Александър.

Правех го и защото бях заинтригувана от тези кръгове и трябваше разбера какво или кой ги бе направил. Бяха ли наистина сигнали от вампири? Защо в апартамента на Джагър имаше толкова много градинарски уреди, можещи да послужат за направата на фалшиви кръгове? Освен това ми беше любопитно как ли изглеждат тези кръгове от близо.

Осланяйки се на картата, до която се добрах по Интернет, разбрах че ако продължа по маршрута на седмицата, която бях взела, за да ме закара до имението, щях да стигна на около километър от фермата на г-н Сиърс.

РБР — Рейвъновото Бюро по Разследванията — пак беше в играта и отиваше на поредният си лов. За всеки случай предвид опасните ситуации, в които бях изпадала в миналото се екипирах с чесън на прах, спрей за самозащита и фенерче взето назаем от шкафа под мивката на Леля Либи.

И Дулсвил си имаше своите графити, вандали и престъпници, но нямаше нищо чак толкова вълнуващо, че да заслужи извънземна инвазия. Освен това, ако извънземните са пътували милиони светлинни години, за да се доберат до Земята, убедена съм, че ако в крайна сметка се бяха озовали в скучния Дулсвил (САЩ), щяха да се чувстват меко казано прецакани, но Хипстървил от друга страна можеше да се окаже прекрасна спирка за презареждане по пътя им за Ню Йорк или Париж.

Ако предчувствието ми обаче се окажеше вярно и момчето от телевизията наистина бе видяло кръжащи прилепи, а мъжът на бара на Тъмницата бе казал самата истина и Джагър наистина бе замесен, тогава кръговете по посевите най-вероятно бяха сигнали за други вампири.

А може би фермерът го бе направил, за да продава билети за девет акровия си заден двор. Бях почти убедена, че автобус седмица щеше да се е превърнал в някакво подобие на туристическо влакче. Но така и не намерих нищо необичайно нито в автобуса, нито в пътниците му, а когато най-сетне стигнахме до моята спирка, аз бях единствената, която слезе.

Посоката, която си бях начертала ме отведе до самотен черен път, обграден от буйна растителност и дървета от едната си страна, докато от другата се извисяваха акри от засята пшеница.

Бях по средата на нищото, когато слънцето започна да се скрива зад сградата на фермата. Когато изследвах вилата в Дулсвил и имението тук в Хипстървил, в близост винаги имаше други къщи, от които евентуално можеше да се чуе писъка ми.

Бях наполовина развълнувана и наполовина ужасена, докато забързах надолу по самотния черен път.

Това сигурно бе първото нещо, което е хванало окото на извънземните или вампирите, които са били тук. Наоколо нямаше нищо и то с километри.

Както винаги изведнъж почувствах присъствието на някого или нещо зад мен. Държах с една ръка фенерчето, с друга спреях за самозащита, а чесъна на прах бе само на няколко сантиметра разстояние, скрит в чантата ми. Бях убедена, че мога да се справя с евентуалния спор с фермера или някой от съседите му, но после се сетих, че възможността да избягам определено бе за предпочитане.

Може би бях започнала да си въобразявам разни неща. Все пак, бях от хората израснали с филми като „Децата на царевицата^[1]“ и „Тексаско Клане^[2]“.

Но пък от друга страна фермерът Сиърс по телевизията изглеждаше доста добродушен. При всички случаи бях на път за уникална по рода си среща, затова не спирах да си мърморя, че трябва да запазя спокойствие.

В далечината се чуваше лай на куче, а аз видях как едно момиченце се изстреля от фермата, за да прибере някакво животинче вътре.

Имаше една ограда, която обграждаше фермата и друга, която вървеше по цялото протежение на нивата с пшеница. Може би затова е било толкова лесно на някои деца да извършат една среднощна лудория тук.

Реших да запазя безопасна дистанция с фермата, така че да не давам поводи на Сиърс да излезе и да ме застреля. След няколко минути вече бях достатъчно далече, за да се престраша, да се покатеря на оградата и да се заровя между редовете с пшеница. Обкръжаващата ме среда бе наистина красива. Нямаше го нито града, нито светлините му и звездите бяха така ярки и потрепващи, че бях почти убедена, че не може да са истински.

Бях поела през стеблата с пшеница, когато видях нещо, което отначало помислих за гарги, да кръжи над едно плашило няколко метра по-напред. Когато стигнах до раздърпаното парцаливо човече, осъзнах, че летящите същества всъщност са прилепи. Продължих да се приближавам вече лазейки, докато те изведнъж не изчезнаха.

След това, забелязах на още няколко метра пред мен, по средата на полето с пшеница, кръг с размерите на къща направен от смачкани стебла на пшеница.

Кръгът бе дори по-внушителен от това, което бях видяла по телевизията. Беше трудно да си представиш кръг с подобна огромна обиколка, но сигурно бе с размерите на космически кораб. Не можех да си представя как бе възможно Джагър да направи подобно нещо сам. За момент се зачудих дали наистина това не бе дело на нещо извън вампирските и човешките способности.

Останах изненадана щом си спомних изпълнената с любопитство реакция на фермера по телевизията. Аз щях да съм доста по-

разгневена. Който или каквото и да го бе направило, бе съсипало доста от пшеницата му.

Проследих известно време очертанятията на кръга анализирайки и проучвайки пръстта за всичко необичайно. Не бях учен от НАСА, но можех да кажа, че тук нямаше никакви скали и форми на живот, които да не съм срещала и преди.

С напредващият мрак ставаше все по-трудно да изучавам околността, затова реших да пусна фенерчето си, докато не чух гласове идващи от срещуположната страна на нивата. Бях сигурна, че фермера Сиърс ме е видял как душа наоколо. Изключих фенерчето си и започнах да се връщам по пътя, по който бях дошла, тичайки между редовете с пшеничени класове.

Бях готова да се измъкна от нивата и да сложа край на цялото си приключение „Кръгове по посевите“, когато се обърнах, за да видя фермера, който трябваше да ме следва. Вместо това погледа ми се улови от няколко бели кичура. Незабавно клекнах, скривайки глава между класовете.

Джагър заедно с двама татуирани едри мъжаги, облечени в камуфлажни дрехи, изучаваха кръга.

Застинах.

— Имало е журналистически репортаж — каза Джагър. — Било е включено в новините. Това може да е от полза.

— Мислех си, че искаме клубът да остане тайна — каза повисокият член от свитата на Джагър.

— От смъртните, глупако. Не от нас. Точно за това сме тук, за да се убедим, че все още стои непокътнат — каза Джагър, оглеждайки смачканите класове с пшеница. — Вампирите от векове използват кръговете в посевите, за да сигнализират на други от нашият вид за местност с подземно присъствие. Смъртните не са толкова проникателни, че да разгадаят гения ни, вместо това решили, че са дело на извънземни. Получи се добре и за двата свята.

— Но докато се опитваме да привлечем други може да навлечем неприятности на самите нас — каза объркан гологлавия, докато следваше Джагър по петите.

— Докато аз съм начело няма как да си навлечете неприятности — оспори го Джагър.

— Има такива, които не искат да следват плана ти — каза единият от широкоплещестата му охрана. — Не всички искат ти да си начело.

Шокиран Джагър се извъртя, заставайки лице в лице с плешивият си поддръжник.

— Моля?

— Истина е — каза по-високият, в опит да защити приятеля си. — Чух слухове. Има такива, които мислят, че клубът трябва да си остане просто клуб. И нищо повече. Просто искахме да ти го кажем, за да знаеш.

— Всеки, които ми подлива вода, ще си има работа не само с мен, но и с цяла банда кръвожадни вампири.

Точно тогава забелязах как зад Джагър и помощниците му се надига една лилава глава. Те останаха точно толкова учудени, колкото бях и самата аз.

— Не чух мотора ти — каза Джагър смутено.

— Какво правите тук момчета? — попита Финикс.

— Би трябвало аз да те попитам същото. Ние разширяваме клуба ни — клуба МИ. И може би дойде времето, когато ще трябва да анулираме членството ти.

— Не можеш. Или бъркам? — предизвика го Финикс. — Имам договор за вечно членство. Мислех си, че точно това е идеята ти, когато започна всичко с Тъмницата.

— Така е, но при определени правила. Сега се разкарай от пътя ни. Имаме работа за вършене.

Финикс направи крачка преди Джагър.

— Не се нуждаем от нови членове — оспори го Финикс. — Време е ти и свитата ти да престанете с тези кръгове. Има предостатъчно от вида ни в този град. Ако броят ни продължи да се увеличава, нараства и възможността да...

— Да прочистим града? — подкани го Джагър със зловеща усмивка.

— Да ни се наложи го да напуснем? — каза непоколебимо Финикс.

— Ти не се интересуваш накъде ще се развитие клуба. Пука ти единствено чий ще е контрола над него. А после кой знае какво ще направиш от него?

— Когато последователите изгубят доверие в лидера си е време на власт да дойде друг. Каниш нови вампири в града с единствената цел да го погубиш.

— Време е и ние да станем част от този град. Уморих се да се крия. Сега когато имаме достатъчно силни членове, можем да се слеем спокойно със смъртните. Редно е да знаят за нас, това решение не може да е само твое.

— Нито пък твое — каза Финикс и скръсти ръце. — Създаде чудесен клуб — място, където вампирите могат да прекарват в тайна и да бъдат себе си, без да са опасност нито за смъртните, нито за самите себе си. Място, където и двата свята могат да съществуват в мир. Но сега оставяш егото ти да поеме контрола. И с плановете си ще съсипеш всичко, което си създал.

— Планирам просто да го разширя.

— Това няма да стане поне докато аз съм наоколо.

— Не разбираш ли, че ти си малцинството в случая? А когато към нас се присъединят и още членове, няма да имаш никакъв шанс?

Свитата на Джагър обгради Финикс.

— Никой не те е назначил на това място — предизвика го Финикс. — Но аз ще те сваля от него.

— Тогава защо не го направиш още тук? Сега?

Гангстерите на Джагър стесниха кръга.

— Така ще е прекалено лесно — каза Финикс предизвикателно. — Искам всички да видят провала ти.

Имаше нещо много пламенно и могъщо във Финикс. Макар че стоеше съвсем сам пред Джагър и два напompани с мускули вампира, въобще не изглеждаше притеснен.

Те стесниха още повече кръга.

— Дори не си го помисляй — каза Финикс с пълна решимост. — Или цялата тази работа ще приключи точно тук и сега.

Джагър се замисли за миг, а после нареди на свитата си да се отдръпне.

— Още не си видял всичко, на което съм способен. Тук, по средата на полето, може да говориш с гръмки фрази, но аз все още имам членовете на клуба зад гърба си.

С тези думи, Джагър и гангстерите му изчезнаха в мрака.

Финикс остана на място. А аз едвам намирах сили да дишам. Щом дори не бе трепнал в компанията на три агресивно настроени вампири, какво оставаше на обикновен смъртен като мен да направи?

Закрачи между класовете и мина само на няколко метра от мястото, където се криех.

Гледах да не мърдам и да не дишам.

Затворих очи. Всеки момент щеше да ме открие. След известно време намерих сили най-сетне да отворя очи. Финикс не се виждаше отникъде. Беше изчезнал.

Почаках малко, за да се убедя, че пътя е чист и после се затичах по обратния път през полето, оградата и самотния черен път. Махах с ръце и крещях истерично, когато седмицата се появи по пътя. Пътниците ме видяха и сигнализираха на шофьора.

Когато автобуса отби и аз се свлякох на една празна седалка, чух звука от ускоряващия мотор, който ни изпревари.

[1] Children of the Corn (1984) — филм на ужасите по Стивън Кинг — Б.пр. ↑

[2] The Texas Chainsaw Massacre — филми с това заглавие има от 1974, 1986, 1990, 1994, 2003, 2006 — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12. СРЕЩА С ВАМПИР

Слязох от седмицата на спирката на Леля Либи, избърсах калните си обувки и изчистих полепналите пшеничени зърна по оплетената коса и дрехите си. Повторих разигралата се среща около кръга по посевите, отново в съзнанието си. Още не можех да повярвам, че толкова съм грешала за Финикс — бях си представяла, лилавокосият моторист, които изглеждаше по-мистериозен и мрачен дори от отмъстителя на Александър, за далеч по-опасен. Но отвъд цялото си перчене, той явно просто е искал клубът да остане тайна и когато е разбрал, че някой има други планове за него, е започнал да крои свой собствени. Бях преценила грешно Финикс, така както учениците от Гимназия Дулсвил винаги бяха съдили погрешно за мен.

Стори ми се, че мина цяла вечност, докато най-сетне забелязах черният Мерцедес да приближава по трилентовия път. Александър отвори вратата на колата за мен, а аз се затичах към него. След няколко бързи целувки и звукът от клаксона на чакащият ни миниван зад нас, се качих в колата и потеглихме.

— Къде ще ме заведеш? — попитах, когато поехме през центъра нагоре по дългият и лъкатушещ път към един хълм.

— Нямахме време да се поразходим, за да опознаем града, затова си помислих да те заведа тук — каза Александър.

Александър продължи да кара нагоре по осеяният със завой път, който на места бе толкова стръмен, че ми се струваше, че се движим под прав ъгъл. На върха на хълма се извисяваше камбанария стигаща чак до небесата. Александър отби, по напукания асфалтов парцел, като избяга от няколко дупки, и паркира.

— Това е камбанарията, която видях, когато с Леля Либи те чакахме на фестивала на изкуствата!

Бялата камбанария беше историческа забележителност на местността и датираше от 1800-та година. Беше с прост дизайн състоящ се единствено от наблюдателница и все още работещ часовник. Боята бе олющена, а покривът направо се разпадаше.

Огромна табела поставена до стария кладенец няколко метра по-надолу, молеше за извинение посетителите за породеното неудобство от състоящият се в момента ремонт.

С Александър пропълзахме по напукания тротоар, пристъпвайки по найлонови покривала и изхвърлени пирони. Аз се спрях на прага на входната врата и я задържах леко открената.

Когато отново бях в компанията на Александър всичко друго — Подземният свят, Дулвил и Тъмницата — ми изглеждаха странно далечни.

Веднъж щом бяхме вътре, изкачихме трите реда от стъпала водещи до вратата на камбанарията. Хванала ръката на Александър, го последвах през прага и нагоре по безкрайното спираловидно стълбище. Когато най-сетне се добрахме до върха му, се оказахме толкова високо над града, че ми се струваше, че ако се присегна ще докосна звездите.

Една гигантска медна камбана висеше от чугунена А-образна греда. Докоснах ръждясалата камбана, която бе потъмняла и ерозираща от времето. От нея не се подаваше нито връвчица, нито чукало. Камбаната най-вероятно тежеше повече от четвърт тон, но дори ако се опитам да я задействам по правилния начин, пак нямаше да съм способна да я накарам да произведе звън.

— Ами ако тази камбана произвежда автоматизиран звън — попитах Александър. — Ще е оглушителен.

— Не и тази антика — каза, слагайки длани на нея. — Не е звъняла с години. Виж.

Той ми показа едно гнездо на птички и набралите се паяжини по оплетените чугунени въжета.

Александър ми помогна да заобиколим камбаната. Там ни чакаше запален свещник, много малки свещички и черна дантелена покривка положена пред арката. А раницата му бе пълна с лакомства.

— Красиво е! — прегърнах го с всичка сила. Докато аз пристъпвах сантиметър по сантиметър напред, за да надникна през арката, Александър държеше ръката ми за опора. Бях прекарала последните няколко нощи заровена в най-ниските дебри на цял Хипстървил. Тази вечер щях да прекарам на най-високата му точка.

Гледката бе спираща дъха. Жълтеникави звезди обсипваха цялото нощно небе и блещукаха сякаш намигаха. Откриваше ни се

панорамна гледка към цял Хипстървил. Градът изглеждаше като миниатюрен модел поставен на някоя витрина на магазин — от онези с мънички лампички, дървета и коли.

Облегнах се на Александър увих ръка около кръста му, а той около рамото ми и заедно се загледахме в живописната вечерна картина, която ни се откриваше.

— Мисля, че това там е апартамента на Леля Либи — казах като посочих една група от къщички.

— Аз пък мисля, че мога да видя през прозореца ѝ — заяде се той. — Макар че нямам подобни зрителни способности.

— Ами... все пак си мисля, че това е нейният апартамент.

— Но леля ти Либи живее в тази част на града — каза, кимайки ми към жилищен район на няколко километра от мястото, което бях посочила аз.

Чувството ми за ориентация никакво го нямаше.

— Е, добре, но знам, че това ей там е Мейн Стрийт. А това там са паркът, гарата и музея — казах гордо, сочейки, за да покажа местата, за които говорех.

— Казвал ли съм ти, че си най-красивата екскурзоводка, която някога съм виждал? — повдигна ме и ме завъртя, подарявайки ми страстна целувка. Когато ме върна на мястото ми не само камбанарията, но и целият град ми се въртеше.

Вкопчих се за него, докато възвърна равновесието си.

— Исках да те заведа на място, където да ти покажа целият град, за една вечер — обясни Александър.

— Перфектно е! — съгласих се.

Разопаковахме специално приготвената от Джеймсън вечеря. Александър се нахвърли върху сандвича си със месо на скара и пресуши червената си напитка, докато аз си чупех парченца от френския хляб. Бях толкова разсеяна от красивата нощ, свежия въздух и красивото си гадже, че няхах особен апетит.

Но се смаях от това как Александър се наслаждава на храната.

— Може би някой ден ще ти сготвя — предложих му.

— Наистина? Знаеш ли как?

— Правя чудесен стек с пържени картофки и макарони със сирене. Мога да ти приготвя и купичка с мюсли.

Александър засия.

— Може би някой ден ще се възползвам от това.

Отпуснах глава върху скута му, докато той продължаваше да пие от бутилка с гъста течност.

Когато приключихме и почистихме, се опряхме върху арката на безопасно разстояние от ръба, но с цялостна гледка към града. Облегнах се и омаяна се загледах в Александър на фона на блещукащите светлини на Хипстървил.

Всяка нова среща с Александър бе по-бълнуваща от предишната. Той прекарваше много време в мислене и подготовка на срещите ни, докато рисува поредната си картина. Знаех че сърцето ми ще забие лудо, ако докосне ръката ми или ако ми подари една неземна целувка. И в същото време, бях доволна, защото знаех, че мястото, където най-много исках да съм е тук, до него.

— Имам нещо за теб — каза, ровейки в раницата си.

Представих си как ми подарява малка кутийка за бижута — може би криеща пръстен — или по-голям подарък, нещо от сорта на букет с изсъхнали черни рози.

Вместо това той ми подаде плосък плик, с размерите на пощенски, прилежно вързан с черна панделка.

Разкъсах опаковката на плика в трепетно нетърпение да видя съдържанието му. Оказа се еднопосочен билет до Дулсвил.

— Не се ли вълнуваш? — попита, така грейнал, както и звездите над нас.

— Естествено...

Той изглеждаше разочарован от реакцията ми.

— Мислех си, че това искаш. С Джеймсън вече започнахме да си опаковаме багажа.

— Така е... Но ти все още си тук. Както и Леля Либи. И...

— И какво?

— Тъъ... и... лятото. Свободата.

— Ще прекараме лятото вкъщи. Заедно.

— Прав си. Това наистина е най-хубавият подарък на света — казах и му дадох целувка.

Когато най-сетне чух новините, който така очаквах да чуя още откакто Александър напусна Дулсвил, не се оказах и наполовина толкова доволна, колкото си бях представяла. Александър не можеше да се върне в Дулсвил сега, когато Тъмницата бе на ръба на такъв

катаклизъм. Не бях прекарала почти никакво време с Леля Либи, а и бях свикнала да танцувам и бърбря чак до изгрев със Скарлет и Оникс. Плюс това отчаяно исках да знам какво става с Джагър и Фикинс. Не бях готова всичко това да свърши.

Александър бе твърдо решен, че трябва да заминем. Нямах начин да отложам заминаването ни. Или може би имаше... Ами ако изиграех картата с Клуб Ковчег.

Ако кажех на Александър за Тъмницата, той щеше да ме накара да му покажа за какво става въпрос и така пътуването ни да се отложи. Бях сигурна, че няколко дни, или по-скоро нощи, ще отидат в разследване на подземния клуб. Може би сега бе точният момент да му кажа всичко.

— Чух, че Дейвън е бил прав — казах изведнъж. — Тук наистина има вампирски клуб!

— Това е просто слух. Вярваш ли в клюки? — предизвика ме.

— Ами ако е истина? Не мислиш ли, че трябва да останем и да проверим?

Александър постави ръката си върху моята.

— Нашето пътешествие тук приключи. И двамата получихме това, за което бяхме дошли. Валентин е далеч от Дулсвил, в безопасност отново в Румъния. А ние двамата сме пак заедно.

— Но...

— Нека се насладим на последната си нощ тук — каза той. И сякаш, за да се увери, притисна розовите си устни към моите черни.

Когато Александър игриво започна да хапе врата ми, ме накара да се сетя за още едно нещо.

Отблъснах го.

— Какво има?

Застинах. Нощта, гледката, Александър — всичко бе разкошно. Бях в прегръдките на истински вампир — този, който обичах така както той обичаше мен. Бях прекарала близките дни в тясно обкръжение на други вампири. Срецнах нови приятели, Оникс и Скарлет, и имах възможността да хвърля бегъл поглед на техния свят. И все пак не бях нито уплашена до смърт, нито изправена пред смъртна опасност. Зачудих се дали тези няколко дни можеха да ме подготвят достатъчно за това, което щеше да ми предстои в остатъка от вечността.

И ако щеше да ме превърне, какво романтично време и място бе избрал. Но наистина... бях ли готова?

— Всичко е наред — отвърнах най-накрая. — Просто се чудех.

— За какво?

— За това аз... аз да стана като теб?

Той ме отблъсна, а на лицето му се появи сърдито изражение.

— Просто казвам. Ти си тук, аз съм тук, луната е пълна.

— Наистина. Толкава ли е лесно за теб? — настоя скептично.

— Мисля си, че ти мислиш, че няма да го понеса.

— Имаш романтична представа за нашия свят. Както вероятно аз имам за вашия.

— Но аз знам повече за света ти, отколкото подозираш.

— Аз не съм типичния вампир...

— Ти не си типичен в нито едно отношение. Ти си единствен по рода си. Просто... искам да ме считаш за част от твоя свят.

— Но аз вече го правя. От момента, в който се срещам с теб.

Александър стана замечтан, докато искрящата лунна светлина очертаваше лицето му.

Той беше прав. Толкова се бях фокусирала върху това да живея в друг свят, че не оценявах този, в който сега живеехме заедно.

Усмяхнах се и се впуснах в прегръдките му.

— Когато ме превърнеш, — започнах, — ще имаме ли заветна церемония? Ще поканим ли приятели? Или просто ще ме заведеш на някоя перфектна вечер като тази?

— Е... Всичко, което трябва да направя е да започна от тук — взе ръката и започна да целува пръстите ми, а после си проправи пътека нагоре по ръката до лакътя ми. Кожата ми започна да гори, когато той продължи да целува нагоре по ръката ми и врата ми. — А след това да...

Изведнъж очите на Александър почервеняха и той извърна поглед.

— Време е да си вървим — каза.

— Вече? Но ние току-що дойдохме.

— Стоим тук от часове. Става късно — каза той.

— Не исках...

Но Александър вече бе преметнал раницата си през рамо и бе взел ръката ми.

— Имам много работа преди да съм готов за тръгване.

— Мога ли да ти помогна с опаковането? — попитах, изправяйки се на пръсти като дете.

— Не е необходимо. Джеймсън е много организиран.

Не бях готова да се разделим, но и нямаше нищо, с което мога да му променя мнението. И преди да се усетя вече бях пред апартамента на Леля Либи.

— И така когато те видя отново — започна Александър, — ти ще си пред портите на Имението, точно както е на картината.

— Ще бъда.

Александър ми подари дълга целувка.

— Радвам се, че ме посети.

Чувствах се все едно ми трябва лост, за да ме накара да се отлепя от него. Сърцето ми направо потъна, когато той не пусна от прегръдките си.

В ръката си държах автобусен билет. Имах всичко, за което бях дошла — събрах се отново с Александър и вече знаех, че той ще се върне заедно с мен в Дулсвил.

— Отново ти благодаря за подаръка — казах.

Александър ме почака, докато се увери че съм влязла в апартамента на леля. Веднага щом влезнах вътре се опитах да върна ключодържателя в чантичката си. Когато нещо от нея проблесна — дълъг, старинен, златен ключ. Шперцът за Тъмницата.

През цялото време, докато Александър е бил тук в Хипстървил е рисувал картина на мен пред Имението. По време на раздялата ни, той си е мислил за това как аз живея в Дулсвил, точно както аз си представях него по време на пътуването ми.

А сега, когато държах шперцът в ръка, мислех за още едно място — празна гробница претъпкана с танцуващи вампири, дълбоко в дебрите на новооткрития клуб в Хипстървил.

Александър беше прав. Беше време да напуснем Хипстървил. Но ако, наистина, щях да се возя на междуградския автобус до Дулсвил, без надежда, че ще мога да видя или посетя Тъмницата отново, то трябваше да отида там за един последен път.

ГЛАВА 13. ТЪМНИЦАТА

Петнадесетгодишното морско синьо колело на леля Либи не беше точно някой секси Харли Дейвидсън — гумите бяха спаднали, каучуковата обвивка на дръжките липсваше, а черното кормило скърцаше при всяко завъртане.

Тръгнах с него през Хипстървил, спуснах се по инерция по Мейн Стрийт, като се провирах през някакви боклуци останали от фестивала. Заклучих колелото на рампата пред библиотеката, през един блок южно от тайния клуб.

Тръгнах пеша надолу по тротоара и чух един мотор да се движи с висока скорост по алеята. Последвах звука, който очевидно идваше от другата страна на сградата. Тръгнах по разнебитената пътека, която водеше към осветената алея пред Клуб Ковчег, а там видях една катафалка паркирана до един Дъмпстер. Колата ми беше смътно позната — последен модел черен Кадилак с орнамент на капака — сребърен прилеп, гуми с бели кантове, череп и кости на лявата задна врата и висящ скелет закачен на огледалото за обратно виждане. Регистрационния номер беше Хипстървилски и на табелката пишеше: ХАПЯ. Принадлежеше на Джагър.

Забелязах моторист с черна каска да паркира мотора си зад огромния контейнер за боклук в алеята. Промъкнах се толкова тихо и бързо все едно бях стоножка. След като мотористът свали шлема си се обърна. Сенките го скриха, но аз очевидно бях осветена в цял ръст.

Дори в тъмното можех да позная, че е изненадан, че ме вижда.

Видимо сериозно загрижен Финикс се отправи към мен.

— Тази вечер в клуба ще има неприятности — предупреди ме той.

— Неприятности? Това ми е второто име.

— Не се шегувам — постави тежко ръката си на рамото ми. — Препоръчвам ти да се прибереш вкъщи.

Взираше се надолу към мен безмълвен зад слънчевите си очила, а тъмната му лилаво-черна коса падаше привлекателно над тях.

Имах усещането, че ако останех може би щях да имам доста големи неприятности пред клуба.

Кимнах с нежелание.

Финикс се вмъкна през задния вход на Клуб Ковчег. Бях изненадана, че не паркира на ВИП мястото и не влезе показно в клуба като някакъв принц нагизден целият в кожа. Може би щеше да има схватка тази вечер в клуба и той искаше бързо да се измъкне. Аз изостанах зад него и когато вратата почти се затвори пъхнах крака си в процепа. Вратата се стовари тежко ботуша ми. Закуцуках след него.

Забелязах лилави къдрици да се люлеят пред мен преди да изчезнат през една врата. Накуцвайки в тъмнината давах най-доброто от себе си да не изоставам, но и същевременно да поддържам една добра дистанция, така че да не бъде забелязана. Изведнъж аз вече се спусках по стръмната стълба и скоро стоях пред тъмничната врата с изрисуваните със спрей думи БЕЗ ИЗХОД.

Извадих гривната на Клуб Ковчег така че да се вижда, добрах се до ключодържателя в чантата ми и нетърпеливо го заопипвах, докато не намерих шперцът. През вените ми нахлуха едновременно и страх, и вълнение. Ключът трепереше в нестабилната ми ръка, но успях след няколко опита да го пъхна в ключалката и бързо да го превъртя.

Вратата се отвори със скърцане.

Дракон ме огледа, докато аз бързо го отминах и се промуших през процепа в завесата.

Тъмницата бе поразително оживена. Посетителите жужаха, танцуваха, отпиваха от черни бокали и се забавляваха така сякаш това щеше да бъде последното им посещение в клуба. Тъмните и западнали зали на катакомбите бяха пълни с готици, пънкари и метали с вампирски зъби. Може би това щеше да бъде и последния път когато ще видя Скарлет и Оникс ако изобщо ми бяха простили, че щях да ги издам, когато се разхождаха дискретно сред смъртните.

И докато се въртях из тълпата едно още по-мрачно настроение завладя клуба. Забелязах, че някои облечени с бели тениски с надпис ПРИТЕЖАВАМ, в почит на татуировката на Джагър, да се събират тайно, да си шепнат и предават съобщения.

— Рейвън! — чух познат момичешки глас да ме вика. Беше Оникс. Косата ѝ беше сплетена на плитки и беше прихваната с мрежичка подобна на паяжина. Тя и Скарлет дотичаха при мен.

— Толкова съжалявам, че се направихме, че не те познаваме на фестивала — извини ми се Скарлет.

— Ще ни простиш ли? — попита ме Оникс.

— Трябва да бъдем дискретни, когато сме сред смъртни — каза Скарлет.

— Аз също, но понякога забравям — казах им.

— Не можехме да признаем, че сме се запознали тук — допълни Оникс.

— Разбирам — отвърнах аз. — Какво си мислех само?

Но се чувствах тъжна. Колкото и да не пасвах в Дулсвил там все пак си бях аз по 24 часа в денонощието, 7 дни в седмицата. Не знаех какво означава да крия част от мен — или пък изцяло да се крия — от другите, както им се налагаше на Оникс, Скарлет, Джагър и Александър да правят ежедневно. Макар и на Александър да бе свикнал да живее с изолацията, а Джагър с дразнещо голямото си его, те си бяха аутсайдери в буквалния смисъл на думата. Осъзнах по силно от когато и да било, че за голяма част от вампирите като Скарлет и Оникс, този клуб беше единствения спасителен пояс от пълната изолация.

— Толкова много неща се случиха — каза ми Скарлет с глас изпълнен със загриженост.

— Усещаш ли напрежението? — попита Оникс. — Клубът направо ще експлодира!

— Знам — има нещо което трябва да ви кажа... — започнах аз.

— Нещо ще се случи в града тази вечер — прекъсна ме Скарлет.

— Ще бъде дълга нощ, ако се наложи може да пренощуваш тук — предложи ми Оникс.

— Ти спиш в клуба? — изказах на глас учудването си.

— Скарлет не спи тук — започна Оникс. — Тя живее в града. Но аз оставам тук когато идвам. Затова клуба е толкова страхотен и се надяваме да не се промени.

— Искаш ли да видиш къде спя? — попита ме с гордост Оникс. — Там можем да си поговорим на спокойствие...

— Да — ентузиазирано заявих аз.

Бях любопитна да видя с какви стаи за нощуване Джагър беше привлякъл извънградските членове на клуба.

И пак бях преведена по тесни, виещи се катакомби, покрай ложи, празни гробове и гробници. Всичко ми изглеждаше познато и в същото време знаех, че за първи път слизах в тези тунели. Най-накрая спряхме пред сива метална плъзгаща се врата. Оникс отвори и никога през живота ми не бях си бях представляла подобна вампирска спалня.

Стаята без прозорци беше с размерите на склад и представляваше осъществената мечта, на който и да е собственик на погребално бюро. Ковчег след ковчег лежах на под покрит с пръст, перфектно подредени — по десет на ред. Но това, което беше по-ужасяващо бяха ковчезите, които висяха над тях, закачени на метални вериги на тавана точно като зловещи хамаци.

Вратата зад нас се затвори с трясък.

Чаках капациите на ковчезите неочаквано да се отворят и вампири с оголени зъби да извикат, „Изненада!“, но нищо такова не се случи. Трябва да съм изглеждала необичайно бледа, защото Скарлет сложи ръката си с лакирани в кърваво червено нокти на рамото ми.

— Не се стряскай — успокоително ми каза тя. — Това е само противопожарна врата.

— Нека ти покажа моят ковчег — развълнувано каза Оникс.

Не бях сигурна как собствениците им ги различаваха, защото на мен всичките ми изглеждаха еднакви. Тръгнахме покрай вампирските легла към предната част на стаята.

— Този е моят — каза тя, почуквайки по капака.

От едната страна на ковчеза имаше черен ониксов камък, контурите, на който бяха очертани в бяло. Тя отвори капака. Вътре се видяха чаршафи на шотландско каре в черно и червено, възглавничка в подходяща калъфка, черен iPod и черна UglyDoll Ice Bat^[1].

Тя небрежно затвори капака сякаш беше калъф за китара в естествен размер.

Когато си мечтаех за това да съм вампир, никога не си представях това — да спя сред непознати като в младежко общежитие за безсмъртни, само за да мога да се събудя, да танцувам и да се забавлявам с други от моя вид. Това ли щеше да бъде животът, който щях да водя ако се присъединях към подземния свят? Да крия завинаги самоличността си — или да рискувам всичко и да се разкрия на смъртните?

Беше време да кажа на Оникс и Скарлет за кръговете в посевите и какво бях подслушала там.

— Ние сгрешихме, така де, аз сгреших. Относно Финикс. Той няма намерение да разкрие клуба. Той иска да живеем тихо и дискретно.

— Шегуваш се — невярващо каза Оникс.

Очите на Скарлет станаха червени от обзелия я гняв.

— Тогава е бил Джагър... през цялото време.

— Да! Той и Финикс се изправиха един срещу друг при кръговете в посевите. Джагър е канел вампири тук под предлога за приятно прекарване в безопасен клуб, но през цялото време е планирал просто да събере достатъчно членове, за да превземе града.

— Мамил ни е през цялото време! — ахна Скарлет.

— Трябва да предприемем нещо преди да съсипе клуба — и нас! — уверено каза Оникс.

Вратата се отвори. Русият ухажор на Скарлет се появи и изглеждаше доста угрижен.

— Ето ви къде сте! — с обвинителен тон каза той на Скарлет. — Нещо става долу... Той се поколеба когато ме зърна. — Опасявам се, че ще изгубим клуба.

Преди да даде някакво обяснение той хвана Скарлет за ръка, тя на свой ред хвана Оникс, а Оникс хвана мен. Усетих, че нежната ѝ длан е потна. Обзе ме силно безпокойство — какво би изнервило един вампир?

Навлязохме в лабиринта от тъмни и тесни катакомби. Напомняше ми досущ на населена от духове къща за Хелюин само дето костюмираните доброволци бяха истински вампири. Озьбени, с бледи лица, със сини устни, всичките облечени с бели тениски и висяха по арките, докато ние забързано си проправяхме път. Те ни отправяха заплахи, облизваха устни, с очи изпълнени с ярост, протягаха ръце към нас и се опитваха да хванат каквото могат, от тениските до полите ни. Част от катакомбите бяха толкова извити, че се страхувах, че ще се разделим. Други бяха толкова тъмни, че единственото, което усещах бе ръката на Оникс и ботушите ми стъпващи по неравния под.

Когато една гола крушка най-накрая освети пътя ни, бях сигурна, че държах за ръката някой друг, а не Оникс. Когато вдигнах поглед,

изкрещях от ужас. Един вампир с червени очи стискаше здраво ръката ми, а ноктите му бяха с дължината на нож. Преди да успее да го поваля с някой карате удар или да забия кубинката си в марковите му кецове на черни и бели квадрати, Оникс се взря в лицето му, с блеснали от ярост очи, и ме дръпна надалеч.

Някой изскочи от сенките и блокира пътя ми.

— Гласувай за Джагър, ако знаеш кое е най-добро за теб.

Успях да го заобиколя когато друг вампир, гледайки от една арка надолу към нас ни предупреди:

— Джагър е чистокръвен, струва си да го подкрепиш.

Оникс стисна ръката ми и усетих силно дръпване, което ме изстреля напред заедно с цялата ни верига. Всички се изсипахме в безопасност в една стая, където мъгла се просмукваше във въздуха и опашка от членове чакаха да поемат в неизвестна за нас посока. Бяхме успели да се измъкнем от катакомбите.

В ъгъла на стаята бяха разположени кабинки закрити с червени, кадифени завеси. Един по един членовете влизаха в кабинките сякаш гласуваха на народни избори.

— Подпишете се — нареди ни един вампир и след това ни насочи към лист хартия взет все едно от месарски магазин разгънат на дълга дъбова маса.

Оникс взе едно перо потопено в мастило и написа името си с красив калиграфски почерк. Аз надрасках Рейвън Мадисън.

— За какво ще гласуваме? — попитах аз Оникс.

— За това накъде да поеме клубът.

Един младеж ни връчи парче стара пергаментова хартия с размера на корица на книга, карфица в пластмасова кутийка и памуче напоено в алкохол.

— Къде е химикалката? — почудих се аз.

— Това е химикалката — каза ми той надменно, разклащайки пластмасовата кутийка.

— Не съм сигурна, че... — понечих да кажа, докато друг член ме изтика към една кабинка точно зад Оникс.

Той затвори червената кадифена завеса зад мен. Сложих пергаментата на подиума. Две имена на вампири ме гледаха — ДЖАГЪР и ФИНИКС — с празно място за отбелязване до всеки от тях. Под името на Джагър се четеше ДА РАЗШИРИМ ТЪМНИЦАТА. Под това

на Финикс бяха думите ДА СПРЕМ РАЗШИРЯВАНЕТО НА ТЪМНИЦАТА.

Почаках няколко секунди за инструкции, но нищо не се случи. За разлика от училище тук нямаше учители, нито писмени указания, като например „Пълно запълни кръгчето“, „Използвай молив номер две“, или „Натискай силно“.

Все пак бях в клуб за вампири — можеше да има само един начин за гласуване.

Стерилизирах си пръста с памучето, поех си дълбоко дъх и се убодох. Бях толкова нервна, че бях убедена, че ще кървя до смърт, но вместо това нито една капка не се появи. С другата си ръка стиснах силно убодения пръст. Капка кръв с размера на точица се появи, след това стана голяма колкото гумичка на молив. Използвах пръста си като химикалка и маркирах празната кутийка с кърваво Х.

Настигнах Оникс, Скарлет и смъртоносните им кавалери при електрическия стол. Не изгубихме много време, докато отново се доберем до дансинга, който сега бе изпълнен с разтревожени членове. Имаше малко танцуване, но за сметка на това повече говорене, бльскане и крачене нагоре-надолу. На сцената нямаше нито група, нито инструменти.

Не бях сигурна какво точно чакаме — празнуване? Схватка? В крайна сметка бях във вампирски клуб — затова може би чакахме някакво жертвоприношение.

Няколко минути по-късно Дракон излезе на сцената, държейки купчина пергаментни бюлетини. Непохватно пристъпи към микрофона. Очевидно се чувстваше по-удобно да се конфронтира с членовете пред вратата с формата на капак на ковчег, отколкото да говори пред тях.

Запристъпва от крак на крак и прочисти гърлото си.

— Резултатите са готови — обяви той с една ръка в джоба.

Публиката нададе одобрителни възгласи. Облечените в бели тениски членове скандираха, „Джагър, Джагър“, докато другите викаха „Финикс, Финикс.“

Финикс и Джагър, заобиколен от поддръжниците си излязоха от противоположните краища на сцената както правеха професионалните боксьори, когато излизаха на ринга.

Джагър вдигна ръце във въздуха в поздрав, а Финикс скръсти ръце и се отдръпна назад.

Дракон отново прочисти гърлото си.

— И сега... това, за което всички чакате... Водач на Тъмницата е...

Всички затаиха дъх.

След това Дракон се наведе към микрофона и изкрещя:

— Водач на Тъмницата е... Финикс!

Публиката нададе възгласи, въпреки че облечените в бели тениски членове очевидно бяха разочаровани.

Сграбчих ръката на Скарлет. Момичетата викаха от удоволствие и ние вдигнахме ръце и затанцувахме.

Дракон изглеждаше два пъти по-голям и три пъти по-едър от Джагър.

— Джагър, време е да върнеш обратно твоя ключ на водач — нареди му и откачи верижката от врата на Джагър.

А после се върна при микрофона:

— Този ключ е единствен по рода си и не може да му се направи дубликат — обяви Дракон. — Това е единственият ключ, който може винаги да отключи или заключи клуба и дава на притежателя си пълен контрол.

Финикс се приближи към микрофона под оглушително ръкопляскане и възгласи, а Дракон му връчи блестящия златен шперц.

Публиката нададе още веднъж радостни възгласи когато Финикс кимна в знак на приемането му.

— За нашето оцеляване — започна той речта си със своя отчетлив румънски акцент, — ние трябва да останем тихи и дискретни. Тъмницата се превърна в перфектното място, където можем да бъдем самите себе си. Да си вампир не означава да си агресивен.

Публиката ентузиазирано го поздрави.

— И това, което е най-важно е да не избираме само един човек за лидер. Така че докато се придържате към дискретния начин на живот аз предавам контрола на истинските водачи на клуба — вие!

Финикс размени поздрави с поддръжниците си, слезе от сцената и изчезна.

— Това е страхотно! — изкрещя Скарлет.

Оникс и Скарлет склучиха ръце с моите и заедно заподскачахме нагоре-надолу, захилихме се лудешки и се радвахме. Плитките на Оникс и буклите на Скарлет се люлееха като на момичетата в училищния двор.

Джагър скочи на сцената и сграбчи микрофона.

— Недейте с такава готовност да му предавате клуба! — Шумът започна да затихва, докато най-накрая стана мъртвешки тихо. Всички се чувстваха объркани от повторното появяване на Джагър.

— Един от нашите членове е измамник! — извика той. — В действителност тя дори не е член на клуба! Това е клуб за безсмъртни, а една от нас всъщност е смъртна!

В клуба се надигна шепот като опустошителен огън. Толкова се бях вживяла в момента, че не се усетих как и аз ахнах заедно със Скарлет и Оникс.

— Резултатът от гласуването е недействителен! — заспори Джагър. — Не Финикс е вашият победител!

— Това е странно, — изкоментира Оникс. — Кой смъртен би искал да е заобиколен от вампири? Да не би да иска да умре?

— Настоявам за повторно преброяване! — извика Джагър.

Някои от поддръжниците на Джагър се бяха качили на сцената и разглеждаха купчината бюлетини една по една.

Публиката стоеше на тръни сякаш чакаше заповедта за изпълнение на екзекуцията.

Поддръжниците на Финикс също се качиха на сцената и наобиколиха тези от групата на Джагър.

— Една от тези не е написана с крив на вампир — каза Джагър като размахваше купчината във въздуха.

— Ето я! — един от приятелите на Джагър извика така сякаш бе намерил печеливш лотариен билет.

Джагър я издърпа от ръката му.

— Тази е с кръв на смъртен! — обяви той. — Казах ви! Опитайте я, за да се уверите сами!

Смутената група безсмъртни сега разговаряха тихо помежду си.

— Аз знам кой е този смъртен! — заяви Джагър.

Вампирите започнаха подозрително да се оглеждат. Никой не искаше да повярва, че стоящия до него може да не е безсмъртен. За

момент и аз не можех да го повярвам. Може би той говореше за някой друг.

Ужасяващата публика от вампири погледна Джагър за отговора му.

Джагър кипеше от гняв.

— Смъртният се крие сред вас. И тя стои ето там! — каза той, сочейки към мен.

Членовете на клуба ахнаха недоверчиво.

Стомахът ми се преобърна. Всеки един момент тълпата от вампири щеше да се нахвърли върху мен.

Дракон си проправи път до микрофона.

— Няма значение! — каза той с бюлетината ми в ръка и поглед впит в Джагър и групичката му. — Финикс има два пъти повече гласове от теб.

И без това бледото му лице стана още по-бледо.

— Финикс спечели честно и почтено! — обяви Дракон.

Тълпата нададе оглушителен радостен рев.

Джагър погледна към тях, след това погледна към мен, а синьото и зеленото му око станаха кърваво червени от гняв. Той захвърли бюлетините на земята и слезе от сцената.

Един от сподвижниците му се приближи до микрофона.

— Сред нас все още има смъртен!

— Успокойте се — каза Дракон, но облечените с бели тениски членове станаха само по нервни.

Цялата тълпа обърна поглед към мен оголвайки зъби.

— Спомнете си защо гласувахте за Финикс — нареди им Дракон.

Скарлет и Оникс изглеждаха напълно озадачени.

— Аз толкова... — умолително започнах аз.

— Мислех, че си ни приятелка — разочаровано ми каза Скарлет.

— Така е. Такава съм. Само защото съм смъртна не означава, че...

Сподвижниците на Джагър все по-плътно затваряха кръга около нас.

— Ти ни излъга — заспори Скарлет.

— Така ли? Никога не съм твърдяла, че съм вампир.

— Тя е права — защити ме Оникс. — Харесахме я защото е готина. И това не се е променило. Всъщност тя е смела. Преди да бъда

преобразена никога не бих излизала с вампири.

— Не исках да... — казах аз на Скарлет.

След малко изражението ѝ се смекчи.

— За мен няма значение, че си смъртна — съгласи се и тя. — Харесах те заради самата теб.

Останалата част от клуба бе далеч по-злопаметна от тях. Привържениците на Джагър ме наобиколиха.

— Тя може да разкаже всичко на останалия свят — каза един.

— И да унищожи анонимността ни! — изрева друг.

— Тя трябва да реши!

— По-добре да бъде преобразена сега! — настоя трети.

— Трябва да решиш веднъж завинаги — ми каза друг изкусително. — Няма да съжаляваш.

— Има само един възможен начин да станеш член на този клуб! — убедено каза един, а зъбите му проблясваха.

— Нашият живот е най-добрият — добави друг.

— Предлагаме ти шанса да станеш безсмъртна. Да не би да предпочиташ да бъдеш погребана в гроб вместо само да спиш в такъв?

— Присъедини се към нас. Ние не хапем... — каза някой със смях.

Скарлет здраво ме хвана за едната ръка, а Оникс за другата.

— Назад! — изкрещя им Оникс.

Двете момичета се държаха за мен сякаш бях някаква скъпоценност, а аз се чувствах по-скоро сякаш съм някакво лакомство. Те не можеха да се мерят с ядосаната сбирщина на Джагър щеше да им коства само миг, за да успеят ни разделят.

Стоях сама, заобиколена от жадни за кръв вампири. Останалата част от клуба не помръдваше. Дори благовъзпитаните поддръжници на Финикс, които искаха само да имат безопасно място където да разпускат, сега бяха в конфликт със себе си. Бях ли по-голяма заплаха жива — или безсмъртна?

Винаги си бях представяла как ставам вампир, с отпуснато тяло да лежа в ръцете на моя съблазнителен обичан вампир. Бях единствената, която можеше да внесе смисъл във вечното му съществуване. Без мен той не би съществувал и щеше да стои погребан в ковчегата си дори през лунните ноци. Щяхме да заживеем подземния си живот заедно — загърнати в мистерия. Това беше

картината, която си представях и откакто се срещнахме с Александър. Към него бях почувствала такава нестихваща любов — мечтата ми беше на път да се сбъдне.

Но да бъда съблазнена от група от сподвижниците на Джагър не беше точно това, за което си мечтаех. Изживявах кошмара, който сънувах преди няколко нощи. Не бях готова да се откажа от смъртния си живот заради наложения ми в момента натиск. Чаках толкова много Александър да се появи и да ме направи вампир — а не някаква сбирщина непознати от подземния свят. Винаги съм искала да стана вампир, но под лунната светлина на подготвена церемония, а не при свада в нощен клуб. Сърцето ми запрепуска лудо. Надявах се всеки един момент да се събудя останала без дъх на канапето на Леля Либи. Не се случи.

— Не я докосвай! — изкрещя Оникс, когато няколко злобно изглеждащи вампира я хванаха.

— Значи си се забавлявала тук... — каза един облечен с бяла тениска и плавно се плъзна до мен. — За това ли винаги си си мечтала?

Поддръжниците на Джагър се приближиха още малко кръжейки около мен като ято лешояди.

— Да! Само че не по този начин.

— Има само един начин да станеш член на този клуб — каза друг, а кръга пак се стесни.

Обърнах се към новите си приятелки, Оникс и Скарлет. И към всички в клуба, в който бях безусловно приета и от който исках да остана част. Въпреки че бях привлечена, омаяна и съблазнена от Тъмницата дали бях готова да взема решение и да се откажа от живота си на смъртна, за да се присъединя? Каква цена бях готова да платя, за да стана пълноправен член на истинския Клуб Ковчег?

Надявах се само след момент, точно както някакъв екшън герой, Александър да влети през вратите на Тъмницата.

Но Александър не се виждаше никъде. Той и Джеймсън сега сигурно си опаковаха багажа без дори да подозират, че след миг щях вече да съм вампир.

Дори Дракон не се мяркаше никъде. Трябваше сама да се измъквам от тази каша. Само дето не знаех как. Входа беше блокиран и нямаше как да се промъкна през всичките с надпис „ПРИТЕЖАВАМ“.

— Винаги съм искала да бъда като вас. Точно затова съм тук. Затова се промъкнах тук! — извиках аз. — Не разбирате ли?

— Тогава се присъедини! — каза някой.

— Ще ни бъдеш вечно благодарна — заяви друг. Втренчиха се в мен с хипнотизиращите си очи. Почувствах се замаяна и извърнах поглед.

— Не сега, не по този начин! — заплаках аз.

Двама вампира облечени с бели тениски с надпис ПРИТЕЖАВАМ ме сграбчиха за китките и отметнаха косата от рамото ми.

Бях надвита. Не можех да помръдна. Сърцето ми блъскаше с такава сила в гърдите ми, че помислих, че ще експлодира след малко.

— Няма да боли — ми казаха те облизвайки устни.

— Е, може малко да пари — добави единия и се наведе към мен.

— Не! Не по този начин. Искам Александър!

Изведнъж звука от двигател на мотор се чу оглушително през катакомбите.

Финикс изскочи от тунела и с писък спря на място на края на дансинга. Той няколко пъти силно форсира двигателя.

Повечето отстъпиха назад, несигурни относно следващия ход на Финикс. Но останалите се вкопчиха в китките ми дори по-силно.

Финикс отново форсира двигателя. Когато поддръжниците на Джагър не се отдръпнаха, той поклати глава. Включи мотора на заден ход и го придвижваше назад сантиметър по сантиметър, без да отделя поглед от мен. Придвижи се до най-отдалечената арка — на около двадесет метра от нас — и включи отново на първа. Сърцето ми туптеше по-шумно дори от самия двигател. Когато похитителите ми не ме освободиха, Финикс форсира двигателя за последен път. Излетя като стрела направо в моя посока.

Аз замръзнах на място. Всичко ми се стори, че се случва на забавен кадър. Финикс се носеше към мен с ревящ двигател, а зад него се вдигаше прах. Тълпата на дансинга бързо се разпръсна. Сърцето ми май спря да бие и аз забравих да дишам. Той продължаваше да се носи право към мен. Опитах се да се откопча от хватката на държащите ме, но не успях, а мотора се приближаваше. В следващата секунда по тялото ми щеше да има следи от гуми на мотор. Финикс сега бе само на няколко метра и аз все още не можех да помръдна. Затворих очи и

бързо казах една молитва. В последната секунда поддръжниците на Джагър ме пуснаха от хватката си и се хвърлиха настрани. Един смразяващ кръвта писък се откъсна от гърдите ми, а мотора замръзна на място на няколко сантиметра от мястото, на което стоях.

Отне ми няколко секунди преди да мога отново да си поема дъх. Тялото ми беше сковано, а коленете ми бяха омекнали. Финикс скочи от мотора и протегна ръка, но аз я отказах. Все още не знаех кой беше този младеж. Може би Финикс искаше да бъде владетелката на Тъмницата.

Той не грабна ръката ми нито се наведе към мен да ме захапе. Всъщност изглеждаше доста изненадан.

Дракон се появи отново и заедно с голяма група от членове на клуба събра поддръжниците на Джагър на едно място и им взе ключовете за достъп.

Скарлет и Оникс дотичаха до мен.

— Всичко е наред. Финикс те спаси. Той възобнови реда в клуба ни.

Тълпата започна да скандира, „Финикс, Финикс“ докато двете момичета ми помогнаха да се кача на лъскавия мотор.

— Аз все още имам ключа на водача — заяви Финикс с вдигнати палци на тълпата.

Всички ликуваха.

Погледнах към тълпата безсмъртни. И те като мен просто искаха да имат безопасно място на което да разпускат и на което за разнообразие да бъдат вътрешни хора.

Музика започна да гърми, много от членовете ликуваха и се целуваха или започнаха да танцуват.

Оникс силно ме прегърна и аз също я прегърнах в отговор в всичка сила.

— Върни се, моля те — каза ми тя, показвайки ми украсения си с оникс зъб. — Имаш доживотно членство за клуба.

— Обаждай се — заръча ми Скарлет, — имаш ми номера. Само запомни да се обаждаш след залез. Моите...

— ... родители не обичат да ги будят през деня — завършихме заедно в унисон. След това и двете се усмигнахме широко.

Огледах Тъмницата — дансинга, претъпкания с кървави напитки бар, издълбаните гробове и гробници използвани тук с определено

предназначение, както бяха използвани в моя свят с друго. Никога преди не бях посещавала истински вампирски клуб и не знаех кога и дали изобщо някога щях да посетя някой друг пак. Бях се запознала с вампири със студена кръв, за които изненадващо бях разбрала, че имат топли сърца. Бях открила клуба на мечтите си — единственият, към който исках да се присъединя. Финикс ми подаде каската си, а аз я сложих на главата. Увих ръце около украсеното му с капси кожено яке и отправих усмивка на Оникс и Скарлет, които сега бяха в компанията на кавалерите си. Членовете на клуба се оттегляха, танцуваха и ръкомахаха.

Финикс запали двигателя, а аз се вкопчих в него с цяла сила, докато караше през лабиринта от тъмни, виещи се катакомби и излезе през един таен изход.

Финикс седеше на мотора си и ме чакаше да отключа колелото на Леля Либи пред библиотеката. Усещах погледа му, докато увивах веригата около седалката.

Облегна се назад на мотора си с кръстосани ботуши на глезените, а черните му кожени панталони го обгръщана плътно като целофан. Коженото му яке беше разкопчано и можеше да се види черната му тениска и скръстените му ръце. Лилава коса падаше над черните му слънчеви очила, а лунната светлина хвърляше отблясъци по бледото му лице. Той се взираше настойчиво в мен — по същия начин както когато го бях видяла осветен в Тъмницата.

Не знаех какво да му кажа. Финикс ми бе спасил живота.

А и не бях сигурна кога или дали изобщо някога щях да го видя отново.

— Не мога да ти кажа колко съм ти... — казах му аз от безопасно разстояние.

— Ами, можеш да опиташ — палаво ми отвърна той.

Аз се засмях и закачливо завъртях очи.

— Казах ти, имам си гадже.

По някаква причина на него не му пукаше дали щях да отвърна на ухажването му или пък нямаше. Почувствах, че даже предпочиташе да не отвърна. Изглеждаше от типа мъже, който живееха спокойно в сенките, докато друг мъж получаваше момичето.

— Сбърках по отношение на теб — признах му аз. — Ти си много по-великодушен, отколкото мога да си представя. Съжалявам, че не те прецених правилно.

Той кимна.

— Няма нищо — ми отвърна. — Аз също сбърках в преценката си за теб.

— Наистина ли? — попитах аз.

— Да. Ти си много по-голяма бея, отколкото си бях представял.

И двамата се засмяхме. Знаех, че трябваше да се чувствам щастлива, че Финикс ме спаси, но вместо това се чувствах тъжна като знаех, че можеше никога вече да не видя новия си приятел вампир.

Тъкмо щях да се кача на колелото на Леля Либи, но бързо слязох от него и го облегнах на рампата. Изтичах до Финикс и го обгърнах с ръце за една дълга, силна прегръдка. Май го хванах неподготвен, защото той не ме прегърна в отговор. След това почувствах облечените му в кожа ръце да ме прегръщат. Той също ме прегърна така сякаш бе за първи и последен път.

Скочих на колелото на Леля Либи и скоростно потеглих без да се обърна назад. Когато минах Мейн Стрийт и завих зад ъгъла чух в тихата нощ познатия звук на форсиране на двигател на мотор.

[1] UglyDoll Ice Vat — сладко синьо плюшено прилепче — Б.пр.

↑

ГЛАВА 14. РАЗБУЛВАНЕ НА ТАЙНИТЕ

Докато карах колелото си към Леля Либи, усетих как ме завладя потоп от емоции. Дойдох тук, в Хипстървил, по една единствена причина, за да се събера с гаджето си. И все пак, когато постигнах целта си, пренебрегнах единствената му молба и се върнах в Клуб Ковчег, без него.

Не само, че посетих опияняващото и опасно подземие на вампирите от Тъмницата, но ме делеше буквално едно ухапване от това да се обвържа с Подземния свят за вечността — и всичко това без любимия ми, Александър, да е до мен.

Откакто се влюбих в Александър, вече не искам просто да стана вампир — искам с него да се слеем в едно.

И все пак се потопих в света на гаджето ми, в света, в който той бе аутсайдерът. Така ли виждаше Александър бъдещето ми? Или неговото?

Спуснах се по инерция по нанадолнището и повторих събитията от изминалата седмица в главата си. Мислех си, че постъпвам зряло като детектив, а накрая се оказах просто лекомислена.

И ако Александър някога научеше за приключенията ми в Тъмницата, то исках да го чуе от собствените ми устни. Исках да му кажа, че ако и когато стана безсмъртна, той ще е този до врата ми.

Чувствах се така все едно съм го предала. Бях разочарована и засрамена от самата себе си. Трябваше да призная на Александър всичко, което бях направила. Трябваше да му споделя колко близко бях до това да се присъединя към неговия свят и че без него това нямаше да има смисъл.

Александър бе прав за това, че ми купи билет да изчезна от града. Той винаги знаеше какво е най-добре за мен, а аз все поемах по грешния път. Вместо да продължа напред към Леля Либи, завих наляво към Ленокс Хил. Завая.

Ускорявах все повече през растящите локви, поемайки през дългата задънена уличка, на която се извисяваше имението.

Докарах колелото си до алеята за паркиране и го облегнах на малката порта. Затичах се през неравната пътека от камъни и потропах на входната врата.

Не последва отговор. Отстъпих назад. Не видях никой да наднича нито от гостната, нито от таванската стаичка. Докато тичах около къщата и обратно до входната врата, една светкавица проблесна. Заудрях с юмрук по вратата, а капчиците дъжд заотскачаха от нея.

Изкачих се на една захвърлена кутия и надникнах през кухненското прозорче. Нямаше и следа от съдове, ястия, цветя или нещо, което да подсказва за наличието на живот. И без това необитаемостта сега изглеждаше напълно изоставена.

Разочарована побягнах през неподдържаната градина осеяна с избуяли плевели. Опитах се да надникна в прозорчето на таванската стаичка на Александър, но от мястото, на което бях не можех да се похваля с хубав изглед.

И все пак видях, че едно нещо се бе променило. Сега нямаше завеса на прозореца му.

Сърцето ми сякаш потъна. Ритнах ъгъла на дървената пейка.

Имах един последен шанс. Забързах към гаража. Катинара липсваше, а вратата бе леко открехната. Когато я отворих изпаднах в шок — Мерцедеса бе изчезнал.

Това значеше само едно — Александър и Джеймсън вече бяха напуснали имението.

Нямаше да мога да се впусна в прегръдките на Александър, да му кажа за ужасяващата нощ, която преживях, да му обясня, че не исках да стана член на истинския Клуб Ковчег, без той да е до мен.

Но засега изповедта ми щеше да почака.

Свалих шперца за Тъмницата от ключодържателя си и символично го поставих на пода на гаража.

Тънка светкавица проряза небето, а аз забелязах, че нещо в гаража проблесна. Приближих се, за да го огледам по-добре, докато трясъка от гръмотевицата се изви покрай мен. Долових макар и бегло, че нещо се крие в сенките под един опънат чаршаф. Може би беше ковчег или огледала от имението. Но от покривалото се подаваше, проблясвайки на лунната светлина един лъскав сребърен ауспух. Приближих се още малко. Издърпах чаршафа, за да открия това, което

бе скрито. Толкова не вярвах на очите си, че реших да отстъпя назад. Хромирано шаси. Кормило. Беше мотоциклет.

Но защо по дяволите беше тук? Може би Александър си бе купил Night Rod след като така се бе възхитил на онзи пред клуба.

Долових топлина надигаща се от мотора, все едно току-що е бил каран.

Поех си дълбоко дъх и усетих, че нещо сладко се носи по въздуха. Беше аромата на парфюма „Мания“.

Почувствах познатото усещане за присъствие. Хвърлих бегъл поглед към пода зад мен. Лъскави мотористки ботуши блокираха изхода.

Обърнах се и ахнах.

Александър ме гледаше, а меките му изпълнени с любов шоколадови очи бяха впити в моите. Носеше кожено мотористко яке и панталони, а от едната му ръка се подаваха лилава перука и слънчеви очила.

Замръзнах.

От очите ми се проляха сълзи.

— През цялото това време си бил ТИ — избързах една сълза стекла се по бузата ми. — Ти си бил този, който спаси Клуб Ковчег — и мен.

Александър свали мотористките си ръкавици и протегна ръка към мен, пръстенът му с паяк леко проблесна.

Придърпа ме към себе си и обви ръце около талията ми.

— За това ли трябваше да останеш в Хипстървил толкова дълго? — попитах. — Не е било заради фестивала на изкуствата, а заради Тъмницата?

Той кимна.

— Но защо си дегизиран? — попитах.

— С Джагър най-сетне сключихме примирие. А то не е важно само за мен, но и за семейството ми. Ако Джагър ме бе видял в клуба, щеше да се досети, че веднъж щом чуя за намеренията му спрямо Тъмницата ще се опитам да попреча на плановете му. Знам, че ще прозвучи странно, но се чувствам облекчен откакто с Джагър вече не сме врагове. А ако бях показал лицето си, рискувах отново да възродя враждата между семействата ни. И все пак някой трябваше да го спре. И тъй като аз не можех, трябваше да намеря някой, който може.

Вдигнах поглед към Александър и за първи път разбрах защо бях така омаяна от Финикс.

— Време е да се връщаме вкъщи, заедно — отвърна и ме целуна със силата на два много мистериозни вампира. После облиза устни, като зъбите му проблеснаха, и се усмихна. — За вечността.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.